

Đảo Mộng Tưởng

Contents

Đảo Mộng Tưởng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	80
22. Chương 22	83
23. Chương 23	88
24. Chương 24	91
25. Chương 25	95
26. Chương 26	99
27. Chương 27	105
28. Chương 28	109
29. Chương 29	113
30. Chương 30	116

Đảo Mộng Tưởng

Giới thiệu

Edit: Bé Thỏ Tắm Mưa Thể loại: Đam mỹ hiện đại, niên hạ, sinh tồn, u ám, HEĐộ dài: 30 chươngLà một câu chuyện tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mong-tuong>

1. Chương 1

Edit: Thỏ

Mấy ngày nay Trần Thiên vô cùng bức bối. Y kéo chiếc cà vạt được thắt thắt thõm của mình, cởi một cúc áo, sau đó bước đến quầy bar cầm bình rượu vang đỏ, rót đầy ly thủy tinh và nốc cạn. Y thở mạnh vài hơi, nhắm mắt suy tư một chốc, rồi cuộc vẫn lấy điện thoại ra gọi điện. Ngay lập tức, đầu dây bên kia đã bắt máy.

“Trần tổng,” Chất giọng đối phương cẩn trọng vô cùng.

Trần Thiên đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối của mình, cũng may tóc y ngắn, cho dù lộn xộn cũng không có cảm giác bù xù như lông nhím.

“Chuyện cô ta tính sao?” Ngữ khí của Trần Thiên cũng giống như thái độ được biểu hiện bên ngoài, giọng nói kia dường như muốn giết chết người đàn bà vừa được nhắc tới.

Đối phương hơi do dự một chút, điều này khiến Trần Thiên càng thêm phiền não, suýt thì không giữ được chút bình tĩnh cuối cùng.

“Nói thẳng đi, cô ta rốt cuộc muốn sao?”

“Lalita nói nếu không có một triệu USD, cô ta sẽ không cho ngài gặp mặt con trai. Hơn nữa chờ sau khi sinh con rồi sẽ khởi tố ngài với tội danh cưỡng hiếp!”

“Cưỡng hiếp?” Trần Thiên kêu lên. “Cô ta dám nói tôi cưỡng hiếp à?” So với số tiền đối phương muốn thì một câu ‘cưỡng hiếp’ kia đủ khiến Trần Thiên cảm thấy không tưởng!

“Trần tổng, giọng điệu cô ta không giống chút nào.”

Trần Thiên nghe xong thì do dự, cuối cùng tựa như vẫn đồng ý, y thở dài: “Được, tôi hiểu rồi. Chờ một chút tôi sẽ chuyển 500 ngàn USD vào tài khoản cô ta, số còn lại tuần sau chuyển nốt. Cậu lo liệu chuyện này cho tốt, đừng phạm sai lầm.” Trần Thiên cố gắng nói một cách bình tĩnh, y thậm chí ít nhất vẫn có thể dùng tiền giải quyết rắc rối thì xem như của đi thay người.

Ngắt điện thoại, Trần Thiên lại dốc thêm ly rượu vang. Thực ra mà nói, tuy Trần Thiên xót khoản tiền đó nhưng cũng không trễ nãi, kỳ kèo. Dù sao cô ta vẫn mang thai con của y, mà đứa trẻ chưa chào đời này, tương lai cũng là người nối nghiệp Trần thị.

Còn người đàn bà ấy, kỳ thực Trần Thiên không biết mặt mũi cô ta tròn méo thế nào, chỉ biết đối phương là một người đàn bà cao lớn gốc Nga, thậm chí tên gọi là gì y cũng không rõ; vì thế khi nói chuyện qua điện thoại, y vẫn luôn miệng gọi cô ta.

Nguyên nhân của chuyện này xuất phát từ việc tìm người đẻ mướn, chỉ là y không ngờ sẽ phát sinh nhiều vấn đề như vậy. Trần Thiên cảm thấy rất đau đầu, mà người đàn bà đó cũng quá tham, nuốt 1 triệu USD còn không sợ mắc ghen!

Nói đến lý do tại sao Trần Thiên muốn tìm người ngoại quốc mang thai hộ, kỳ thực chuyện này cũng khó lòng kể rõ trong vài câu. Cha mẹ Trần Thiên là tiên phong trong lĩnh vực kinh doanh từ những ngày đầu cải cách kinh tế, khi đó bọn họ đã kiếm được một khoản để dành, sau lại đầu tư vào khai thác mỏ và bất động sản. Tới đời của Trần Thiên thì y nghiễm nhiên thừa hưởng bề dày cơ nghiệp nổi tiếng của gia đình, tục ngữ có câu hổ phụ sinh hổ tử, Trần Thiên du học ở Anh, tuy đó không phải là trường đại học danh giá nhưng dù sao cũng là du học, sau khi trở về càng mở mang kiến thức.

Những năm đó, nghề khai thác mỏ thô ở Trung Quốc rất phát triển, Trần Thiên từng đi du học nước ngoài nên đầu tư một khách sạn cao cấp đạt chuẩn 5 sao ở Bắc Kinh, sau đó lại rót tiền vào một số ngành công nghiệp truyền thông, quảng cáo về ‘Trần thị nhất phẩm’. Mọi người đều có thể liên hệ với y để dựng nên vô số bộ phim kinh điển trực thuộc công ty Nhất Phẩm Điện Ảnh và quảng bá cả nước về chuỗi khách sạn 5 sao mang tên ‘Nhất Phẩm Khách Sạn.’

Trần Thiên, vị chủ nhân của Trần thị xí nghiệp nổi tiếng làm ăn quyết đoán, gãy gọn. Y rất ít khi nhúng tay, nhưng chỉ cần nhúng tay vào miếng mồi béo bở nào thì người khác sẽ không cạnh tranh lại, tựa như

bùa chú của danh vọng vẫn luôn vây quanh Trần Thiên, cho nên đôi lúc cánh truyền thông sẵn sàng ca ngợi y là ‘Trần thần tài.’

Nhưng ngoại hình của vị Trần thần tài lại không ai dám khen tặng. Y chỉ cao 1m63, mặc kệ có khoác lên người bao nhiêu thứ xa xỉ thì trông y vẫn hạng xoàng như thế. Nói đến vẻ ngoài, từ nhỏ y đã giống cha mẹ. Mặt dẹt, mũi tẹt, mắt hí. Nói thật mấy điểm này không thể gọi là đẹp, thậm chí lớn lên cũng chẳng khác là bao; nhưng giờ đây gương mặt của y đã trông khá khẩm hơn nhiều.

Từ nhỏ Trần Thiên đã tự ti với ngoại hình và chiều cao của mình, nhân lúc du học ở Anh, y đã âm thầm phẫu thuật thẩm mỹ.

Đây chính là bí mật của y, nhưng dù rằng mặt có thể chỉnh, nhưng chiều cao vẫn không chỉnh được. Hơn nữa ở phương diện khác mà nói, sinh lý của Trần Thiên cũng khiếm khuyết. Y bị liệt dương, mặc kệ đàn ông hay đàn bà, chỉ cần thấy người sờ sờ trước mắt cũng không cách nào cương lên được. Đây là lý do Trần Thiên sử dụng phương pháp thụ tinh nhân tạo để có con, mà lựa chọn phụ nữ ngoại quốc là vì muốn cải thiện chiều cao cho con mình, y không muốn sau này nó sẽ tự ti về diện mạo.

Tuy nhiên sự việc phát sinh không đơn giản như y tưởng tượng. Y tìm cách để dò xét đứa con trong bụng người đàn bà kia xem là gái hay trai, sau khi biết là bé trai thì cô ta thấy tiền sáng mắt, lập tức cản ngược y một phát. Trần Thiên vì chuyện này mà rầu rĩ vài hôm, dẫu sao cô ta cũng ngã bài, Trần Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm. Dùng 1 triệu USD đổi lấy máu mủ của mình cũng đáng, xem như y không làm mẹ cha phải thất vọng. Dù sao cũng không thể để Trần gia tiết đường con cháu.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa trầm ồm vang lên.

Trần Thiên chau mày, hắng giọng: “Mời vào.”

Bước vào là một người thanh niên cao to ước chừng 1m9, tuy rằng hắn luôn cúi đầu nhưng khí thế khiến người kia tựa như vừa sinh ra đã có. Hắn khiến đối phương cảm thấy sự bức bách vô hình, chẳng khác nào con mồi non bị sư tử nhìn chằm chặp.

Trần Thiên nhìn lướt qua hắn, nét mặt vẫn bình thường như cũ.

Hắn tên Phàm Triệt, cái tên nghe rất sạch sẽ và tươi mát. Nhưng một khi đã làm vệ sĩ cho Trần Thiên thì hai chữ ‘tươi mát’ này không liên quan đến hắn tẹo nào. Phàm Triệt vai dài lưng rộng, vừa nhìn đã biết hạng không dễ chọc. Tuy nhiên, hắn lại là người khá biết điều, hơn nữa khả năng làm việc cũng tốt, thời điểm cần thiết sẽ thay ông chủ giải quyết những chuyện cá nhân.

Kỳ thực Trần Thiên cũng không quá thích hắn ta, bởi lẽ đối đáng người đối phương cao ngất, mỗi lần gặp hắn đều phải ngược nhìn. Cảm giác này rất không vui.

Trần Thiên từ nhỏ đã tự ti với chiều cao bản thân, khi đối diện với chiều cao của Phàm Triệt càng khiến y không thoải mái. Đây là một sự ghét bỏ vô cớ, không phải hắn làm sai chuyện gì hay việc hắn làm khiến người khác khó chịu, Trần Thiên thừa biết tâm trạng bất ổn là do y.

Rốt cuộc đã 35 tuổi rồi mà vẫn còn so đo những chuyện cỏn con, huống hồ đối phương lại không có khuyết điểm. Nhưng y cũng hết cách, trong lòng y không thích gã này. Trần Thiên từng sai người điều tra thân thế của Phàm Triệt, cha hắn là người Anh lai Phi, mẹ là người Trung Quốc. Từ thời tiểu học đã luyện võ, lên đại học đạt một ít giải thưởng, sau khi tốt nghiệp thì đến làm việc cho y. Nếu Trần Thiên đánh giá Phàm Triệt một cách khách quan thì hắn kiểu gì cũng là một người đàn ông tiêu chuẩn, hơn nữa vẻ ngoài của đối phương cũng đáng thưởng thức chứ chẳng chơi.

Bởi vì mang trong mình dòng máu Âu Mỹ khiến gương mặt Phàm Triệt càng thêm điển trai; cộng thêm thân hình cao lớn thì chính đây là một mẫu người lý tưởng mang lại cho nữ giới cảm giác an toàn. Nhưng đó chỉ là nhận xét về ngoài thôi, còn tính cách lầm lì của hắn là chuyện khác.

Dù Trần Thiên đánh giá Phàm Triệt một cách khách quan thì vẫn khó lòng cho trọn điểm. Hắn là mẫu nam giới kiêu lời, ngày thường không hề rằng quá mấy câu, điều này khiến người khác nảy sinh ác cảm. Hơn nữa

hắn cũng không có bạn bè, người như vậy lần đầu tiếp xúc sẽ khiến người khác liên tưởng đến hình tượng của những tên sát nhân biến thái trong phim — — lảm lì, đáng sợ, hành xử bất thường.

Trần Thiên nhớ rõ tuổi hắn chừng 24 tuổi, theo chân y cũng được 2 năm. Bỏ qua vấn đề tính cách thì thuê Phàm Triệt làm vệ sĩ kiêm tài xế vẫn đáng giá đồng tiền.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Thiên chỉ liếc nhìn y, sau đó xốc lại tinh thần, nhìn văn kiện trước mắt.

Thanh âm Phàm Triệt trầm thấp, khàn khàn, giọng mũi rất nặng.

“Tôi vừa nhận được tin từ thư ký của ngài, y nói rằng Miya ở nước T muốn mời ngài đến đó bằng du thuyền quốc tế.”

“Du thuyền?” Lúc này Trần Thiên sực nhớ đối phương có một buổi hội thảo kinh doanh, càng không ngờ lần này có sáng tạo khác người bằng cách cho du thuyền quốc tế chở khách đến dự hội thảo, nghĩ vậy Trần Thiên bèn đứng dậy, gật đầu.

“Được. À phải, cậu có say tàu không?” Y chợt quay sang hỏi Phàm Triệt, mà hắn vẫn đứng thẳng tắp như cũ.

“Trước năm 13 tuổi tôi vẫn luôn sống trên tàu.”

Trần Thiên cân nhắc: “Thế thì tốt. Đến lúc đó cậu đi với tôi.”

Dù đi đâu cũng vậy, đem theo một vệ sĩ bên mình y mới tương đối yên tâm.

“Vâng.”

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thỏ

Cho dù đối phương trầm mặc ít lời, không ưa nói chuyện; nhưng giọng mũi quá nặng kia vang lên lại khiến người nghe khó chịu, tựa như bị cầm mào quanh năm. Trần Thiên không thích giao tiếp với Phàm Triệt, chẳng qua y vốn là một người có nguyên tắc, mặc kệ là ai cũng thường phạt rõ ràng. Trần Thiên nghĩ, mấy năm nay chỉ cần việc gì y nhờ thì hắn đều làm tốt, cho dù là thân phận vệ sĩ kiêm tài xế cũng không thể đối đãi với hắn quá tồi, bằng không người ngoài sẽ đồn thổi y hà khắc với cấp dưới. Y sực nhớ hai hôm trước có người tặng mình một chiếc đồng hồ đẹp, nhưng đeo được vốn vẹn hai hôm lại ném luôn vào ngăn kéo văn phòng.

Nói đoạn, Trần Thiên bèn mở ngăn kéo, lấy đồng hồ đưa cho đối phương.

“Trần tổng?” Phàm Triệt còn chưa hiểu rõ ý của ông chủ là gì, đôi mắt vẫn nhìn y, chân mày nhăn lại.

Y cười: “Cậu phục vụ tôi đã hai năm, cũng không thể quá bạc đãi cậu. Đồng hồ này cậu cứ cầm đi, xem như không làm mất mặt tôi trên du thuyền.”

Trần Thiên nói xong Phàm Triệt mới định thần, hắn nhận lấy chiếc đồng hồ kia và gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

“Cảm ơn Trần tổng.”

Tuy rằng ngoài miệng nói thế nhưng trên mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc quá nhiều, Trần Thiên cười cười thấy kệ, vì đó vẫn là thói quen của hắn ta.

“Cậu giúp tôi sắp xếp lại văn kiện trên bàn nhé, giờ tôi cần mở hội nghị.”

“Vâng.”

Trần Thiên rất hài lòng với thái độ kính trọng và vâng lời của Phàm Triệt đối với mình; đây là một trong những điểm sáng le lói khiến y không ghét bỏ hẳn ta.

Khoảnh khắc Trần Thiên rời khỏi văn phòng, Phàm Triệt luôn dõi theo bóng lưng của y. Ngay lúc đối phương đóng cửa lại, đôi con ngươi màu xám của Phàm Triệt bỗng lóe lên, cảm giác này so với trước kia hoàn toàn khác biệt.

Thấy Trần Thiên đã khuất hẳn rồi, Phàm Triệt mới thu về tầm mắt. Hắn tập trung nhìn vào bàn làm việc, bởi vì văn kiện đã được sắp xếp một nửa nên cũng không quá bừa bộn. Phàm Triệt quan sát xung quanh, đột nhiên hắn trông thấy mảnh khăn giấy để ở một góc, hoặc nói đúng hơn là khăn giấy đã dùng rồi. Mảnh khăn giấy này, có lẽ sau khi Trần Thiên uống rượu xong đã dùng nó lau chùi khóe miệng, vì trên mảnh khăn còn vương một ít chất lỏng màu đỏ.

Phàm Triệt đặt mảnh khăn giấy trong lòng bàn tay, chợt cười vắn vẹo. Hắn cầm khăn giấy và hít một hơi thật sâu, biểu cảm tràn đầy thỏa mãn, tựa như bộc phát từ sâu trong lòng. Phàm Triệt mê mê như người đang hút bạch phiến, vì đó chính là mùi vị của Trần Thiên.

Sau đó hắn gấp đôi mảnh khăn giấy, bỏ vào túi quần.

Phàm Triệt mất một giờ ngồi xe buýt mới có thể quay về chung cư, đó là căn chung cư nằm ở vùng ngoại ô, mà đoạn đường từ nhà đến công ty vốn không còn phương tiện nào khác. Phàm Triệt có lối sống nề nếp theo đồng hồ sinh học, trời chưa sáng đã thức giấc, đến sập tối mới trở về.

“Đã đến công viên Phẩm Đức Lộ, mời hành khách xuống xe...”

Phàm Triệt nhìn cảnh vật và ánh đèn đường quen thuộc bên ngoài, bấy giờ mới nhận ra mình đã đến trạm. Trong khi hắn có chút thất thần thì dòng người đã xuống xe gần hết. Hắn lập tức quay lưng lao đến cửa xe, ngay lúc cánh cửa chực đóng, Phàm Triệt quyết đoán nhảy xuống đất bằng một pha hành động kinh người. Hành khách trên xe ai nấy cũng giật thồm vì trông thấy cảnh tượng đầy thót tim đó.

Nhưng Phàm Triệt vẫn chẳng bận tâm. Hắn bước vội vào một cửa hàng thức ăn nhanh, đó là một cửa hàng kiểu cũ, chủ tiệm là một bà lão mặt đầy son phấn. Bà ta trông thấy Phàm Triệt thì tươi cười, bột phấn trên mặt tựa như sẽ bị nụ cười niềm nở này làm rơi xuống.

“Ôi, cậu trai vừa mới tan tầm sao.”

Phàm Triệt gật đầu nhưng không nói chuyện. Hắn nhìn xe đẩy thức ăn: “Cho tôi hai phần.”

Bà lão đã quá quen với thái độ lạnh lùng của Phàm Triệt. “Như cũ đúng chứ? Một phần đồ mặn, ba phần rau cải.”

Phàm Triệt gật đầu.

Bà lão trở vào phần thịt nướng to sụ và nói: “Món này ngon, sẽ lấy cho cậu miếng lớn để về nhà bồi bổ vợ mình.”

Phàm Triệt nghe thấy bà ta nhắc đến ‘vợ’ thì khóe môi bất giác cong lên, tuy động tác rất nhỏ nhưng vẫn không qua được đôi mắt bà lão.

“Cậu ông con vẫn có người chăm cơ đấy. Xem, bình thường lạnh lùng như đầu gỗ nhưng khi nhắc tới vợ mình lại khác ngay...”

Phàm Triệt vẫn nghe nhưng không ừ hử. Hắn trả tiền, lấy hai hộp cơm rồi đi mất.

Nơi Phàm Triệt ở là một tiểu khu chung cư xuống cấp, cửa an ninh đã lỗi thời, lúc mở cửa sẽ có một âm thanh nghịch ngợm vang lên. Ngay cả đèn hành lang chỉ treo vồn vẹn một chiếc, hàng lang rất hẹp, đối với một người cao to như Phàm Triệt mà nói thì đi đứng cũng có hơi chật vật.

Không gian u tối càng khiến hắn nhớ mọi thứ nơi đây, ngay cả bậc thang nơi hành lang chỉ cách vài bước chân nhưng hắn cũng nôn nao trong lòng. Căn chung cư hắn thuê ở phía trước. Phàm Triệt khẽ vuốt ve chìa khóa, mà xâu chìa khóa cũng không nhiều, chỉ vón vện hai cái mà thôi.

Hắn mở cửa nhà và đưa tay bật công tắc. Tiểu khu này thật sự quá cũ rồi, điện áp không ổn định, bóng đèn dây tóc phải chớp tắt vài lần mới sáng lên.

Phàm Triệt theo thói quen nói một câu như cũ: “Vợ ơi, anh về rồi.”

Nhưng không ai hồi âm, hết thấy đều chìm trong sự yên tĩnh đáng sợ. Phàm Triệt nhìn xung quanh, ánh mắt bỗng lóe sáng khi nhìn đến sofa, nơi đó có một con búp bê bơm hơi mặc tây trang giày da đang ngoan ngoãn ngồi. Phàm Triệt ngẩng búp bê bằng đôi mắt dịu dàng vô hạn, tiếp theo hắn cởi giày rồi bước đến chỗ nó ngay.

“Tại sao không nói lời nào? Còn giận anh chắc?”

Phàm Triệt nói chuyện với búp bê bơm hơi, lời lẽ hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài nghiêm túc. Giờ phút này đây gương mặt hắn tràn ngập ý cười. Hắn vuốt ve búp bê, ánh mắt tràn đầy tình yêu sâu đậm.

“Trần Thiên bé nhỏ của anh, vợ ngoan của anh, em tha thứ cho anh nhé. Anh biết hôm nay mình đòi hỏi quá nhiều lần, chỗ đó của em lại nhỏ như vậy, chắc bây giờ vẫn còn đau đúng không? Anh thề, lần sau không dám nữa...”

Phàm Triệt nhìn chăm chú vào búp bê, nét mặt tràn đầy áy náy, tựa như vô cùng thành khẩn muốn được đối phương tha thứ cho mình.

Qua vài giây, nụ cười nở rộ trên môi Phàm Triệt, hắn bỗng hôn thật sâu lên gương mặt búp bê.

“Anh biết em sẽ không giận mà.” Hắn nhẹ nhõm bảo, sau đó lấy một phần thức ăn cho nó.

“Ng Sloan, mình ăn cơm thôi.” Hắn vừa nói vừa ôm nó ngồi vào bàn, sau đó mở hộp thức ăn ra. Hắn gấp miếng thịt nướng cho búp bê, cười bảo. “Em gần đây hơi gầy, đừng kén ăn nữa. Đến đây, hôm nay ăn hết phần này mới được đi.”

Đương nhiên, dù Phàm Triệt có nói gì thì búp bê vẫn lặng im như cũ. Nhưng ở trong mắt Phàm Triệt, búp bê kia tựa như có linh hồn, nó đang cùng hắn trò chuyện và ăn cơm.

Phàm Triệt ăn cơm rất nhanh, thường không tới 3 phút đã giải quyết xong một khẩu phần. Và hắn sẽ lẳng lặng ngồi nơi này ngắm nó. Hắn ngỡ như nó thực sự đang ăn cơm, thời gian cứ thế trôi qua hơn 10 phút, Phàm Triệt bèn thu dọn phần thức ăn vụn nguyên chưa động đũa lần nào. Hắn đứng dậy, bởi vì thân hình quá mức cao lớn nên phải khom người hôn lên mặt búp bê.

“Thật ngoan, hôm nay đã ăn hết cơm rồi.”

(*) Minh họa thức ăn nhanh:

3. Chương 3

Edit: Thỏ

Hắn dọn dẹp đồ vật trên bàn cơm sau đó bỏ vào thùng rác, định sáng hôm sau sẽ đem đi đổ. Dọn dẹp xong, Phàm Triệt có thời gian rảnh nhưng hắn không hề giải trí. Nhà này không có máy tính, thậm chí TV cũng không. Bình thường việc yêu thích nhất của hắn chính là nhìn chăm chăm vào búp bê bơm hơi kia suốt mấy giờ liền.

Phàm Triệt định bụng hôm nay sẽ như thế. Hắn sẽ nhìn chăm chú Trần Thiên thật lâu hoặc nói chuyện với nó. Hắn cảm thấy nếu đối phương là Trần Thiên, cho dù dõi theo cả ngày cũng không biết chán – vì đó là Trần Thiên mà, Trần Thiên của hắn đấy thôi. Đang lúc muốn ầm áp như vậy cả ngày, đột nhiên Phàm Triệt lấy trong túi quần ra một đồ vật.

Là mảnh khăn giấy hắn giấu hôm nay. Hắn nhìn mảnh khăn, nhìn chăm chăm một hồi sắc mặt bỗng trở nên cau có. Hắn vung tay, bàn tay va chạm vào người búp bê.

“Mẹ nó, có phải không nghe lời ông nói! Đã dặn bao nhiêu lần đừng lén ông uống rượu, em xem lời của ông là đồ bỏ đúng không!” Phàm Triệt gần như gào thét, hắn đưa tay tát búp bê mấy phát, trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm một mình.

“Ai kêu em không nghe lời anh, ai kêu em không nghe chồng mình, ai kêu em hả?” Phàm Triệt tát liên tục mười mấy bạt tai, sắc mặt hắn vô cùng dữ tợn nhìn vào búp bê vô tri vô giác. Sức lực kia thật sự quá lớn, mỗi lần hắn đánh vào người búp bê đều vang lên những tiếng dội vang.

“Là em làm trái lời hứa với anh, là em không nghe lời chồng nói. Anh là chồng em, anh là ông trời của em, có hiểu chưa? Lời anh nói em phải nhớ cho kỹ, nếu em làm sai thì phải chịu phạt!”

Nói xong, hắn đột nhiên cởi bỏ thắt lưng. Cự vật đã sớm cương lên, ngay khi quần vừa được cởi xuống đã lập tức nhảy ra ngoài, vài giọt trong suốt rỉ ra từ đầu nắm. Cự vật kia quả nhiên đen và to ngoại cỡ, nhưng cũng thật tương xứng với dáng vóc của Phạm Triệt. Hắn đứng lên, thông thả mà đi đến một quầy pha lê. Đó là một quầy chứa đồ được làm từ thủy tinh trong suốt, bên trong trưng bày đủ loại đồ vật. Nào là một chiếc thìa (dường như đã được dùng qua), còn có một chiếc áo sơ mi xếp ly, quần tây và vài thứ linh tinh khác, nhìn không rõ đó là gì.

Những thứ quá đổi bình thường giờ phút này tựa như những tác phẩm nghệ thuật được trưng bày trên trên quầy pha lê. Hắn đi vào, mở quầy và đặt mảnh khăn giấy được gấp chỉnh tề lên một khoảng trống bên cạnh; sau đó lấy ra từ quầy một chiếc vớ màu đen.

Phạm Triệt cầm chiếc vớ trên tay, hắn hít một hơi thật sâu cho thỏa, vì đó chính là hương vị của Trần Thiên. Tựa như đang chìm trong ảo tưởng lúc này hắn đang cầm lấy cổ chân trắng nõn của y mà mơn trớn. Vừa mới nghĩ như vậy, hạ bộ của hắn lại cứng lên rồi. Hắn hưng phấn đến nỗi một ít tinh dịch không ngừng rỉ ra bên dưới. Hắn cầm theo chiếc vớ và nhanh chóng bước ra ngoài, lúc này búp bê bơm hơi đã được cởi trần như nhộng. Hắn không chờ được nữa mà đâm thẳng một phát vào trong, cổ họng run rẩy phát ra tiếng rên đầy sáng khoái.

“Ồ dâm đang, chồng em lớn hay không, chơi em sướng hay không?” Phạm Triệt vừa giao cấu vừa nói những từ ngữ thô tục. “Mau nói ông xã làm hậu huyệt của Trần Thiên rất sướng, nói đi!”

Phạm Triệt càng đưa đẩy nhanh hơn, bàn tay cầm vớ vẫn liên tục ngửi. Đây đúng là mùi hương tuyệt diệu, trên thế gian này không ai sánh được với Trần Thiên. Phạm Triệt vừa ngửi vớ vừa không ngừng ảo tưởng, hắn va chạm càng thêm điên cuồng. Loại kích thích mãnh liệt này giúp hắn giải tỏa sự bức bối một cách nhanh chóng. Phạm Triệt hít thở nặng nề, thẳng đến khi chất lỏng nóng chảy tràn ra bên ngoài bộ phận của búp bê hắn mới dừng lại. Hắn rút cự vật đã ướt đầm và hơi mềm ra khỏi đó. Sau một hồi phát tiết xong, hắn dần bình tĩnh. Hắn hồi hận nhìn chăm chăm vào con búp bê bằng nét mặt khổ sở vô cùng.

“Vợ ơi, anh xin lỗi... Xin lỗi em, xin lỗi em! Anh không nên đánh em như thế. Anh sai rồi, anh không nên trút giận lên em. Anh là đồ khốn!” Dứt lời, hắn đột nhiên tát mình một cái tát rất nặng, trên mặt hắn nháy mắt đã in dấu năm ngón tay. Ấy thế hắn vẫn không dừng lại, hắn tát bản thân thêm một cái, hai cái, rồi ba cái... trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu: Anh hối hận rồi.

“Anh là đồ khốn, anh không phải người!” Phạm Triệt tự tát bản thân đến mệt mỏi. Gương mặt hắn cũng đã sưng lên trông thật khó coi, thậm chí khóe mắt còn ánh lên một dòng nước mắt – điều này đủ chứng minh rằng hắn đã biết hối hận.

“Vợ, anh sai rồi! Muốn đánh muốn chửi thì tùy em, nhưng xin em đừng tức giận, vì tức giận có hại cho sức khỏe. Đến đây, anh giúp em đi tắm, bác sĩ nói không nên để tinh dịch trong cơ thể, sẽ sinh bệnh đấy!” Nói xong hắn ôm búp bê vào một bồn tắm kiểu cũ.

Phạm Triệt thật cẩn thận cầm vòi hoa sen, hắn đang điều chỉnh độ ấm. Chờ đến khi cảm thấy đủ ấm rồi mới dám đem vòi nước phun lên người búp bê, từng dòng nước xối vào cơ thể nó phát ra những tiếng tí tách.

“Sao vậy, nóng ư? Hay là lạnh?” Phàm Triệt lẩm bẩm một mình, tựa như nghe thấy lời trách móc của búp bê rằng nước quá nóng, vì vậy hấn vội vàng chỉnh nhiệt độ thấp lại.

“Có lạnh quá hay không? Sức khỏe em không tốt, anh lo em dễ cảm mạo. Hay là tăng nhiệt độ một chút đi, thích ứng rồi sẽ không nóng nữa.” Nói xong hấn lại cẩn thận điều chỉnh độ ấm lên cao, bộ phận quan hệ của búp bê được thiết kế tiện lợi cho việc tẩy rửa nên lúc làm sạch cũng không quá phiền; thế nhưng Phàm Triệt lại tắm tấp cho nó suốt nửa giờ.

“Anh biết em thích tắm bồn nên anh chỉ ở cạnh nhìn em thôi. Anh xin hứa hôm nay sẽ không đòi hỏi em nữa, đừng lo.” Phàm Triệt chỉnh nhiệt độ cho nước lạnh xuống, trong đôi mắt hấn tựa như thấy được nét mặt đầy thỏa mãn của Trần Thiên, rằng y đang thư giãn ngâm mình trong bồn tắm, điềm lệ và yên bình.

“Thật đẹp...”

Cuộc sống vốn không thể lường trước được. Có thể hôm nay bạn thuận buồm xuôi gió nhưng nào ai biết đến ngày mai bản thân mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì, cho nên mới có thứ gọi là vận mệnh. Ở trong mắt rất nhiều người y chính là kẻ có quyền có thế, nhưng ắt hẳn địa vị bất đồng nên y chỉ đành bắt tay với những kẻ có quyền có thế giống mình để chen ép những kẻ yếu hơn.

Trần Thiên nhìn đồng hồ, y bất giác nhăn mi lại. Y là người rất đặt nặng về thời gian, quan điểm của y luôn tôn thờ thái độ làm việc nghiêm túc là điều thứ nhất, điều thứ hai là phải đúng giờ.

“Thưa tiên sinh, anh Phàm đã tới rồi ạ. Hiện anh ta đang đứng bên ngoài đợi ngài đấy.” Người vừa nói chuyện chính là người giúp việc gốc Philippines, cô ta đã làm việc cho gia đình này suốt mười mấy năm qua. Sau khi Trần Thiên nghe thấy lời thông báo thì tâm trạng mới khá hơn một chút, y vội vã bước ra ngoài.

“Tiên sinh, tiên sinh!” Vừa mới ra cửa chưa được vài bước người giúp việc phía sau lại í ới gọi lần nữa, Trần Thiên quay đầu khó hiểu nhìn cô ta.

“Chuyện gì?”

“Bà chủ căn dặn tôi nhắc ngài mang theo thuốc say tàu ạ.”

Trần Thiên cười mỉm, khẽ gật đầu: “Ừ, tôi đã chuẩn bị sẵn.”

Mẹ của y chính là người kỹ tính, dù chuyện nhỏ như hạt mè cũng để trong lòng. Tuy bà đã lớn tuổi rồi nhưng vẫn xem y là một đứa trẻ, huống chi du thuyền chở khách theo định kỳ, làm sao không có phòng y tế?

Trần Thiên nhìn xe hơi tư gia từ đằng trước chậm rãi chạy tới sau đó nhẹ nhàng dừng bên cạnh mình, Phàm Triệt nhanh chóng rời khỏi ghế lái, xuống xe để giúp Trần Thiên mở cửa. Họ Phạm này thật sự quá cao, cho dù đã khúm núm thân mình nhưng Trần Thiên cũng phải ngẩng đầu nhìn hân.

“Hôm nay cậu đến muộn.” Giọng điệu Trần Thiên rất không vui.

Phàm Triệt nghe y nói xong, nét mặt liền trở nên căng thẳng. Hân hơi cúi đầu tỏ vẻ biết lỗi, ngay cả chất giọng khàn khàn trầm thấp nay lại càng thấp hơn. “Hôm nay tôi gặp phải một vụ tai nạn xe buýt trên đường.”

“Tôi không cần lý do, tôi chỉ cần kết quả. Kết quả chính là cậu đến muộn 5 phút! Cậu hiểu tôi ghét nhất những kẻ không biết quý trọng thời gian!”

Phàm Triệt nghe xong cũng không biết phản ứng thế nào, hân ngẩn ra vài giây mới ngơ ngác nói một câu xin lỗi. Đối với người này, Trần Thiên cũng không còn cách nào khác, y chỉ lắc đầu rồi bảo: “Không có lần sau.”

4. Chương 4

Edit: Thỏ

Định kỳ du thuyền chạy lần này không giống những lần trước, bởi vì những hành khách trong khoang đều là những ông trùm thương nghiệp – cũng chính là vài đối tác quan trọng mà Trần Thiên đang tìm kiếm để bắt tay, vì thế y vô cùng thận trọng. Y quay đầu nhìn tài liệu của mình, buổi hội thảo sẽ bắt đầu vào tối nay nên y phải chắc chắn bản thân không được phạm vào sai lầm nào cả. Trần Thiên sai Phàm Triệt đem trang phục cất vào tủ quần áo trong phòng mình, tuy rằng người này thoát trông rất lăm lũi, kiêu lời nhưng lại không hề ngu ngốc. Thậm chí có những khía cạnh nhiều kẻ không để ý, nhưng Phàm Triệt lại tinh tế nhận ra. Đây cũng là nguyên nhân mà Trần Thiên luôn khắt khe với những người trước đó.

Du thuyền đã khởi hành mấy giờ liền, có thể nói đã tiến vào khu vực biển sâu. Thật ra Trần Thiên cũng không quá thoải mái, do hiếm khi ngồi tàu thuyền nên đối với việc phải đặt chân lên phương tiện đường thủy này, Trần Thiên cũng rất nhẫn nại. Bấy giờ y đã đem theo thuốc chống say tàu, ngay lúc đặt tài liệu xuống và chuẩn bị đi lấy thuốc, y bỗng phát hiện Phàm Triệt đứng bên cạnh cửa, đôi mắt nhìn chòng chọc vào y.

Trần Thiên cảm thấy hốt hoảng, y bất giác nhíu mày: “Cậu ở đây làm gì thế?”

Phàm Triệt nghe thấy câu hỏi của Trần Thiên bèn vội vàng cúi xuống, không biết là căng thẳng hay vì sao. Hân nói chuyện có hơi nhát gừng: “Tôi đã sắp xếp quần áo của ngài xong.”

Lúc này Trần Thiên mới nhận ra đúng là mình đã có một chút hoảng sợ nho nhỏ, bởi lẽ trông thấy một kẻ

xuất hiện bất thành linh, mà kẻ đó vẫn luôn nhìn chòng chọc vào đối phương, cho dù ai khi nghĩ đến chuyện này cũng thấy sồn tóc gáy. Sau khi Trần Thiên bình tĩnh lại, y cho rằng vì hấn sắp xếp quần áo xong nên không có việc gì làm mới đứng đó nhìn mình mà thôi. Y còn chưa cho phép hấn rời đi nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui Trần Thiên cảm thấy mình đúng là chuyện bé xé ra to, hấn còn có thể làm gì y chứ? Cũng đã theo y suốt mấy năm trời.

“Cậu ra ngoài đi, trước nửa giờ khai mạc buổi hội thảo thì đến gặp tôi.”

Phạm Triệt gật đầu một cái rồi rời khỏi. Nói đoạn, Trần Thiên uống thuốc chống say tàu xong lại đọc tiếp tài liệu của mình. Chờ đến khi đọc hoàn tất, y bỗng cảm thấy hơi khó chịu. Y muốn bước ra ngoài để hóng mát. Kỳ thực đối với Trần Thiên mà nói, sâu trong tâm khảm của y vẫn mang sắc thái chủ nghĩa lãng mạn. Nhưng ngay lúc Trần Thiên vừa ra cửa thì một thân hình cao lớn đã xuất hiện bên cạnh y, Trần Thiên nhìn Phạm Triệt đứng sừng sững mà bất giác nhũn mảy.

Vốn dĩ y muốn thả hồn vào khoảng không đất trời để một mình tận hưởng gió biển dạo dạt, nhưng ý tưởng này đã bị sút mẻ một chút, điều này làm y cảm thấy không vui.

“Sao cậu lại ở đây?” Trần Thiên háng giọng. Tuy rằng y đã cố kiềm chế cảm xúc của mình nhưng vẫn không giấu được thái độ không vui từ trong lời nói. Huống chi người trước mặt nhìn thế nào cũng ác cảm rồi. Phạm Triệt nghe thấy Trần Thiên đang chất vấn mình thì đầu cúi thấp, hấn cung kính trả lời: “Tôi đang đợi ngài.”

“Đợi tôi?” Trần Thiên cau mày khó hiểu. “Đợi tôi làm gì?”

“Vừa nãy ngài dặn tôi, nửa giờ trước khi buổi hội thảo bắt đầu sẽ đến gặp ngài.”

Trần Thiên một mạch tỏ vẻ: Tôi có nói như vậy sao, tiếp theo nhìn đối phương bằng ánh mắt dò xét. Sau y cẩn thận ngẫm nghĩ, đúng là vừa nãy mình đúng là đã nói như vậy. Y đưa tay trái nhìn đồng hồ, khoe miệng cong lên: “Từ giờ đến đó còn một tiếng nữa, tôi đã nói cậu đến tìm tôi trước nửa giờ cơ mà?”

Kỳ thật Trần Thiên cũng không phải kẻ tính toán chi ly, chỉ là hiếm khi y nổi hứng ngẫm nghĩ, nhưng càng không thể lý giải vì sao chỉ cần nhìn thấy Phạm Triệt thì sự hứng thú của y lập tức tan tành. Trần Thiên cũng thừa nhận rằng tính cách bản thân có phần khiếm khuyết, nhưng đúng là chỉ cần trông thấy Phạm Triệt, dù ngẫu hứng tốt đến cỡ nào cũng sẽ bị một chậu nước lạnh dập tắt không còn một mảnh.

Đối với Trần Thiên, Phạm Triệt luôn cúi đầu xuống nên hấn cũng không rõ tâm tư, tình cảm của đối phương. Tuy nhiên Trần Thiên cũng rất hài lòng với bộ dáng hèn mọn của Phạm Triệt. Bởi lẽ mỗi lần bị hấn nhìn chăm chăm, Trần Thiên cảm thấy như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, cả người khó chịu một cách vô cớ.

“Trần tổng không thích người khác đến trễ, tôi sợ lần này gặp chuyện ngoài ý muốn nên quyết định đến sớm một chút.”

Lời này nói ra khiến Trần Thiên lập tức ghen hòng, y nhớ mình đã mất nặng mảy nhẹ với đối phương vì chuyện đến trễ 5 phút, lần này Phàm Triệt đến sớm nhưng mình lại đi trách móc đối phương, chẳng khác nào bới lông tìm vết. Huống hồ Trần Thiên cũng là một người có nguyên tắc, y đành bất đắc dĩ gật đầu mà khen: “Tốt lắm.”

Tuy rằng vừa rồi có hơi mất hứng, nhưng nói gì đi nữa Trần Thiên cảm thấy một mình trong phòng cũng chẳng có gì làm. Dầu giờ phút này hứng thú với gió biển chỉ còn là số không, nhưng chẳng mấy khi mới lên du thuyền một lần, tóm lại thư giãn một chút cũng tốt.

“Tôi đi dạo, cậu muốn theo thì theo, nhưng nếu bận việc riêng thì cứ lo việc của mình.” Trần Thiên băng quơ nói một câu, dù sao y chẳng còn ý định hóng gió nên Phàm Triệt có đi hay không đi thì cũng chẳng liên quan gì.

“Tôi không bận.” Phàm Triệt thì thảo. Không biết vì sao Trần Thiên cảm thấy chất giọng khàn khàn kia đang ẩn chứa một niềm vui sướng? Nhưng ý nghĩ này chỉ bất chợt lóe lên trong đầu Trần Thiên, y cũng không cảm thấy leo đẹo theo sau mình có cái gì vui vẻ và đáng giá.

Trần Thiên đi dọc ngoài hành lang. Đây là du thuyền quốc tế rộng lớn, lên đến tầng thượng phải mất một khoảng thời gian. Dọc đường có một số người ngoại quốc đi tới đi lui, hơn nữa cũng rất ít người châu Á. Vừa bước đến lan can du thuyền đã có mấy nhân viên bảo hộ ngăn cản Trần Thiên, họ nói vắn tắt rằng nơi này tương đối nguy hiểm, nhờ mà trượt chân rơi xuống nước cho dù không chết đuối cũng có khả năng va đập vào thân thuyền, xảy ra chuyện không đáng. Nếu Trần Thiên có ý định tới đây thì đương nhiên sẽ không từ bỏ, y bèn cho họ thêm tiền boa. Hơn nữa chỉ đi hóng gió thôi mà, cũng chẳng gặp chuyện gì nguy hiểm.

Kia là biển cả mênh mông, mặt biển được màu hoàng hôn nhuộm đỏ, từng gợn sóng lấp lánh giữa chiều tà.

“Thật đẹp.” Trần Thiên không khỏi cảm thán.

Phàm Triệt vẫn đứng bên cạnh như cũ, nhưng ánh mắt lại không bị xoáy vào lòng biển đỏ au, mà nhìn chăm chăm Trần Thiên như vậy. Hắn chậm rãi đáp lời: “Ừ, đẹp thật...”

Trần Thiên không nhận ra giây phút kia Phàm Triệt đang ngắm mình, chỉ cho rằng hắn đang bàn về cảnh sắc trước mặt. Y cũng gật đầu lẩm bẩm: “Đời người ấy mà, dù cậu có bản lĩnh ra sao, kiếm nhiều tiền bạc thế nào nhưng vẫn là hạt cát nhỏ bé trong trời đất. Sinh lão bệnh tử không do mình quyết, đúng không?”

Trần Thiên nhìn ánh hoàng hôn dần dần buông xuống. Y nhớ có một lần Phàm Triệt từng nói rằng – lúc còn nhỏ hắn lớn lên ở biển nên không có ai để trò chuyện.

“Trước kia từng sống trên biển sao?”

Phàm Triệt ý thức được đối phương đang hỏi mình, bấy giờ mới vội vàng giấu đi ánh mắt đang nhìn thẳng vào Trần Thiên, biểu cảm có chút lưu luyến không nỡ. Phàm Triệt gật đầu, nói: “Cha tôi là một thủy thủ.

Lúc tôi còn bé đã thường xuyên theo ông ấy lên đèn xa bờ.”

Trần Thiên kéo dài âm cuối rồi ừ một tiếng, y thấy Phàm Triệt hiếm khi được nói nhiều như vậy, lập tức muốn góp thêm vài câu: “Hắn là cậu cũng hiểu biết những tình huống trên biển lắm?”

Phàm Triệt cũng không lên tiếng phủ nhận, đôi con ngươi của hắn nhìn xuống bánh lái.

“Nếu tôi nhận được lời mời công tác này trễ hơn, tôi vốn đã định làm một thủy thủ giống như cha mình. Tôi học được rất nhiều thứ từ ông.”

Trần Thiên dường như nghĩ ngợi gì đó rồi chớp mắt, vì y vuốt keo mềm nên gió biển dễ dàng thổi tung mái tóc của y. Trần Thiên vội vàng chỉnh lại đầu tóc mình, trong lòng rất ngạc nhiên với khả năng của Phàm Triệt!

“Nếu như cậu hiểu biết về biển, vậy nói thử xem hôm nay thời tiết sẽ ra sao?” Câu trên Trần Thiên chỉ thuận miệng hỏi. Y không thật sự muốn tìm hiểu về thời tiết, bởi thời tiết tốt hay xấu, trời mưa hay nắng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến y. Ngược lại chỉ vì một câu hỏi băng quơ này mà Phàm Triệt lại suy nghĩ thật lâu.

“Nói về thời tiết là điều không nên, thưa Trần tổng.”

Trần Thiên không ngờ sẽ là đáp án này, y nhíu mày hỏi: “Tại sao chứ?”

”Cha tôi từng nói rằng biển là thứ khó mà đoán trước. Ngay lúc ngài cho rằng ngài đã đủ hiểu biết nó thì nó sẽ giáng cho ngài một đòn đau. Cha đã từng cảnh cáo tôi đừng vọng tưởng muốn bắt thóp biển. Với biển, ngài cần phải có một nỗi sợ hãi sâu thẳm trong tim.”

Đáp án và hiện thực không giống nhau, tuy Trần Thiên không thể khẳng định hoàn toàn cách mà hắn truyền đạt, thế nhưng y lại cảm thấy hắn nói như vậy nghe cũng rất có lý.

“Một câu trả lời thú vị.” Trần Thiên mỉm cười. Y rất ít khi mỉm cười trước mặt Phàm Triệt, nhưng nụ cười kia quả thật đã làm tan chảy con tim của gã thanh niên. Trong lòng hắn một lần nữa lại cảm thấy Trần Thiên của hắn là người hoàn mỹ nhất trên đời, đương nhiên Trần Thiên vốn dĩ không biết Phàm Triệt đang nghĩ suy như thế.

Nhưng không ngờ được, y vừa dứt lời thì mặt biển bỗng nhiên biến động.

Đó là gì thế? Một luồng xoáy tựa như nước biển hình thành. Cột lốc từ phía chân trời dâng lên, nó đang không ngừng di chuyển về hướng bọn họ. Thậm chí Trần Thiên còn cho rằng mình đã hoa mắt, y khó tin mà hỏi: “Kia là thứ gì?”

Bấy giờ Phàm Triệt mới định thần lại. Hắn nhìn theo tầm mắt của Trần Thiên, tốc độ di chuyển của cột lốc vô cùng nhanh, nó ngày một tiến đến gần. Đập vào màn nhĩ là tiếng ong ong của nước xoáy, Phàm Triệt bỗng nhiên trợn mắt, sắc mặt thất kinh: “Không xong rồi, đó là vòi rồng cuốn!”

Vòi rồng cuốn? Trần Thiên đương nhiên biết vòi rồng cuốn là cái gì. Y cũng từng đọc một ít thông tin về vòi rồng – thứ được xưng là vua của lốc xoáy với sức mạnh cán quét khủng khiếp. Chỉ cần nó cuốn phải cái gì đều sẽ không còn đường sống, thế nhưng y không ngờ ngay lúc này mình lại phải đối mặt với nó sao?

Sắc mặt y trở nên tái mét, trong lòng rối loạn vô cùng. Mặt khác, thời khắc mà Phàm Triệt nhìn vòi rồng cuốn, trong lòng tự khắc nảy sinh toan tính.

“Không ổn rồi, vòi rồng đang ập đến đây!”

Đó là đòn cảnh cáo mình sao? Tận đáy lòng Trần Thiên gào thét, ôi thôi chết chắc!

Nói chậm chính là nhanh, Phàm Triệt đột nhiên kéo tay Trần Thiên chạy vào trong. Lúc này Trần Thiên không biết nên làm gì, y chỉ thấy gặp phải vòi rồng xem như đời y thật sự kết thúc. Thế nên Trần Thiên không còn ý định gì nữa, mặc cho Phàm Triệt cao lớn dắt mình chạy vào trong du thuyền. Du thuyền thật sự quá rộng, Trần Thiên cũng không biết rõ hành động của đối phương, chạy được một nửa thì y sực hỏi: “Chúng ta đang đi đâu thế?”

5. Chương 5

Edit: Thỏ

Trần Thiên vốn lùn, bước chân đương nhiên cũng nhỏ, căn bản không đuổi kịp bước chân của Phàm Triệt.

Tuy nhiên tay y lại được Phàm Triệt cầm lấy, có rất nhiều lần suýt chút đã té ngã nhưng Phàm Triệt giải quyết đơn giản bằng cách bế Trần Thiên lên và tiếp tục chạy.

Lúc này Trần Thiên chỉ cảm thấy tính mạng là quan trọng nhất, đương nhiên cũng không có thời gian để đong đếm thiệt hơn. Bởi vì bọn họ là những người đầu tiên phát hiện vòi rồng cuốn, những người khác trên thuyền vẫn chưa phát hiện ra, cho nên cảnh tượng một người đàn ông bế một người đàn ông khác bỏ chạy như điên đủ khiến người khác nhìn nhau bằng ánh mắt kỳ quái.

“Rốt cuộc cậu muốn đi đâu?” Trần Thiên hỏi gã trai đang ôm chặt mình, hắn chạy khắp nơi nhưng không biết chạy đi đâu. Rốt cuộc lần này Phàm Triệt trả lời y, hắn vừa một bên ôm Trần Thiên một bên chạy như điên, thở hồng hộc mà đứt quãng nói: “Tôi... Chúng ta xuống tầng chót nhất của thuyền.”

Trần Thiên nhú mày, y lấy làm khó hiểu vì sao phải xuống tầng chót? Lúc này Phàm Triệt đã xuống tới

bạc tam cấp của cầu thang, bước chân cũng chậm hơn một chút, hần nói: “Du thuyền chúng ta rất lớn, bị vòi rồng cuốn cũng không đến mức hất tung lên trời, nhưng nếu ở trên tầng cao rất dễ dàng bị cuốn bay nên tầng dưới sẽ an toàn nhất. Hơn nữa tầng chót nhất đều sẽ có thuyền phao cứu hộ, đến lúc đó du thuyền bị phá hủy và chìm thì chúng ta còn có thể chạy trốn trước tiên.”

Trần Thiên ngây thơ gật đầu. Y chỉ thấy đầu óc trống rỗng, nhưng kẻ đáng tin bây giờ nhất chỉ có mình Phàm Triệt mà thôi. Dù sao hần cũng từng có kinh nghiệm đi biển. Dưới tầng cuối thường là một vài kho hàng và những thiết bị cứu sinh. Chạy được một nửa, trong thuyền bỗng rung lên từng hồi cảnh báo, ngay sau đó đập vào tai là những tiếng la hét hỗn loạn của đàn ông, phụ nữ lẫn trẻ con; những âm thanh đổ vỡ của đồ vật, đủ chuyện xảy ra càng khiến Trần Thiên thêm hoang mang, hoảng loạn.

Y chấp tay nguyện cầu Thượng Đế, hi vọng rằng tránh được kiếp nạn này. Y muốn sống, y vẫn chưa muốn chết. Trần Thiên vốn dĩ sợ chết, hơn nữa sợ chết vô cùng. Y cũng không cảm thấy điều này có gì là sai trái.

Đây là lẽ thường tình, huống chi không chỉ có mỗi y sợ chết nên cũng không gồng mình tỏ vẻ.

“Tôi sẽ chết ư? Tôi không muốn chết!” Trần Thiên nghĩ, nếu y là một người phụ nữ chắc rằng y sẽ gào khóc lớn hơn. Hơn nữa y cũng muốn khóc lắm rồi, nhưng vì y là người đàn ông...

Phàm Triệt nhìn thấy Trần Thiên sợ hãi mà bất giác nắm chặt tay: “Tôi sẽ không để ngài gặp chuyện. Đừng lo, đừng lo mà.”

Bước chân của hần nhanh và ổn định, lúc này một ít thuyền viên cũng chạy xuống tầng bên dưới. Bởi vì Phàm Triệt đến tương đối sớm nên đã mất một chút thời gian mới tìm được khoang cứu nạn. Bên trong có mấy thuyền viên nấp ở đó, ánh mắt bọn họ vô cùng khảng khái. Vài người cầm thánh giá đặt trước ngực không ngừng cầu nguyện, Phàm Triệt lẳng lặng nhìn xung quanh, ngay khi định tìm một chỗ yên ắng để ngồi thì thân thuyền bị chấn động mạnh, ánh đèn trong khoang chớp tắt vài cái rồi hoàn toàn tắt ngóm, hết thấy thế giới chìm trong bóng đêm.

Trần Thiên sợ hãi siết chặt tay, y biết du thuyền đang chao đảo kịch liệt. Y có thể nghe được những tiếng thét gào và tiếng khóc nức nở, đó là âm thanh của tuyệt vọng. Thời khắc con người ta tuyệt vọng nhất không phải vì mình chết đi, mà là phải đối mặt với nỗi sợ hãi của cái chết. Phàm Triệt men theo bóng tối tìm được một chiếc thuyền cao su, bởi vì du thuyền rung chuyển dữ dội nên cả hai đều rất chặt vật.

Hần ôm Trần Thiên vào trong ngực, tựa như cảm giác được thân thể nhẹ nhõm run lên vì sợ hãi. Hần vuốt tóc Trần Thiên, cọ chóp mũi tới gần. Đó là tóc của y – mái tóc và mùi hương mà hần hằng ngưỡng mộ, tuy không giống lắm. Đó là mùi hương nồng nàn hơn tưởng tượng, càng khiến người ta phải đắm chìm. Thậm chí Phàm Triệt còn cảm thấy trận tai nạn này là do trời cao xót thương cho hần.

Phàm Triệt đưa bàn tay to vuốt lên mái tóc mềm mại nhằm an ủi Trần Thiên, một lần lại một lần. Loại cảm xúc mượt mà như tơ lụa này khiến hần phát ngiên. Trần Thiên bị khảng khái bủa vây nên hoàn toàn không nhận ra mình đang bị hần ôm vào ngực và hần có những suy nghĩ gì. Ngược lại Trần Thiên cảm thấy, trong hoàn cảnh biến cố như vậy có một người ở cạnh bên sẽ khiến y yên tâm một chút.

“Vợ à đừng lo, anh sẽ không để em gặp chuyện. Anh sẽ vì em dốc ngược bầu trời...”

Phạm Triệt vuốt ve mái tóc Trần Thiên và lẩm bẩm, tựa như một lời tuyên thệ sâu sắc từ đáy lòng, hoặc là một sự giải thoát ngay lúc giằng co giữa sống và chết. Hắn đã che giấu tình cảm từ lâu, sâu thẳm trong nội tâm Phạm Triệt cảm thấy rằng, nếu có thể ôm chặt Trần Thiên, lặng lẽ bên nhau và chết đi, đó cũng là một kết thúc hạnh phúc. Đây cũng là mộng tưởng của hắn.

Những tiếng ồn trong khoang quá mức âm ỉ nên Trần Thiên không nghe rõ lời Phạm Triệt nói. Cho dù y nghe rõ lời thì với tình hình hiện tại, y cũng không chắc những lời Phạm Triệt nói rốt cuộc có ý tứ gì.

Tuy rằng sức công phá của vòi rồng rất mạnh nhưng thời gian xuất hiện khoảng chừng 20 phút, cho nên chỉ cần tránh thoát trong khoảng thời gian ấy đồng nghĩa với việc đã an toàn.

Không gian u ám liên tục lung lay, tim của mọi người đều nhảy lên cổ họng. Cũng không biết là ai đã kêu lên trong bóng tối: “Nước tràn rồi, nước tràn vào rồi!”

Phạm Triệt nghe xong sắc mặt thay đổi, hắn chau mày nói với người trong ngực: “Tình huống chuyển biến xấu, nước đã tràn vào trong, chỉ sợ thuyền này không duy trì được lâu.”

Trần Thiên vẫn luôn cầu nguyện, khi nghe Phạm Triệt nói đến đến đây y cảm thấy mọi chuyện xong rồi! Y thật sự không muốn chết như vậy, y không muốn chết một cách vô nghĩa như thế!

“Vậy tôi phải làm sao?” Trần Thiên lắp bắp hỏi, y tựa như rần mất đầu, hoàn toàn quên mất phải xử trí ra sao.

“Hết cách, chúng ta phải lên thuyền cứu hộ thôi. Tình hình này chìm thuyền là sớm hay muộn. Chờ chút nữa gió lặng ta sẽ ôm thuyền nhảy xuống biển, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Trần Thiên tái mét gặt đầu, tựa như đột nhiên nhớ ra cái gì bèn vội vàng nắm lấy tay Phạm Triệt: “Đừng bỏ tôi, cầu xin cậu... Chỉ cần tôi còn sống nhất định tôi sẽ báo đáp cậu hết lòng... đừng vứt bỏ tôi... Tôi không muốn chết, tôi vẫn chưa muốn chết.”

Trần Thiên sợ hãi cầu xin. Y biết người trước mắt y là hi vọng duy nhất có thể bầu vút, bản năng sinh tồn đã khiến cho y vứt bỏ sự kiêu ngạo mà van xin Phạm Triệt. Chỉ cần đối phương đồng ý không bỏ rơi y, với tiềm lực tài chính của Trần Thiên đủ khiến cho Phạm Triệt không cần làm lụng cũng có thể sống phở phở đến cuối đời. Nhưng... chỉ cần y được sống!

Trong bóng tối, Phạm Triệt cười khê và vuốt ve gương mặt Trần Thiên. Lúc này hắn không có cách nào để diễn tả tâm trạng của mình, hắn rất hưng phấn, đúng vậy! Cảnh tượng trong giấc mơ dường như đã biến thành sự thật – rằng Trần Thiên chỉ có thể dựa dẫm vào hắn để sinh tồn, hắn chính là người để y có thể dựa vào, là người duy nhất!

“Tôi sẽ không bỏ rơi ngài đâu, làm sao tôi bỏ rơi ngài được.” Phàm Triệt khẽ nói. Hắn làm sao bỏ được đây? Hắn là chồng của Trần Thiên, là ông trời của Trần Thiên cơ mà!

Trần Thiên nghe thấy lời hứa hẹn của Phàm Triệt thì lập tức nín khóc. Y cười mỉm, vì đó không chỉ là lời hứa hẹn mà còn là khao khát sống còn.

“Tôi nhất định sẽ đền đáp cậu! Chỉ cần tôi còn sống, tuyệt đối không bạc đãi cậu đâu.”

Bấy giờ Phàm Triệt không trả lời. Hắn chậm rãi đứng lên trong bóng tối, hắn cảm giác trong khoang thuyền đã thôi xóc nảy như vừa rồi. Vậy là thời gian hắn ước chừng hắn không sai lệch lắm.

“Có lẽ vòi rồng đã qua đi, bây giờ chúng ta phải xuất phát. Nhanh lên, nơi này không trụ được bao lâu nữa.”

Trần Thiên nghe thấy Phàm Triệt nói xong thì liên tục gật đầu.

“Được, được, chúng ta đi.”

Phàm Triệt cầm lấy thuyền cứu sinh và mang theo vài bao cát để duy trì sự cân bằng cho con thuyền.

“Mình đi thôi.”

Trần Thiên lặng lẽ theo hắn.

Tuy vòi rồng đã qua nhưng vừa bước ra ngoài, những dư chấn còn sót lại vẫn đáng gờm lắm. Sóng biển dồn dập đánh mạnh vào thuyền, du thuyền chòng chênh ngã trái ngã phải. Văng vẳng trong không gian là những tiếng kêu cứu, hết đợt này đến đợt khác, từng tiếng thét như xuyên thẳng vào lòng Trần Thiên khiến y vô cùng hỗn loạn, cảnh tượng trước mắt chẳng khác nào địa ngục trần gian.

“Nhanh lên, không kịp rồi.”

Phàm Triệt quay đầu nói với Trần Thiên đang đứng ngẩn ra. Bấy giờ Trần Thiên mới định thần lại, y vội lắc lắc đầu để giúp bản thân tỉnh táo. Trần Thiên gấp gáp chạy theo Phàm Triệt, gió mạnh liên tục ập tới khiến y cảm thấy lung lay. Hơn nữa mặt sàn ướt nhẹp cũng rất khó đi lại, nhưng vì ở thời điểm này không gì có thể ngăn cản y đến với sự sống nên Trần Thiên cũng cắn răng lao theo.

Vốn dĩ chạy ra ngoài cũng không quá ổn. Lúc này đột nhiên thân thuyền bị gió lớn ập đến làm chao đảo. Trần Thiên suýt thì rơi xuống biển nhưng y đã kịp dội vào cửa lan can. Cơn đau lan tỏa bên gối trái làm Trần Thiên thét lên một tiếng, y cảm thấy không gian trước mắt trở nên u ám, nhạt nhòa. Phàm Triệt nghe thấy tiếng thét của Trần Thiên thì vội vàng xoay người lại, hắn trông thấy Trần Thiên đau đớn ôm chân trái của mình. Phàm Triệt cả kinh, vội vàng chạy qua ôm lấy người vào ngực: “Ngài thế nào, vẫn ổn

chứ? Có đau lắm không?”

Phạm Triệt cảm thấy ruột gan trong lòng đứt đoạn, thầm nghĩ đúng là không nên để y đơn độc theo sau hắn, lẽ ra hắn nên trói y vào người mới phải.

Trần Thiên cũng biết đây là tình huống đặc biệt, y nén đau lắc đầu tỏ ra không có việc gì. Y nỗ lực ngồi dậy, Phạm Triệt nhanh chóng đỡ lấy, Trần Thiên đưa một tay xua xua tỏ ra mình có thể tự đứng dậy. Phạm Triệt đành thử buông tay, nhưng mới vừa buông lỏng tay thì cơn đau lập tức quay về, Phạm Triệt vội vàng đỡ lấy mới không để y té ngã lần nữa.

“Hình như ngã gãy xương rồi.” Phạm Triệt lo lắng nói.

Trần Thiên im lặng. Lúc này y càng sợ hãi Phạm Triệt sẽ bởi vì nguyên do đó mà vứt bỏ y, nhưng không, sau khi Phạm Triệt ngẫm nghĩ sau đó cởi áo khoác của mình xuống: “Tôi công ngại.”

Nói đoạn, hắn đưa tấm lưng dài rộng của mình để đối phương ghé vào trên lưng. Trần Thiên hết cách, y chỉ đành chịu đựng đau nhói mà bò lên, tiếp theo Phạm Triệt dùng áo trói chặt Trần Thiên vào mình, cột chặt.

“Giữ chắc vào.” Phạm Triệt nghiêng đầu nói với Trần Thiên. Hắn nhìn từng cơn từng cơn sóng không ngừng đánh vào mạn thuyền, bấy giờ thuyền đã chìm một số chỗ, việc nhảy xuống biển là lựa chọn sớm hay muộn mà thôi.

Phạm Triệt đi thẳng đến nơi bị chìm xuống, hắn nhìn sóng biển mãnh liệt cào xé rồi hít một hơi thật sâu. Hắn dùng dây của thuyền buộc vào cổ tay, sau đó ném thuyền cứu hộ xuống. Hắn hỏi người ở đằng sau: “Chuẩn bị chưa? Tôi phải nhảy đây.”

Trong nháy mắt, còn không đợi Trần Thiên nắm bắt vấn đề thì cả hai đã rơi vào dòng nước biển lạnh đến thấu xương.

6. Chương 6

Edit: Thỏ

Nước biển đen như mực khiến y hít thở không thông, từ trước đến nay y chưa bao giờ đối mặt những chuyện khiếp đảm thế này. Bọt nước mạnh mẽ xộc vào xoang mũi, vào miệng, vào tai. Không biết là do chân trái quá đau hay do cơn ngạt thở dồn ép mà y cảm thấy đời mình như kết thúc. Y chỉ biết một giây cuối cùng y đưa tay siết lấy ngực, sau đó chìm sâu vào bóng đêm.

Chờ đến khi Phạm Triệt lên thuyền hắn mới phát hiện Trần Thiên không còn thở nữa, hắn bèn gọi Trần

Thiên vài tiếng. Trông thấy Trần Thiên vẫn bất tỉnh nhân sự, đáy lòng hắn càng thêm hoảng hốt. Hắn vội vàng cởi bỏ áo khoác và thả y xuống.

“Trần Thiên, tỉnh, Trần Thiên!” Phàm Triệt căng thẳng vỗ vỗ mặt y, hắn dường như sắp khóc. Hắn cảm thấy hồn mình sắp lìa khỏi xác rồi, tất cả chỉ còn nỗi hoang mang và lo sợ. Hồi lâu hắn mới nhớ ra việc nên làm là cúi xuống nghe nhịp tim.

May quá, tim còn đập! Lúc này Phàm Triệt mới xốc lại tinh thần. Bởi vì vừa nãy tiêu hao quá nhiều thể lực nên giờ đây hắn liên tục thở dốc, thế nhưng ánh mắt hắn nhìn Trần Thiên lại chan chứa nét cười.

Chỉ có hai người bọn họ ở đây, giữa lòng biển mênh mang rộng lớn này chỉ có hai người bọn họ, tựa như hư ảo. Phàm Triệt bỗng nhiên lo lắng hết thảy mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Phàm Triệt say đắm nhìn Trần Thiên, nhưng lúc này hắn nhận ra mình phải làm chuyện khác. Sức mạnh của gió vẫn rất hung hãn, hắn phải cầm lấy bao cát để giữ cho thuyền được cân bằng, động tác rất nhanh cũng rất thành thạo. Đây là kỹ năng sinh tồn khi còn nhỏ cha đã dạy cho hắn.

Trần Thiên dường như đã tỉnh, y ho khan vài tiếng, đồng thời cũng nôn ra số nước biển đã uống vào. Y rất mệt mỏi và khó chịu, cho dù tỉnh lại cũng chỉ hé mắt đầy yếu ớt.

“Tôi... còn sống sao?” Trần Thiên nhìn vào không gian tối đen và hỏi một câu ngớ ngẩn. Y có cảm giác mình vừa sống thêm một kiếp người...

Sau khi Phàm Triệt sắp xếp bao cát xong, hắn thấy Trần Thiên đã tỉnh. Phàm Triệt vui vẻ quay người đến trước mặt Trần Thiên: “Ngài đã tỉnh rồi.”

Thì ra mình được Phàm Triệt cứu, Trần Thiên ngêch ra. Trước tình cảm và thái độ thiết tha, chân thành của hắn, Trần Thiên cảm thấy có chút xấu hổ. Y nhớ đến thái độ lạnh nhạt của mình đối với Phàm Triệt trước kia, nhưng lúc này hắn lại không bỏ rơi y trong cơn hoạn nạn. Sự hổ thẹn và khựng hoảng đã trở thành cảm giác đau thương, cuối cùng lặng lẽ hóa thành nước mắt.

Trần Thiên khe khẽ nấc lên, tuy rằng ngoài miệng chưa nói ra nhưng trong lòng có một lời xin lỗi chân thành dành cho Phàm Triệt. Hắn thấy Trần Thiên bật khóc thì luống cuống, hắn bị tiếng khóc của y làm cho ngơ ngàng. Hắn rơi vào lúng túng, không biết nên làm sao mới phải.

“Ngài... ngài ổn không? Đau chân hay cảm thấy khó chịu?”

Phàm Triệt nửa quỳ muốn kiểm tra chân trái của Trần Thiên nhưng lại không dám chạm mạnh vào, hắn sợ y đau. Trần Thiên khóc một hồi mới nín, thân là một người đàn ông trung niên ngoài 30 nhưng lại khóc trước mặt một gã trai nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi, đây là một chuyện xấu hổ đến nhường nào.

Y hoảng loạn lắc đầu, y muốn nói gì đó với Phàm Triệt nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, cũng không

biết giải thích vì sao mình khóc, qua một hồi lâu đành trả lời gượng gạo: “Tôi không sao cả, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi.”

Phạm Triệt nghe được lời này hẳn mới cảm thấy có chút an tâm.

“Không sao cả, không sao hết, có tôi ở đây rồi, ngài sẽ ổn thôi. Tôi sẽ bảo vệ ngài.”

Phạm Triệt vuốt ve vàng trán của Trần Thiên và dịu dàng an ủi. Nếu có thể, hẳn muốn không ngừng hôn môi đối phương để an ủi như thể cách mà người chồng đối xử với vợ mình, tuy nhiên Phạm Triệt lại cố gắng khống chế sự xúc động của bản thân, vì nếu hắn làm vậy sẽ khiến đối phương sợ hãi; huống chi cảm xúc của Trần Thiên đang không ổn định.

Lòng bàn tay thô ráp của Phạm Triệt không ngừng vuốt ve gương mặt của Trần Thiên. Dưới hoàn cảnh này, Trần Thiên vẫn chưa cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng y thích sự vuốt ve của hiện tại, bởi vì hành động này khiến cho y có cảm giác an toàn hơn giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Y cảm thấy rất yên tâm, sự lo lắng vẫn luôn hiện hữu đã hoàn toàn buông xuống. Loại giải thoát từ mệt mỏi và áp lực này khiến đôi mắt Trần Thiên díp lại, y thì thào: “Tôi muốn ngủ một chút, chỉ một chút thôi.”

Bởi vì y đã kiệt sức.

“Ngủ đi, tôi vẫn ở đây. Tôi sẽ bảo vệ ngài, luôn luôn bảo vệ.”

Phạm Triệt nghiêm trang hứa hẹn khiến Trần Thiên mỉm cười gật gật đầu.

Người đàn ông vô cùng mệt mỏi.

Y ngủ một giấc chập chờn không trọn vẹn, dường như y cảm nhận được mọi thứ đang xảy ra trên thuyền. Y biết có một người không ngừng hôn y – hôn lên vàng trán, hôn lên đôi mắt, tiếp theo dõi xuống đôi môi và cổ. Trần Thiên cố gắng tỉnh lại để nhìn xem là ai nhưng mi mắt của y quá mức nặng nề, tựa như đã vùi mình vào biển sâu, không ngừng chìm xuống, chìm xuống...

Nụ hôn đầu của Phạm Triệt nhẹ như cánh chuồn lướt nước, tuy gương mặt y mang theo mùi tanh của nước biển nhưng điều này vẫn không cản trở tình yêu tha thiết của Phạm Triệt dành cho y. Hẳn thực sự không kiềm chế được, hẳn hôn Trần Thiên thật cẩn thận và yêu chiều, từng tắc thịt da đều in dấu hôn của hắn. Phạm Triệt gặm cắn cổ y, trong lòng dâng lên một ít hưng phấn khó diễn tả thành lời, thậm chí hắn có thể cảm nhận hương vị Trần Thiên lẫn mùi hương cơ thể.

Ngon miệng cỡ nào...

Nếu được, hẳn muốn lập tức cởi quần xuống và thủ dâm một phen. Hẳn sẽ bắn tinh và dùng chất lỏng đó bôi lên mặt y một cách tỉ mỉ và đều đặn, tựa như phụ nữ thoa kem dưỡng da vào buổi tối. Thân thể của đối phương sẽ được bao trùm bởi hơi thở của giống đực, tựa như hắn đang đánh dấu mùi của mình

lên người Trần Thiên – hiển nhiên y đã thuộc về hắn. Hắn nhớ tới một số động vật nơi thảo nguyên Châu Phi rộng lớn sẽ đánh dấu lãnh thổ của mình bằng cách đi tè. Như vậy mà nói, một vùng lãnh thổ và đồng loại giống cái đều sẽ thuộc về chúng. Đây là phương thức chiếm hữu đơn giản mà thô bạo đến nhường nào, Phàm Triệt cảm thấy dù hắn dùng cách nào đi nữa thì Trần Thiên cũng phải thuộc về hắn.

Bấy giờ Phàm Triệt đang ở trong trạng thái tinh trùng lên não, hạ bộ cương lên khiến hắn không biết phải làm sao. Lúc này hắn cũng thừa hiểu, đây không phải là thời điểm để rạo rức, nhưng chỉ cần đối mặt với Trần Thiên cứ nằm bên cạnh mình như vậy hắn làm sao chịu được đây?

Phàm Triệt bất đắc dĩ đưa tay sờ lên đũng quần và nhìn chằm chằm gương mặt Trần Thiên để thủ dâm. Cảm xúc nhộp nháp bên trong đã nhắc nhở hắn rằng – đây là thời khắc hưng phấn nhất. Quả nhiên điều đó hoàn toàn khác biệt ngày thường, so với việc tự tưởng tượng để thủ dâm thì hiện thực vẫn tuyệt hơn tất cả!

Đây là thật, tất cả đều là thật rồi!

Phàm Triệt gào thét tận đáy lòng, bởi người trước mắt chính là Trần Thiên bằng da bằng thịt! Hắn đối diện với Trần Thiên và thủ dâm, hơn nữa hắn có thể ngửi được mùi hương từ người mình yêu dấu. Tình huống hiện tại so với trước kia hoàn toàn chênh lệch và khác biệt, điều này tựa như cần phải loại thuốc kích dục mạnh nhất và nó không ngừng kích thích gã thanh niên.

Phàm Triệt thở phì phò, thất lực không ngừng đưa đẩy, tựa như hắn đã tiến vào tiểu huyệt nóng chát của Trần Thiên.

“Sướng, quá sướng... lỗ nhỏ thật chặt.” Phàm Triệt không ngừng thì thầm ảo tưởng, hắn xúc nhanh hơn, loại thân mật chân thật này khiến Phàm Triệt bồn chồn nhiều hơn so với ngày thường. Toàn bộ lòng bàn tay của hắn dính đầy chất lỏng. Khoái cảm bồn chồn khiến Phàm Triệt tạm dừng việc tự sướng vài giây, hắn khẽ thở dốc và nhìn gương mặt điềm tĩnh của người bên cạnh. Ngay tức khắc, ý tưởng vừa rồi thôi thúc hắn phải làm.

Phàm Triệt mỉm cười. Hắn hôn khẽ lên môi Trần Thiên, sau đó nói lời thì thầm âu yếm: “Vợ ngoan của chồng, để anh trang điểm cho em, sẽ trang điểm cho em thật đẹp.”

Hắn dùng chất lỏng của mình khéo léo bôi lên môi Trần Thiên.

“Trước hết tô son, đúng rồi, như vậy... Thật ngoan quá.”

Sau đó lại đem số dịch thể còn lại bôi đều trên mặt đối phương, động tác nhẹ nhàng và cẩn thận. Tiếp theo hắn trượt dài xuống cổ, một lần lại một lần. Thực hiện hành vi lăng lợ xong, hắn nhìn thành phẩm của bản thân và cười hồn nhiên như một đứa trẻ. Sau khi đã *trang điểm thật lộng lẫy* cho người mình yêu, hắn cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

“Trần Thiên, em thật đẹp. Vợ yêu dấu, em là người đẹp nhất thế gian.”

Phạm Triệt nhìn Trần Thiên đầy sâu nặng, hẩn hi vọng nếu thời gian có thể ngừng trôi thế này thì tốt biết bao nhiêu, hoặc nên nói rằng trên đời chỉ còn hai người bọn họ thì hay biết mấy...

7. Chương 7

Edit: Thỏ

“Cứu, cứu tôi với... Làm ơn...”

Đột nhiên dưới thuyền vang lên một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của Phạm Triệt, hẩn nhú mảy nhìn xuống. Lúc này người kêu cứu đã vươn một tay bám lấy thuyền cao su, vì thế thân thuyền hơi trông tránh và nghiêng lệch.

Đó là một người ngoại quốc mắt xanh, lúc này y đã rất sợ hãi. Trông thấy Phạm Triệt anh ta liền mỉm cười. *May quá, Thượng Đế phù hộ*, y cảm thấy mình đã được cứu sống.

Vì cha của Phạm Triệt là người có dòng máu Anh quốc nên tiếng Anh đối với hẩn mà nói cũng chính là tiếng mẹ đẻ. Hẩn nhìn người ngoại quốc kia, không nói gì, cũng không duỗi tay. Hẩn chỉ hơi tò mò ngồi xổm xuống nhìn y.

“Làm ơn! Dù anh là ai xin hãy để tôi lên thuyền, xin Chúa phù hộ!” Người ngoại quốc bám lấy bao cát, yếu ớt van xin. Y đã bơi trong khoảng thời gian quá dài, năng lượng trong cơ thể gần như kiệt quệ.

Phạm Triệt nhìn thấy người ngoại quốc thỉnh cầu mình như vậy, dường như hẩn suy tư gì đó rồi gật gật đầu, trong giọng nói có phần đùa cợt: “Xem ra anh không chịu được nữa.”

Người ngoại quốc cảm thấy rất mừng rỡ vì đối phương tuy trông giống người châu Á nhưng lại có thể nói tiếng Anh một cách trôi chảy, điều này khiến y bất giác gật đầu: “Đúng vậy, người anh em. Tôi đã bơi trong thời gian quá dài và sắp không trụ được nữa, xin hãy giúp tôi, xin hãy cho tôi lên thuyền.”

Phạm Triệt nghe y nói xong đột nhiên cười ha hả, người ngoại quốc kia bị nụ cười của hẩn khiến bối rối chẳng biết làm sao. Y đành bắt lực nhìn đối phương.

“Anh chẳng là gì với tôi, sao tôi phải cứu anh chứ?”

Phạm Triệt nói như thể đây là đạo lý đúng đắn nhất trên thế giới này. Đúng vậy, người này không có liên quan gì với hẩn, dựa vào đâu muốn hẩn giúp đỡ? Hẩn đâu có nghĩa vụ này!

Người kia như bị câu nói của hẩn làm choáng váng, y vội vàng lắc đầu nài nỉ: “Đừng mà, người anh em.

Hãy nể mặt Chúa... Không không không, không đúng, tôi có tiền. Phải, tôi có tiền, tôi có hẳn mấy công ty lớn trên thế giới. Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ thỏa mãn bất cứ nguyện vọng gì của anh. Tiền bạc, danh vọng, đàn bà, mặc kệ là thứ gì tôi sẽ cho anh hết. Vậy nên cầu xin anh đừng bỏ rơi tôi, hãy cứu tôi với!”

Phạm Triệt nghe y nói xong nét cười càng đậm, hẳn nhất trí gật đầu: “Đúng vậy, lời của anh nói rất có sức hấp dẫn, có cái gì mà tiền không mua được đâu? Hiển nhiên, tôi cũng chẳng có lý do gì để cự tuyệt anh cả.”

Người ngoại quốc nghe được lời này của Phạm Triệt mà mừng muốn khóc, y vội vàng nói một câu ‘cảm ơn’ đầy chân thành.

“Đến, đưa tay anh cho tôi. Ồ không, cả hai tay đều đưa tôi hết, như vậy tôi mới có thể kéo anh lên được. Đúng rồi... chính là thế đấy.”

Người ngoại quốc kia nghe lời đưa đôi tay cho Phạm Triệt, hẳn đang cân nhắc ước lượng một chút, bất chợt nét cười càng sâu. Hắn chớp chớp mắt đầy quái đản: “Anh biết không? Vừa rồi anh đã phạm vào một sai lầm chí mạng. Đó chính là anh — luôn mồm lải nhải làm-ảnh-hưởng-đến-buổi-hẹn-hò giữa tôi và vợ tôi.”

Nói xong đột nhiên Phạm Triệt giẫm lên đầu anh ta một phát, sau đó giáng một đòn vào khuỷu tay. Phạm Triệt là người từng học võ thuật, đương nhiên hẳn biết rõ phương pháp làm thế nào dùng lực nhỏ nhất mà vẫn đánh người khác trở nên tàn phế. Thanh âm vụn vỡ của xương cốt vang lên khiến đối phương đột nhiên kêu lên một tiếng, đó là chất giọng ào ào, bất lực, đó là âm thanh đau khổ đến cỡ nào.

“A—!”

Sau khi Phạm Triệt chắc rằng xương cốt của kẻ phá rối đã không còn lành lặn, lúc này hắn mới nhẹ nhàng buông ra. Hắn phỉ phỉ tay, ung dung thưởng thức dáng vẻ chìm xuống biển sâu của người nọ. Đôi tay nạn nhân xấu số đã gãy rồi, không còn cách nào cử động. Y không ngừng quấy đạp hai chân, cố gắng giãy dụa nhưng chẳng khác nào một chú cá thoi thóp, không ngừng chìm sâu vào lòng đại dương. Ánh mắt của y vào thời khắc cuối cùng tràn đầy sợ hãi và khủng hoảng, dường như đã trông thấy loài quỷ dữ hiện hình. Phạm Triệt nhìn y giãy dụa rồi biến mất trong lòng biển đen sâu thẳm, hẳn tươi cười sáng lạn vô cùng. Hắn nhẹ nhàng nói với mặt biển một câu:

“Phải biết rằng, đây chính là tội chết!”

Tựa như Trần Thiên đã rong ruổi trong một giấc mơ thật dài. Trần Thiên nhớ rõ những cảnh tượng trong mơ, rằng y thấy mình rơi vào lòng biển sâu nhưng cũng không cảm thấy khó chịu hay sợ hãi. Y nhận ra dù mình chìm trong nước nhưng vẫn có thể hít thở, và dường như y đã hiểu rõ biển rồi. Đây là không gian quen thuộc như thế, y tò mò nhìn thân thể của mình, chợt phát hiện ra đôi chân của y đã biến thành một đuôi cá. Y đã trở thành một người cá. Trần Thiên cũng không vì việc này mà hoảng loạn, y mỉm cười, tựa như đây mới là bản thể của y. Trần Thiên không ngừng phiêu du, bơi lội, y cảm thấy mình mới là chúa tể trong lòng đại dương.

Không biết tại sao Trần Thiên cảm thấy cơ thể bị thít lại, y cảm nhận được mình đang bị một chiếc lưới vô hình phủ lấy. Y vội vàng giãy dụa, nhưng mặc cho y cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi tấm lưới kia. Trần Thiên muốn gào lên cứu mạng nhưng ở trong nước, y lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Y chậm rãi bị kéo ngoi lên, sau đó có người ném y lên một khoang thuyền. Ánh mặt trời cao vọi chiếu vào mắt khiến Trần Thiên như lạc mất phương hướng và tầm nhìn trở nên trống rỗng. Y chỉ biết liều mạng giãy dụa trong chiếc lưới vô hình, chiếc lưới ngày càng siết vào da thịt.

“Công chúa của tôi, đừng cử động, để tôi giúp em cởi nó ra.”

Trần Thiên nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên, sau đó cơ thể rơi vào một vòng ôm xa lạ. Đó là một vòng ôm vừa cẩn thận vừa dịu dàng, tựa như rất quen nhưng lại không nhớ ra gì cả.

Y dần dần thích ứng với ánh sáng nóng rực kia, cảnh vật trước mắt dần hiện lên rõ ràng, khi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy dung mạo của gã đàn ông đang bế y. Đó là một người mặc trang phục quý tộc cổ điển phương Tây, loại quần áo này nếu khoác lên người Trần Thiên chắc sẽ rất buồn cười, tuy nhiên y lại không cười nổi. Y cảm thấy người này rất quen thuộc, hẳn tên là Phàm Triệt thì phải.

Phàm Triệt mỉm cười nhìn Trần Thiên, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi ấy. Dù y đã lắc đầu né tránh nhưng sau gáy đã bị hắn giữ chặt khiến y không phản kháng được gì.

“Chàng tiên cá của tôi, tôi đến đón em đây.”

Gương mặt trước mắt ngày một thêm gần, gần đến nỗi y cảm nhận được hơi thở của đối phương.

“Không, không, a a a!”

Trần Thiên đột nhiên mở to mắt. Đập vào mắt y chính là một khoảng không xanh biếc, giữa bầu trời có những áng mây trắng bông bênh, lãng du; bên tai là tiếng chim kêu quang quác. Trần Thiên vội vàng nhìn xuống chân mình.

May quá, là chân!

Cảnh tượng trong mơ quá mức chân thực khiến Trần Thiên vẫn còn đang phân vân không biết đây là thật hay mơ. Y nhìn khung cảnh xung quanh, đây là bờ cát, thoạt trông là một bờ cát hoang sơ chưa được khai phá bao giờ. Những cây cọ trên biển sinh trưởng lung tung, mình đã trôi dạt lên đây ư?

Trần Thiên dùng tay cào mái tóc của mình, ánh mặt trời có hơi chói mắt. Đây là thời điểm ánh nắng độc nhất, Trần Thiên không chịu nổi cái nắng bèn đứng lên muốn trốn dưới bóng râm của một cây cọ. Đường nhiên y đã quên việc mình bị gãy chân, ngay lúc vừa đứng dậy thì chân trái bỗng nhiên đau nhói khiến đầu óc đang hỗn độn của y chợt trở nên tỉnh táo một nửa.

“A—”

Trần Thiên ôm chân trái mà rên lên, ngay khi y vừa đứng dậy thì lại té lần nữa, bởi vì đau nên gương mặt có chút nhả nhó.

“Ngài ở yên đi!” Từ xa vang lên giọng nói của Phàm Triệt khiến Trần Thiên khó hiểu quay đầu nhìn, chỉ thấy Phàm Triệt đang cầm một thùng sắt màu trắng chậm rãi chạy đến đây. Hắn trông thấy bộ dáng của Trần Thiên thì vội vàng đặt thùng nước xuống, nửa quỳ nhìn Trần Thiên hỏi: “Có sao không? Chân ngài đã gãy, nếu vận động mạnh như thế chỉ khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng.”

Đôi mắt Phàm Triệt tràn đầy lo lắng, Trần Thiên nhìn thấy đối phương quan tâm mình như vậy khiến y cũng có chút ngượng ngùng. Trần Thiên mấp máy môi rồi nói: “Ừ nhỉ, tôi quên mình đang bị thương.”

Phàm Triệt nhú mày đỡ Trần Thiên: “Ngài muốn đi đâu vậy?”

Ngay lúc này Phàm Triệt cũng không gọi Trần Thiên là Trần tổng, mà y cũng không cảm thấy điều này có gì bất thường. Rốt cuộc sau khi trải qua trận tai nạn này, Trần Thiên hoàn toàn có ấn tượng mới với người đối diện.

“Ban nãy mặt trời quá gắt, tôi chỉ muốn tránh nắng dưới bóng râm.”

Nghe xong lời giải thích của Trần Thiên, bấy giờ Phàm Triệt mới nhận ra mình đã quá bất cẩn. Hắn cảm thấy hối hận và lẩm bẩm một mình: “Đều tại tôi không nghĩ đến sức nóng của mặt trời, chắc ngài chịu đựng khổ sở lắm.”

Trần Thiên không ngờ Phàm Triệt sẽ vì chuyện này mà tự trách bản thân, loại cảm xúc tội lỗi từ sâu trong tâm hồn kia khiến y cảm thấy đối phương vừa phạm phải một chuyện không thể nào tha thứ. Sau đó Trần Thiên vội vã lắc đầu: “Đâu phải lỗi của cậu, cậu cũng không nghĩ tới mà thôi. Tại tôi không thể nằm ngoài nắng trong khoảng thời gian dài.”

Trần Thiên muốn làm giảm bớt bầu không khí căng thẳng nhưng lời giải vây này dường như vẫn không có tác dụng với Phàm Triệt, hắn vẫn tự trách mình như cũ.

“Đều do tôi tôi không chăm nom ngài chu đáo, việc này phải trách tôi! Tại tôi quá bất cẩn, tôi đúng là nên nghĩ đến nó! Sao tôi có thể lơ là như vậy, tại sao tôi không nghĩ đến việc ngài sẽ mệt mỗi khi bị mặt trời chiếu quá lâu... Không thể tha thứ, thật không thể tha thứ...”

Trần Thiên nhìn Phàm Triệt rơi vào vòng luẩn quẩn, y cũng lấy làm khó hiểu trước suy nghĩ của đối phương. Rõ ràng y không trách hắn chút nào, nhưng cũng chẳng biết nói sao cho đúng. Ngày thường y đã quá quen với một Phàm Triệt lậm lời, kiệm lời; thế nên sự hiểu biết về con người Phàm Triệt đối với y dường như rất ít.

Tựa như Phàm Triệt của hiện tại hoàn toàn khác xa với Phàm Triệt trước kia, Trần Thiên cũng không rõ mình nên làm gì bây giờ, chỉ đành nói: “Tôi... không trách cậu, cậu đừng như thế. Hay là cậu đỡ tôi vào chỗ mát đi.”

Trần Thiên bị nắng chiếu không chịu nổi, cảm thấy đầu đã hơi đau rồi. Bây giờ Phàm Triệt mới định thần lại, hần liên tục gật đầu, liên tục nói phải. Nhìn dáng vẻ của Trần Thiên cũng không dễ dàng đi lại một mình, vì thế Phàm Triệt bế Trần Thiên lên.

“Để tôi bế ngài, bây giờ ngài không thể bước đi.”

Trần Thiên bị Phàm Triệt ôm mà đỏ bừng gương mặt, y nuốt nước bọt một chút, sau đó giãy lên: “Tôi... Tôi có thể.”

Trần Thiên nhỏ giọng từ chối nhưng Phàm Triệt lại nghiêm túc lắc đầu: “Nếu ngài còn cố chấp muốn đi như vậy có khả năng sẽ nhiễm trùng vết thương.”

Dù sao thân hình Trần Thiên cũng nhỏ nhắn, trọng lượng cũng không nhiều, ở tuổi trung niên thịt da không săn chắc và dồi dào nhựa sống như cơ thể của một thanh nhóc hai mươi mấy tuổi được. Tóm lại Phàm Triệt quá mức cường tráng, khi hần cởi bỏ áo sơ mi càng để lộ ra một thân hình cơ bắp đầy rắn rỏi, dưới ánh nắng ngời ngời chiếu xuống càng tôn lên sự khỏe mạnh tràn đầy.

8. Chương 8

Edit: Thỏ

Phàm Triệt ôm Trần Thiên đến dưới bóng râm của cọ, bởi vì trước đó y đã uống một ít nước biển, sau đó nằm phơi nắng nên y chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô. Y bất giác liếm đôi môi nứt nẻ, thều thào hỏi: “Có nước không? Tôi khát.”

Phàm Triệt vội vã gật đầu: “Có chứ. Vì ngài đã uống rất nhiều nước biển nên bị lèn bụng, vừa nãy tôi đã tìm nước xong. Ngài chờ chút, tôi sẽ đem đến ngay.”

Dứt lời, hần vội chạy đến xách thùng sắt lên và đặt trước mặt Trần Thiên. Bên trong là dòng nước mát trong vắt.

Trần Thiên cảm kích nhìn Phàm Triệt, sau đó cầm lấy thùng nước và uống. Giờ đây y đã quá mệt mỏi rồi, ngay cả hơi sức uống nước cũng không có.

Trần Thiên uống đến phân nửa thì Phàm Triệt cảm thấy lo lắng, hần nhìn Trần Thiên bằng đôi con ngươi bất an.

“Hần tôi nên tìm củi khô để đun sôi nước cho ngài trước khi uống.”

Trần Thiên nghe xong câu này bèn nhíu mày khó hiểu: “Vì sao?”

“Tôi nghe nói loại nước lã này có vi khuẩn, uống vào sẽ đau bụng.” Phàm Triệt nói rất tha thiết, chân thành, như thể hắn đang bàn về một chuyện vô cùng ý nghĩa.

Trần Thiên bỗng cười thành tiếng: “Ha ha... Không sao hết, tôi đâu phải bé gái, cũng không yếu ớt thế đâu. Cậu có thể giúp tôi thế này tôi đã cảm kích lắm rồi, thật đấy. Cậu yên tâm, nếu chúng ta bình an trở về, tôi sẽ không bao giờ bạc đãi cậu. Tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng lớn nhất để đền ơn.”

Trần Thiên nói rất nhẹ nhàng, y chỉ cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng. Dù sao thì y cũng phước lớn mạng lớn, bởi những kẻ sống sót sau thiên tai đâu được mấy người? Nhiều lần thoát chết, công lao lớn nhất đều nhờ Phàm Triệt, mà y cũng không phải người vong ân phụ nghĩa.

Phàm Triệt không trả lời Trần Thiên, hắn cứ lẳng lặng nhìn y như thế. Tuy nét mặt vẫn thản nhiên nhưng ánh mắt lại chan chứa nét cười, tựa như sóng biển mênh mông, cuộn cuộn.

Ngài thỏa mãn thứ tôi muốn sao?

Trần Thiên thấy Phàm Triệt nhìn đăm đăm mình khiến y bất giác rung mình một cái.

“Mặt tôi dính gì à?”

Trần Thiên cẩn thận sờ mặt mình, không hiểu vì sao y cảm thấy tay vệ sĩ của mình thật xa lạ, hướng hồ còn làm y... trở nên sợ hãi.

Biểu cảm của Phàm Triệt bỗng chốc nồng nàn: “Không, dung mạo ngài vẫn hoàn mỹ như thế.”

Hoàn mỹ!?

Trần Thiên nhận ra để giao tiếp với Phàm Triệt cũng là một loại khó khăn. Y đành phải chuyển đề tài, nhìn bờ cát này càng không biết mình đã trôi dạt đến đâu nữa. Nhưng theo sự suy đoán dựa theo thời gian tàu chạy thì vị trí này hẳn là vùng biển Đông Nam Á.

Trên bờ biển ngoại trừ những cây cọ thì không thấy một bóng người, y thấy rong biển và tảo biển bị cơn sóng dạt vào bờ từ mấy hôm, và chúng đang thối rữa dưới ánh nắng. Xem ra nơi này là hòn đảo nhỏ, mật độ dân cư rất thưa thớt, nơi này hoang sơ như vậy chỉ sợ chưa từng ai đặt chân tới đây, huống chi là khai phá...

“Đây là đâu vậy — —” Trần Thiên cảm thán một câu.

Phạm Triệt lắc đầu, nét mặt cũng không lo lắng như y, thậm chí hẳn luôn cảm thấy vui sướng.

“Không biết. Nhưng vừa nãy tôi đi tìm nước vẫn không thấy bóng người nào, hơn nữa trên mặt đất càng không có dấu vết sinh sống, có thể nói đây là hòn đảo hoang.”

Vừa rồi Trần Thiên còn nghĩ đảo này có ít cư dân, y càng không ngờ đây chính là hoang đảo! Vừa nghe xong như sét đánh ngang tai, Trần Thiên cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi!

Sao lại thế? Thế kỷ 21 vẫn còn đảo hoang à? Khoa học kỹ thuật phát triển như thế, khắp nơi trên trái đất đều là vệ tinh nhân tạo, ấy thế mà vẫn có đảo hoang! Đây chẳng khác gì nằm mơ, thậm chí cảnh tượng này còn vớ vẩn hơn việc y mơ thấy mình trở thành người cá! Những chuyện này không thể giải thích được, cũng không có chút cơ sở khoa học nào!

Trần Thiên cho rằng đối phương đùa giỡn, hơn nữa đó là trò đùa của trẻ con.

“Cậu đùa à? Sao thế giới này lại... Đúng là phi logic!” Nếu là thật, Trần Thiên không chỉ trở thành một doanh nhân thành đạt mà còn trở thành một Napoleon thứ hai, hoặc là tác giả nổi tiếng của bộ truyện Robinson phiêu lưu ký phần kế tiếp.

Trần Thiên mỉm cười, tuy rằng y biết nụ cười của mình trông khó coi lắm lắm. Thế nhưng biểu cảm Phạm Triệt lại nghiêm túc vô cùng, hẳn nhưng mây bão: “Tôi nói thật đấy. Nơi này không có dấu vết của con người, cũng không thấy một cư dân trên đảo hoặc một quốc kỳ tượng trưng, cái gì cũng chẳng có... Tựa như một rừng rậm nguyên thủy.”

Trần Thiên hơi sượng, sao lại thế, y đột nhiên nghĩ đến thùng sắt trong tay.

“Vậy... Thùng này ở đâu ra? Nếu là đảo hoang sao lại có thứ này?”

Phạm Triệt vội vàng giữ lấy Trần Thiên đang kích động: “Nghe đây, thùng này là thứ còn sót lại lúc tàu đắm, bởi vì trời mưa nên có chứa một ít nước ngọt. Tôi cũng nhặt được một số quần áo và những món khác, và những thứ này đều không thuộc về đảo.”

Trần Thiên vẫn gắng gượng lắc đầu, y giẫy dụa bò ra ngoài bóng cây với hi vọng có thể tìm thấy một tháp tín hiệu. Nếu ai đó đã ghé qua hoặc đã đánh dấu chủ quyền, dù cho nó chưa được khai phá thì vẫn có tháp tín hiệu. Điều này đồng nghĩa với việc y vẫn còn hi vọng và chưa hoàn toàn bị cô lập với thế giới văn minh.

Trần Thiên tìm kiếm kỹ càng, y căng mắt quan sát, nhìn tới nhìn lui, nhưng rốt cuộc cái gì cũng chẳng có!

Không thể nào! Không thể nào!

Trần Thiên chỉ thấy tia hi vọng cuối cùng bị đổ xuống như trò chơi xếp gỗ, mọi thứ đã đến hồi kết...

Trong bóng đêm, đồng lửa bay lên những bụi đỏ, củi khô bị đốt phát ra những âm thanh tí tách, đây dường như là âm thanh duy nhất giữa bóng tối tĩnh lặng.

Trần Thiên thần thờ nhìn lửa cháy, y ngồi trên đồng cỏ được Phàm Triệt xếp cho, y đưa một tay ôm trán, mặt mày ủ rũ. Trần Thiên chẳng thiết nói năng nữa.

“Ăn ít bánh quy đi.” Phàm Triệt đưa bánh quy khô cho Trần Thiên, đây là thức ăn khẩn cấp được dự trữ trên thuyền phao.

Trần Thiên nhìn bánh quy đưa qua, thật sự không ăn nổi. Y đành thở dài lắc đầu.

“Tôi không đói, cậu ăn đi...”

Phàm Triệt ngồi xuống cạnh Trần Thiên, hần nhìn chân y, mày chau lại.

“Chân ngài nếu không kịp thời chữa trị sẽ bị què, lúc đó chỉ có mỗi ngài trên đảo, mà hiện tại ngài đã đi đứng khó khăn...”

Phàm Triệt nói thế, bằng thanh âm khàn khàn nhẹ tênh và nét mặt có chút rầu rĩ. Đây cũng chính là một loại nhắc nhở, vì hần đang nhắc nhở Trần Thiên phải nhận ra tình huống của mình.

Trần Thiên nghe xong biểu cảm tái nhợt, dường như hít thở cũng không thông. Trong một phút giây bất chợt, y hiểu rõ điều đối phương đang nói. Nhưng nghĩ kỹ nếu cứ tiếp tục như thế, nếu không được chữa trị đang hoàng thì y sẽ trở nên tàn phế, đến lúc đó chỉ sợ Phàm Triệt không cưu mang y nữa. Ở đảo hoang này y chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi, cũng không cho đối phương được thù lao hậu hĩnh. Hơn nữa bị què chỉ làm liên lụy đến đối phương, hần sẽ không muốn giúp đỡ một người tàn phế như y cho tốn cơm tốn gạo. Với tình trạng này mà nói, Trần Thiên không thể sống một mình! Chưa kể nơi đây còn dã thú tới lui, ngay cả y khỏe mạnh cũng khó lòng tìm thức ăn... Đây chỉ mới là một vấn đề trong vô số vấn đề khác.

Thật sự, muốn sinh tồn ở hoang đảo còn khó khăn hơn tưởng tượng nhiều, Trần Thiên cũng không dám nghĩ tiếp nữa. Nếu còn nghĩ, y sẽ bị chính suy nghĩ của mình giết chết. Y nhanh chóng vứt bỏ những xúc cảm tiêu cực này, y thấy mình nên duy trì sự lạc quan. Đúng vậy, càng lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng thì càng phải sống lạc quan. Có lẽ đội cứu hộ sẽ đến trong nay mai nữa, cũng có khả năng là khuya nay bọn họ sẽ được tìm thấy, bởi lẽ sự cố lớn như vậy không thể nào cho qua được. Hơn nữa cứu hộ sẽ mất một khoảng thời gian để tìm, chỉ cần chờ đến lúc ấy, mọi lo lắng sẽ được phủi bay sạch sẽ.

Trong cơn tai ương y còn kiên trì được thì không có lý do gì phải từ bỏ tại đây.

Trần Thiên tự khích lệ bản thân càng phải kiên cường, cơ thể y như khôi phục sức lực, y cảm thấy hơi đói.

“Phạm Triệt, có gì ăn không?”

Phạm Triệt đang uống nước, nghe thấy Trần Thiên hỏi hần bèn cười rồi gật đầu: “Có, nhưng mà bánh quy khô.”

Hần đưa bánh quy cho Trần Thiên, y cầm lấy, thấy ngoài bao bì viết đơn giản 3 chữ tiếng Anh ‘vị phô mai’. Nói thật, mùi vị bánh này không ngon, ăn vào chỉ thấy toàn tinh bột, tuy nhiên... Trần Thiên không có lựa chọn nào khác. Đây là hoàn cảnh chọn mình, không phải mình chọn hoàn cảnh.

Trần Thiên ăn một miếng bánh, tuy rằng không thể so sánh với cơm nhưng nó cũng chống đói được. Trong lúc lơ đãng, y vô tình nhìn sang hần, chỉ thấy hần ngó đăm đăm mình chẳng khác nào tình huống trước kia. Tròng mắt ấy đau đáu, lặng thinh khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng ở tình huống này y cũng không thể quở trách đối phương đây là hành vi không lễ phép, y chỉ đành mặc đối phương nhìn, bởi lẽ y muốn sống thì phải nhờ vả hần.

Phạm Triệt không nhận ra Trần Thiên đã chú ý đến mình, trong lòng hần chỉ có một suy nghĩ duy nhất – đó là ngắm bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Trần Thiên không có thói quen bị nhìn chăm chăm, y ném một nửa gói bánh quy sang một bên, đôi tay mất tự nhiên mà cào tóc bần thân.

“À, thức ăn của chúng ta... Còn nhiều hay ít?” Để xóa bỏ bầu không khí căng thẳng, Trần Thiên bèn tìm đề tài.

Phạm Triệt nghe thấy y đang hỏi hần, khước miệng bỗng cong lên: “Đồ ăn khẩn cấp không nhiều lắm, nếu ăn bình thường thì chỉ trụ được hai ngày mà thôi.”

Trần Thiên nghe xong nét mặt bỗng trầm xuống, chuyện này so với y tưởng tượng còn ít hơn nhiều...

“Chỉ hai ngày thôi sao? Xem ra chúng ta phải ăn tiết kiệm, bằng không sẽ thiếu trước khi đội cứu hộ kịp đến...”

Phạm Triệt thay đổi tư thế ngồi nhưng vẫn nhìn Trần Thiên như cũ, động tác hần thảnh thơi, không âu lo.

“Đây cũng không phải sa mạc, ngại căng thẳng làm gì. Sáng nay tôi đi tìm nước đã phát hiện tổ chim, hơn nữa có nhiều trứng chim biển trên vách đá. Nơi vô dụng này có đầy chim biển, sao phải sợ đói ăn!”

Hần chẳng lo là đúng, hần là cao thủ sinh tồn hoang dã cơ mà. Nhưng Trần Thiên không phải hần, từ nhỏ y đã sống trong thế giới văn minh náo nhiệt, hòn đảo này khiến y có cảm giác bị tách biệt với thế giới ngoài kia, hoàn toàn bất lực.

“Tôi và cậu không giống nhau...” Tuy hoàn cảnh bức bách nhưng y vẫn không giấu được loại ngữ điệu cậu ầm cô chiều này, dấu rằng trong lòng đầy bất đắc dĩ.

Phạm Triệt khẽ cười ra tiếng, cũng không nói nữa.

Trần Thiên nhìn dáng vẻ ung dung của Phạm Triệt thì nheo mắt hoài nghi.

“Chẳng lẽ cậu không lo sao... Lại còn cười nhẹ nhàng như thế. Cậu không sợ chúng ta phải sống ở đây đến chết già à!”

“Ngài lo lắng? Đúng là nhất gan — —” Nhưng đáng yêu quá thế, Phạm Triệt thầm nói thêm vào.

“Đây không phải nhất gan hay không!!”

9. Chương 9

Edit: Thỏ

“Đây không phải nhất gan hay không!!”

Trần Thiên lập tức phản bác, ngữ khí bất giác cao lên. Một người đàn ông trung niên bị một thằng nhóc nói mình nhất gan, chỉ cần là đàn ông bình thường ai nghe xong cũng sẽ tự ái, huống chi đối phương chỉ là cấp dưới của y mà thôi. Tuy rằng Trần Thiên không phải người gan dạ nhưng dưới tình huống như vậy, ai mà không tức cho được! Y cũng chẳng muốn sống như dã nhân trên hoang đảo đến cuối đời!

Phạm Triệt thấy giọng điệu Trần Thiên tức giận thì hần càng vui vẻ, thậm chí còn bật cười thành tiếng. Trần Thiên bị nụ cười của hắn làm cho khó hiểu, vì thế y không nói gì thêm.

Phạm Triệt cười đủ rồi, lúc này mới nghiêm túc trả lời, trong lời nói mang theo tia kích động: “Sao ngài lại lo sợ chứ, tôi còn thấy đây là cõi yên vui ông trời ban cho mình, tôi sẽ gọi nó là đảo mộng tưởng của tôi!”

Có tôi, có em, không ai khác nữa. Tôi sẽ là chúa tể của em, tôi sẽ là chồng em.

Đây là mộng tưởng của Phạm Triệt, có lẽ cao xanh nghe thấy mộng tưởng của hắn, thấu hiểu nỗi đau hắn từng chịu đựng, rốt cuộc có ngày đáng trả gấp đôi.

“Đảo mộng tưởng?” Trần Thiên bất giác hừ một tiếng, y cảm thấy đúng là mình không thể nói lý với Phạm Triệt. Mộng tưởng cái quái gì? Mộng tưởng làm dã nhân sao? Xem phim cuộc sống hoang dã hơi nhiều rồi

đó!

Nửa khuya nhưng Trần Thiên vẫn chưa ngủ, không phải vì nóng mà là vì cái lạnh của gió biển thổi vào, ngoài ra y còn bị muỗi cắn không chịu nổi. Tựa như muỗi ở đây chưa từng hút máu người, bọn chúng cứ nhắm vào Trần Thiên mà tấn công. Chỉ cần y bẹp tay một phát thì đã có thể đập chết mấy con muỗi. Y nhìn Phàm Triệt ngủ say bên cạnh mình, kỳ quái, đối phương tựa như miễn dịch với muỗi, ngay cả một con vo ve cũng chẳng thấy.

Tâm trạng Trần Thiên vô cùng buồn bực, chợt y cảm thấy không công bằng. Vì sợ muỗi cắn nên cái khó ló cái khôn, Trần Thiên lấy cát phủ lên người mình không chừa một khe hở, chỉ để lại phần đầu mà thôi. Tựa như đang tắm cát, nhưng quan trọng nhất không có muỗi nữa. Tuy rằng cách này rất khó coi nhưng lại vô cùng hiệu quả. Cứ thế, Trần Thiên miễn cưỡng nằm ngủ đến hừng đông.

Hôm sau tỉnh lại, Trần Thiên phát hiện đối phương đã dậy rồi. Phàm Triệt cầm một con dao quân đội của Thụy Sĩ, trên tay là một đồng bầy nhầy máu me.

Trần Thiên nhồm dậy, y phải bỏ cát trên người mình.

“Đứng lên.” Phàm Triệt quay đầu nhìn Trần Thiên.

“Ừ.”

“Sao ngài ngủ trong cát?” Hấn hỏi.

“Buổi tối bị muỗi cắn, tôi đắp cát lên để tránh muỗi.”

“Đêm qua nhiều muỗi thế sao?” Phàm Triệt nói như rất ngạc nhiên, lúc này Trần Thiên cũng lười giải thích, ngay cả một câu đơn giản cũng tiếc lời.

“Trên tay cậu là thịt gì?” Trần Thiên thấy Phàm Triệt lột da thứ kia rất tỉ mỉ.

Phàm Triệt đã chuẩn bị thịt xong xuôi, lúc này bèn xâu nó vào một nhánh cây.

“Thịt thỏ hoang, vừa rồi tôi tìm thực vật trên đảo, trong tay không có nhiều dụng cụ nên chỉ có thể bắt nó thôi. Nó chạy cũng nhanh lắm.” Phàm Triệt dùng nước rửa bụi cát bám trên thân thỏ.

Thỏ: $\Sigma(\circ \circ |||)$

Trần Thiên không ngờ Phàm Triệt lại lành nghề trong việc đi săn như thế, y vừa tỉnh dậy đã có cái ăn rồi, nghỉ đi nghỉ lại quả nhiên y chẳng thể nào sống một mình trên đảo được.

Phàm Triệt trông thấy nét mặt kinh ngạc của Trần Thiên, trong lòng chợt dâng lên vui sướng.

“Săn thú thì phải săn lúc trời tờ mờ sáng, thời điểm này động vật mất cảnh giác nên dễ bắt hơn. Khi bình minh lên, chỉ một chút động tĩnh thì chúng đã chạy rồi, ngay cả bóng lưng cũng không thấy.”

“Cần tôi giúp gì không?” Trần Thiên thấy mình ngồi không như vậy cũng ngượng ngùng.

“Không cần đâu, tôi đã xử lý tốt. Hay ngài muốn nhóm lửa?”

Nhóm lửa? Trần Thiên nghe hần nói thế, y suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Phàm Triệt cười khê: “Cũng không phải quá khó, nếu ngài muốn giúp thì giúp tôi nướng thịt đi.”

Trần Thiên cảm thấy nướng thịt sẽ không thành vấn đề, chỉ cần cẩn thận một chút để đừng khét.

“Được, để tôi.”

Sự thật chứng minh, khả năng nướng thịt của Trần Thiên cũng rất tệ hại. Tuy không khét nhưng khúc cây không được đảo đều nên bị lửa đốt cháy. Sau đó chỉ nghe hai tiếng ‘răng rắc’ vang lên, món thịt cứ thế rơi vào đồng lửa.

Trần Thiên vội vã kêu lên, trong lúc nhất thời chẳng biết làm gì. Y muốn thò tay chop lấy thịt thỏ nhưng sợ mình bị bỏng nên thôi. Tựa như Phàm Triệt quá quen với chuyện này, hần lấy nửa khúc cây từ tay y, xỏ qua thịt thỏ rồi lần nữa nâng lên, nhưng vừa bị rơi nên thịt thỏ dính rất nhiều bụi cát.

“Để tôi làm.” Phàm Triệt thế chỗ y, còn y ngồi một bên ngửi mùi thịt nướng thơm ngon lan tỏa trong không khí. Trần Thiên chỉ thấy mắt mát trong lòng. Nếu y sống trên hoang đảo một mình, chắc chắn không trụ quá ba hôm...

Thời gian trôi qua từng ngày, bởi vì Trần Thiên không làm được gì, ngay cả đi đứng cũng bất tiện nên y chỉ biết ngồi nhìn biển cả mênh mông rồi ảo tưởng máy bay cứu hộ đến đón mình. Nhưng ngày dần trôi, hi vọng dần hóa thành thất vọng, sau đó ập tới chính là muôn trùng tuyệt vọng.

Thời gian trôi chậm đến đáng sợ. Ngay cả buổi tối Trần Thiên cũng không dám ngủ quá mê, nửa đêm y thường nhìn về đồng lửa gần đó, thi thoảng cho thêm ít củi. Y sợ lửa tắt thì đội cứu hộ sẽ không tìm được mình, một ngày của y tựa như ba thu, từng canh dài đằng đẵng.

Tại sao vẫn chưa tới? Hòn đảo lớn như vậy, tại sao chưa tìm ra tôi?

Mỗi ngày Trần Thiên đều tự hỏi mình vài lần như thế, tính nét y cũng dần biến chuyển theo thời gian. Ban đầu y còn an tĩnh chờ đợi, sau đó chỉ thấy thất vọng, lo âu, cuối cùng hóa thành lạng câm và tuyệt vọng.

Màn đêm lại buông xuống, đêm nay không biết vì sao lại lạnh hơn thường ngày. Thể chất Phàm Triệt rất tốt nên chịu lạnh giỏi, nhưng khi trông thấy Trần Thiên bị gió thổi lạnh phát run thì hắn rất đau lòng, bèn châm củi thêm vào đồng lửa.

Đồng lửa phút chốc bùng lên, Trần Thiên cũng được sưởi ấm không ít nhưng đáy lòng y lại tràn ngập giá băng.

“Còn lạnh không? Muốn tôi lấy áo lông cho ngài mặc chứ? Nhiệt độ sớm muộn cũng chênh lệch như thế, ở đây không thuốc men, ngài cần phải giữ cho cơ thể không cảm sốt.”

Trần Thiên nhìn Phàm Triệt một cái, tròn mắt tĩnh lặng. Thậm chí y không khóc lóc, chỉ cười thê lương: “Tám ngày, hết đêm nay sẽ tròn tám ngày, nhưng hi vọng của chúng ta đang dần tàn lụi...”

Khi gặp một biến cố to lớn thế này, cùng lắm mấy ngày đội cứu hộ sẽ đến nơi. Ban đầu Trần Thiên còn ngỡ tai nạn tàu biển sẽ chấn động đến mọi người, bởi những hành khách trên du thuyền đều đến từ những quốc gia khác nhau, nhân số đông đúc. Cho dù đảo này có khó tìm chẳng nữa nhưng nếu bọn họ có thể đạt đến đây, chẳng lý nào đội cứu hộ lại không phát hiện kịp thời! Đây cũng đâu phải đảo ngoài hành tinh?

Trần Thiên nghĩ vậy, nhưng y đã nghĩ đúng rồi. Đội cứu hộ chỉ đi tìm trong thời gian nhất định, tuy rằng xảy ra biến cố lớn nhưng cũng không đến mức tiêu phí cả tuần, nếu trước quãng thời gian này vẫn chưa cứu kịp, vậy thì tỷ lệ được cứu sống về sau lại càng thấp, có thể sẽ chẳng ai đến đây. Trần Thiên cũng thừa biết, hi vọng của y ngày càng xa vời.

“Tám ngày? Không ngờ mới đây đã tám ngày ư?” Trái ngược với sự rầu rĩ của Trần Thiên thì Phàm Triệt dường như rất vui mừng. “Nghĩa là khả năng cao không ai tìm thấy chúng ta?” Hắn dò hỏi.

Trần Thiên mệt mỏi nhìn hắn, y thật không thể hiểu vì sao đối phương lại tỏ ra hưng phấn khi không ai tìm thấy mình như vậy. Trần Thiên bèn thở hắt ra: “Nào phải tìm không thấy, nhưng hi vọng cũng không nhiều...”

Phàm Triệt vẫn luôn nhẫn nại. Đúng thế, mỗi ngày hắn đều kèm chế rất vất vả, hắn nhẫn nại với y nhưng sắp không chịu được nữa rồi. Hắn muốn tung ra thủ đoạn cuối cùng, như vậy Trần Thiên – tức vợ hắn, sẽ hoàn toàn thuộc về hắn mãi mãi.

Đồ ăn dự trữ đã hết từ lâu, thức ăn của mấy ngày qua đều do một tay Phàm Triệt xoay sở. Trứng chim, thỏ hoang, cá biển, chuột đất, chim biển... Những thứ này được Phàm Triệt săn bắt, hắn đúng là cao thủ sinh tồn nơi rừng rậm.

Bữa ăn hôm nay là vài con chim biển, thật tình mà nói, mùi vị này rất khó nuốt. Chim biển tanh vô cùng, chất thịt thô ráp, hơn nữa lông lá xử lý không sạch nên hương vị càng chẳng ra gì. Trần Thiên chỉ ăn một nửa thì lợm cổ, mặt khác Phàm Triệt mỉm cười, không ngại xơi đồ thừa của Trần Thiên. Sức ăn Phàm Triệt rất mạnh, mấy thứ này đối với hắn chỉ được tính vào một bữa no nê.

“Vài bữa nữa tôi sẽ săn thứ to hơn, như nai chẳng hạn. Thịt nai rất ngon, nhưng tiếc là vũ khí vẫn chưa chuẩn bị xong. Mấy hôm trước tôi tìm được một mảnh trúc thô, chờ tôi vót xong sẽ đi săn thú.”

Phàm Triệt vừa cười vừa ăn, cũng không bận tâm việc Trần Thiên có nghe hay không.

“Tùy cậu, thích làm sao thì làm.” Cảm xúc của y vô cùng tuyệt dốc, y chẳng thể tươi cười xán lạn như hắn được. Bởi vì chân bị thương nên phải dựa dẫm hoàn toàn vào hắn, lần lúc chỉ bước một bước thì chân đã nhói lên, đừng nói chi chạy nhảy bình thường. Trần Thiên quay đầu nhìn Phàm Triệt, y cũng quen với ánh mắt chăm chăm của Phàm Triệt dành cho y. Thuở ban đầu y cảm thấy khó chịu, nhưng về sau Trần Thiên nghĩ có lẽ đó là thói quen thích nhìn chăm chú vào người khác của hắn mà thôi.

Bản thân y đang ăn nhờ ở đậu công sức người ta, đương nhiên không thể sai sử quá mức đối phương như ngày trước. Thời thế đổi thay, thói đời ảm lạnh, bị nhìn một cái cũng chẳng mất gì, thôi thì cứ nhẫn nhịn cho qua.

10. Chương 10

Edit: Thỏ

Trần Thiên là người thực dụng, y vốn là một doanh nhân thành đạt – đây chính là mấu chốt vấn đề, bởi y có thể cân nhắc thấu đáo điểm lợi hoặc hại cho bản thân.

Phàm Triệt thấy Trần Thiên ủ rũ nhưng hắn chỉ đứng dậy chùi tay vào lá cọ: “Ngài đừng rầu rĩ không vui, nếu không về được thì thôi, sống ở đây cũng chẳng sao hết. Người ta luôn cố để sinh tồn mà, ngài cũng chỉ ăn no rồi ngủ, tôi thấy về đất liền hay không cũng thế thôi. Người xưa có câu cơm no ấm no sinh dân dục, ngoại trừ về cuối, cái gì cần có đã có.”

Trần Thiên chỉ cảm thấy lạnh người, y vốn không muốn thảo luận với hắn về những chuyện vớ vẩn như vậy. Trong lòng y thầm nghĩ, cậu chỉ là một nhân vật sống dưới đáy xã hội, há lại biết đỉnh kim tự tháp rợn ngợp vàng son, danh lợi tiền tài quyền uy khó cưỡng ra sao?

“Cậu còn có tâm tư để ham muốn nó?” Y hỏi.

Nghiêm nhiên sinh lý Trần Thiên cũng thật bất thường, nói dễ hiểu là bị bệnh liệt dương. Y chỉ có thể miễn cưỡng cương lên khi uống thuốc, vì thế y hoàn toàn không thể cảm nhận được khoái cảm của dục vọng là gì. Không phải y không muốn, mà vì y bế tắc trong việc đón nhận khoái cảm như người ta.

“Tôi bỗng dưng muốn làm tình.” Phàm Triệt nhìn Trần Thiên bằng đôi con ngươi đầy thành thật.

Trần Thiên nghe xong lời kia chỉ thấy nghẹn họng, qua thật lâu y mới xấu hổ đáp: “Đáng tiếc đây là đảo hoang, đợi khi quay trở về, tôi cho cậu bảy tám con đàn bà ngon nghề, mặc sức mà chơi. Cậu sẽ thấy sướng khoái, cậu sẽ hiểu nền văn minh tiên tiến của nhân loại tốt như thế nào.”

Phàm Triệt đứng lên, dùng quần của hắn đã nhô lên một túp lều trại. Phàm Triệt thò tay vào quần nắm chặt vật đàn ông của bản thân, biểu cảm vô cùng thoải mái.

“Tôi có thể tự thủ dâm...”

Trần Thiên cảm thấy đối phương đúng là không biết phải trái, tự thủ dâm thì có thể, nhưng ít nhất đừng đứng trước mặt y. Cứ tìm một góc không ai thấy giải tỏa là xong, vì sao phải cho tay vào quần ngay trước mặt y rồi trình diễn một màn đầy sung sướng là có ý gì?!

Trần Thiên vừa định mở miệng bảo hắn đi ra chỗ khác thì đối phương đã cắt ngang: “Tôi muốn tự thủ dâm.”

Dứt lời, hắn kéo quần xuống, cứ thế để lộ một vật nam tính bật ra lắc lư trong không trung. Đây là lần đầu tiên Trần Thiên tận mắt nhìn thấy một thứ đầy khỏe mạnh và tinh lực tràn trề giữa hai chân người đàn ông. Kia là đầu nắm bóng loáng, gân xanh nổi lên, vùng lông đen nhánh, rậm rạp... Vật thô to ấy có màu sắc đối lập hoàn toàn với nước da tương đối trắng trẻo của Phàm Triệt, hơn nữa đầu nắm còn rỉ ra một ít dịch thể lỏng lách...

Thị giác Trần Thiên bị kích thích nên y cảm thấy sợ hãi, cho dù thực sự đối mặt với vùng kín của phụ nữ thì y vẫn cảm thấy khó lòng thích ứng. Nhưng vì y là một người đàn ông có giới tính bình thường nên khoảnh khắc trông thấy một gã thanh niên cường tráng để hạ bộ của hắn trần trụi trước mặt mình, thứ đó lại trông ghê tởm, xấu xí như vậy, Trần Thiên không còn từ ngữ nào để có thể hình dung... Nói thật, y muốn nôn ngay lập tức.

Trần Thiên cố nén cơn buồn nôn xuống, y quay lưng muốn bỏ đi, ít nhất đến khi đối phương thỏa mãn xong lại trở về.

“Đừng cử động, đứng yên đó cho tôi.” Một tiếng gầm hung hãn khiến cơ thể Trần Thiên cứng đờ, thanh âm kia tựa như thuộc về một Phàm Triệt đầy xa lạ, đáng sợ và biến thái...

Trần Thiên không dám cử động, y thật sự bị giọng điệu kia làm cho sợ hãi, tựa như hắn đang ám chỉ y là một con mồi, và đối phương có thể lấy mạng y bất cứ lúc nào, hơn nữa chuyện này không phải đùa. Hắn sẽ giết y dễ như trở bàn tay, Trần Thiên lén nhìn Phàm Triệt một cái, y nhận ra hắn đang chậm rãi đến gần mình. Khoảng cách càng rút ngắn lại, Trần Thiên càng cảm nhận được nhiệt độ thân thể và mùi vị đặc trưng của thứ kia... Thấy vật đàn ông không ngừng phóng đại trước mắt mình, Trần Thiên cố gắng dằn cơn tởm lợm mới không nôn tháo. Y chỉ biết nhắm đôi mắt lại, lòng dạ khẩn cầu cho thời gian trôi nhanh. Tâm trí y một mảnh đen nhánh, y cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì.

“Ừ, chính là vậy, em liếm đi. Dùng đầu lưỡi liếm đại quy đầu, sướng thật. Cái miệng nhỏ của em thật thích....a...”

Phạm Triệt vừa thủ dâm vừa nói, hắn đang tưởng tượng ra cảnh Trần Thiên khẩu giao cho mình và nét mặt say mê của y khi ngậm lấy thành em của hắn rất tuyệt. Mấy ngày qua Phạm Triệt không giải tỏa, hắn nghĩ lượng tinh dịch tồn trữ lần này sẽ rất nhiều đây.

Trần Thiên đưa tay ôm lấy mặt, y rất muốn chạy trốn, mặc kệ chạy tới đâu cũng được...

“Cắm sâu vào họng em, a, sướng quá...”

Trần Thiên nhắm tịt mắt. Không biết đã qua bao lâu, y tựa như một chú chuột nhắt sợ hãi không dám nhúc nhích.

“Ừm, vợ ngoan, cho em hết... Tinh hoa của anh đều cho vợ, đều của vợ thôi — —”

Trần Thiên nghe thấy Phạm Triệt rên lên, sau đó một dòng nóng hổi bắn lên mặt y, đầu tiên là cổ, sau đó là trán, rồi đến mũi, môi, cằm, đôi hàng mi... Rốt cuộc gương mặt Trần Thiên bị thứ nhớp nháp ấy bao phủ, không chừa kẽ hở nào.

Trần Thiên hoang mang mở to mắt, dịch thể rơi trên đôi mắt y tựa như thuốc nhỏ mắt khiến y phải vội vàng nhắm tịt, nơi chớp mũi dâng lên một hương vị đặc trưng. Nó thật khó ngửi, lại có chút tanh, Trần Thiên rất muốn nôn mửa ngay lập tức.

Y không dám lên tiếng, chỉ sợ vừa mở miệng thì tinh dịch của đối phương sẽ tràn vào miệng mình. Y vẫn luôn muốn kìm nén, nhưng cuối cùng không chịu được nữa.

“Oẹ” một tiếng, trong cổ họng phát ra âm thanh nôn mửa khiến Trần Thiên nôn sạch những thứ mình đã ăn ra ngoài.

Tiếp theo, Trần Thiên liên tục dùng nước rửa mặt thật sạch, nhưng dường như chất lỏng ấy vẫn bám dính lấy da, dù cho rửa thế nào y cũng cảm thấy không sạch sẽ. Hắn nhú mày nhìn Trần Thiên liều mạng rửa mặt, nói: “Thật ra cũng không cần rửa sạch thế đâu, chờ một lát gió thổi sẽ hết.”

Hắn nói năng không hề ái ngại, thậm chí lời lẽ rơi vào tai Trần Thiên như thể đối phương ngại mình chuyện bé xé ra to.

Lời Phạm Triệt tựa như đốt cháy tia hi vọng cuối cùng của Trần Thiên, y đột nhiên quay phắt lại, ánh mắt dâng lên phần nộ tràn đầy. Đôi con ngươi giăng đầy tơ máu, mấy ngày nay y đã nhịn nhục quá đủ. Vì chân bị thương nên không thể đi đứng bình thường, khả năng được cứu ngày càng mong manh, những thứ này đã chất chứa trong lòng y lâu lắm. Y muốn trút giận nhưng không tìm thấy cơ hội nào, y vẫn luôn chịu đựng, nhưng bây giờ mọi chuyện đã quá mức!

“Cút đi thằng biến thái, cậu là đồ biến thái, lập tức cút cho khuất mắt tôi!”

Cả đời Trần Thiên chưa bao giờ lồng lộn như vậy – rằng y có thể nói ra những lời độc ác và mắng người khác biến thái. Nhưng quả thật y không chấp nhận nổi hành động đầy xúc phạm của Phàm Triệt đối với mình, mỗi lần nghĩ đến chỉ thấy buồn nôn. Phàm Triệt xem y như một con đàn bà, y đúng là không chịu được hấn!

Phàm Triệt im lặng, thân hình cao lớn kia có chút cô đơn dưới cơn gió lạnh, hấn nhìn Trần Thiên đang giận dữ rít gào.

“Không nghe thấy sao, tôi bảo cậu cút đi đấy! Ở chung với tên biến thái như cậu dù không chết vì đói cũng chết vì ghê tởm mà thôi!”

Phàm Triệt vẫn im lặng. Hấn chỉ đứng đó thật lâu, thời gian kéo dài tựa như một thế kỷ, rốt cuộc hấn bình thản trả lời: “Không có tôi ở đây, ngài sẽ không sống sót được.”

“Còn hơn tôi chết vì tởm lợm, cậu có biết hành vi vừa rồi rất biến thái, mất dạy và đê tiện hay không?”

Trần Thiên tức muốn học máu, y vẫn có tôn nghiêm của một người đàn ông, ít nhất vào thời khắc đó y không sợ chết nữa. Cho dù có bị Phàm Triệt cầm dao quân đội Thụy Sĩ đâm chết thì y cũng phải đốc hết những lời này. Ngay lúc Trần Thiên cho rằng Phàm Triệt sẽ đánh mình, thế nhưng Phàm Triệt chỉ ngẩn ngơ nhìn y, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ bẫng.

“Như ngài mong muốn.”

Phàm Triệt xoay người rời khỏi, bóng dáng của đối phương bị bóng tối bủa vây.

Trần Thiên bị hành động dứt khoát của Phàm Triệt làm cho váng đầu, cứ vậy kết thúc sao? Trước khi y kịp phản ứng thì người đã biến mất trước mặt y rồi.

Trần Thiên nhìn xung quanh lặng thinh, áp lực vô hình tựa như pha lê vụn vỡ. Y nằm vật trên bờ cát, phần nộ cũng dần tan đi, sau đó ập đến là muôn trùng hối hận.

Mình đã làm gì thế! Mình đã đuổi kẻ kiếm ăn duy nhất bỏ đi!

Trần Thiên nằm dằng hai tay hai chân, ở hòn đảo này, y chỉ có đôi bàn tay trắng, y chỉ là một người tàn tật. Y không thể sống sót một mình, cái gì gọi là tin tưởng lẫn nhau đều là phù phiếm, mẹ kiếp thật! Y phải sinh tồn trên hoang đảo, nhưng những thứ cơ bản nhất cũng quá mức khó khăn, sự chênh lệch ấy khiến Trần Thiên vô cùng bất lực. Y cảm thấy hi vọng của mình đã lụi tàn rồi.

Một đêm không mộng寐, cơn giận tối qua của Trần Thiên đã tan đi. Ngay lúc lý trí quay về, một lần nữa

y không thể không rầu rĩ cho số phận của mình. Y đâu muốn chờ chết ở đây. Khát khao được sống không chỉ là bản năng của con người, thậm chí còn là bản năng vốn có của động vật.

Y suy nghĩ thật lâu, nhưng mỗi một tình huống đều nhắc nhở Trần Thiên rằng y không thể rời xa Phàm Triệt. Y chẳng có kinh nghiệm sinh tồn nơi rừng rậm, khoan hãy kể đến chân bị thương, nếu dựa vào tứ chi lành lặn y không dám chắc mình có thể tiếp tục sống sót trên đảo.

Hay là mình xin lỗi cậu ta? Trần Thiên không ngừng tự vấn chính mình. Rốt cuộc khi đương đầu với sống chết, sự tôn nghiêm đã trở nên vô nghĩa, hướng chỉ trên đảo càng không có kẻ thứ ba.

11. Chương 11

Edit: Thổ

Trần Thiên nghĩ có lẽ đối phương không cố ý, chỉ vì nơi này thiếu bóng đàn bà, hẳn muốn tự an ủi cũng rất bình thường thôi. Việc hắn xem y như một ả đàn bà cũng không quá khó hiểu, rốt cuộc hòn đảo chỉ có hai mống, làm sao có lựa chọn thứ ba?

Chắc Phàm Triệt sẽ tha thứ cho mình, Trần Thiên nghĩ thế. Tự y có cân nhắc, vì y chính là loại người rõ nhất mình sở hữu cái gì. Có lẽ hắn không muốn nuôi thêm một phế nhân, nhưng bản thân y đã là lợi thế to lớn nhất. Ngoại trừ y, trên đảo không còn ai khác. Con người dù sao cũng là động vật quần cư, sống cô độc nơi hoang vu thì bất kể ai cũng không chịu được. Trần Thiên tự đặt mình vào vị trí của hắn, nếu y là hắn, y sẽ tha thứ cho đối phương; dù sao bọn họ đều ngồi chung một chiếc thuyền.

Xin lỗi thôi!

Nếu thái độ của mình thành khẩn thì đối phương cũng sẽ cho bậc thang để leo xuống, nhưng y cũng phải tìm cách để đối phương hứa rằng những lúc giải tỏa gì đó không được bắn lên mặt y, càng tuyệt đối không được thủ dâm trước mắt y. Nghĩ đến cảnh tượng hôm đó Trần Thiên bất giác nổi da gà; ấy vậy mà hắn còn có thể bắn, đúng là khẩu vị nặng!

Trần Thiên suy nghĩ cẩn thận một phen, trong việc đàm phán y luôn là cao thủ.

Từ sớm tinh mơ y đã cân nhắc lựa lời, cũng âm thầm diễn tập vài lần, y tin rằng Phàm Triệt sẽ không bỏ mặc y. Nhưng Trần Thiên chờ mãi cũng nào thấy bóng dáng của đối phương, nếu là ngày thường, cứ cách ba, bốn giờ thì Phàm Triệt lại đến gặp y xem có gì cần giúp đỡ hay không.

Giữa trưa, Trần Thiên nhìn ánh nắng ngày càng bóng râm, y đành đứng dậy rầu rĩ lau mồ hôi. Y đi cà nhắc đến bóng cây, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng tựa hồ Phàm Triệt quyết tâm không bao giờ xuất hiện lần nữa.

Trần Thiên hơi hoảng hốt gãi đầu, Phàm Triệt cũng lớn xác rồi nhưng tâm hồn lại mong manh như thủy tinh dễ vỡ? Hôm qua đúng là y có hơi nặng lời, nhưng mẹ nó hấn đối với y làm ra chuyện như thế, có tên đàn ông nào lại không cảm thấy tổn lợm đâu? Y còn không được tức giận à? Đó là phản ứng bình thường đấy, giờ y đã là người tàn tật, chẳng lẽ hấn không lo lắng y sao?

Trần Thiên miên man suy nghĩ, cảm thấy lần này mình dự tính sai rồi. Đang lúc nghĩ ngợi, đột nhiên trước mắt y xuất hiện một bóng người quen thuộc đang từ rừng rậm đi ra.

Rốt cuộc tới!

Cảm giác đầu tiên của Trần Thiên là cảm thấy vui sướng, cho rằng mình đã tính toán đúng rồi, vì đối phương sẽ không bỏ mặc y đâu!

Y ngồi dậy, tươi cười nhìn hấn.

“Phàm Triệt à — —”

Trần Thiên hô to, đối phương vẫn đang còn xa lắm nên Trần Thiên chưa thấy rõ biểu cảm của Phàm Triệt.

Khi đến gần, chỉ thấy nét mặt hấn ta lạnh băng, so với mấy ngày hôm trước tươi cười niềm nở thì lúc này đây hoàn toàn khác biệt, tựa như một kẻ xa lạ.

Tên nhóc con, thế mà còn giận! Trần Thiên cười thầm, y thầm nghĩ nếu Phàm Triệt đã không tránh y nữa, việc này tám chín phần mười sẽ thành công, thôi thì nhún nhường một chút có hề gì. Trần Thiên đã sống gần ấy năm, điểm này y già đời hơn hấn.

“Tôi có việc nói với ngài...” Phàm Triệt mở miệng trước, giọng nói lãnh đạm.

Trần Thiên cười: “Tôi cũng muốn nói với cậu đây.”

Phàm Triệt đến gần Trần Thiên, hấn nhìn y bằng đôi mắt sáng, khẽ gật đầu: “Được, vậy ngài nói trước đi.”

Trần Thiên thấy Phàm Triệt lẳng lẳng nhìn y, bỗng dưng chột dạ. Đôi con ngươi sắc bén kia khiến y không quá thoải mái, nụ cười trên mặt y như đông lại, còn y chẳng khác nào nhân viên tiếp thị bảo hiểm! Y kéo bừa một cọng cỏ, vắn vè: “Kỳ thực sau hôm qua, tôi nghĩ là tôi quá nặng lời. Nhưng bởi vì áp lực quá lớn, lúc ăn nói không tránh khỏi lỗ mãng...”

Y vừa nói vừa quan sát biểu cảm của đối phương, từ đầu tới cuối hấn đều lạnh nhạt nhìn mình, nhìn đến Trần Thiên bị khớp. Y không rõ Phàm Triệt có ý gì, và thực ra hấn muốn làm gì?

Trần Thiên dừng lại, y chờ lời hồi đáp từ gã trai.

Phạm Triệt nghe xong thể mà gật đầu, rồi cười châm chọc.

“Tôi không trách ngài, ừ đây, tôi là tên biến thái! Hẳn tôi nên xin lỗi vì hành vi đồi bại của mình.”

Trần Thiên biết hắn vẫn chơi với cơn tức, lập tức y lắc đầu nguầy nguậy: “Đừng! Cậu đừng nói vậy, sau khi nghĩ kỹ tôi đã hiểu phản ứng của cậu rồi. Dù sao... nơi này cũng chỉ có chúng ta, cậu coi tôi là gì tôi cũng không trách được, tại tôi chuyện bé xé ra to. Huống chi... huống chi lần này tôi có thể sống sót trên biển cũng là do cậu cứu giúp, nhưng chân tôi bị thương, có thể sống sót trên đảo cũng nhờ cậu cứu mang. Tôi chỉ là một phế nhân, tôi không biết giúp cậu chuyện gì. Giờ tôi chỉ làm tổn cơm tổn gạo, nếu không nhờ cậu, có lẽ tôi đã sớm trở thành bộ xương khô...”

Trần Thiên biểu đạt sự áy náy của mình để đối phương biết y không dám quên ân nghĩa ấy. Nói xong, y hấp tấp nhìn Phạm Triệt, y muốn xem thái độ của hắn thế nào, gấp đến mức tim muốn nhảy lên.

Phạm Triệt khẽ nhắm mắt, mỉm cười. Nụ cười ma quái khiến Trần Thiên thấy chột dạ, nhưng dường như hắn cũng rất vừa lòng với câu trả lời của Trần Thiên. Một lát sau, hắn đột nhiên mở to mắt.

“Hết rồi?” Phạm Triệt hỏi.

Trần Thiên hơi chật vật đáp: “...Đã hết.”

“Đến lượt tôi.”

“Ừ, cậu nói đi... tôi nghe.” Trần Thiên chỉ thấy não bộ mình trống rỗng, y không biết rốt cuộc Phạm Triệt có nghe những gì y phân trần hay không.

“Xem chừng đội cứu hộ không đến, có lẽ chúng ta phải sống nơi đây suốt đời. Tôi thì ở đâu cũng được, dù đảo hay đất liền tôi vẫn sống tốt, không giống ngài.”

Phạm Triệt dùng giấy lát, hắn nhìn sắc mặt Trần Thiên từ đỏ bừng chuyển sang tái nhợt.

“Theo như ngài nói, giờ ngài chỉ là kẻ tàn tật, nuôi tồn cơm, càng không giúp ích được gì cho tôi. Nói khó nghe thì ngài so với rác rưởi cũng không bằng.”

Đến nước này, Trần Thiên không nhịn được nữa. Y trăm ngàn lần không ngờ đối phương sẽ trả thù mình như thế.

“Cậu câm mồm!”

Trần Thiên giận dữ, Phàm Triệt chỉ hươ tay, nét cười càng sâu; tựa như nụ cười chế giễu của ác ma.

“Rồi rồi, xin lỗi, tôi giẫm trúng chỗ đau của ngài. Nhưng tóm lại tôi muốn nói rõ ràng cho xong, ngài với tôi mà nói đâu có nghĩa lý gì, đội cứu hộ càng không thể đến, mà tôi đâu phải Bồ Tát sống! Máy chuyên giúp người quên thân tôi chẳng thích làm, hôm qua tôi còn nghĩ chúng ta sống độc lập cũng tốt hơn. Tất cả mọi người đều tồn tại dựa trên bản lĩnh của mình, dù ở đâu cũng là chân lý! Phải không? Tôi nhớ rõ ngài từng phát ngôn như thế với cánh truyền thông, sâu sắc cỡ nào.”

Trần Thiên nghe hắn nói xong chỉ thấy đất trời u ám, ý tứ hắn quá rõ ràng, làm sao Trần Thiên có thể không hiểu?

“Không không, như vậy tôi sẽ chết! Tôi không thể đi đứng bình thường, ngay cả con chuột tôi cũng không bắt được!” Trần Thiên gần như hét lên, chỉ cần vừa nghĩ đến thảm cảnh sống lẻ loi một mình, y đã hết cách bình tĩnh được.

“Vậy phải xem bản lĩnh của ngài, hoặc ngài sẽ thông qua đây học được bản lĩnh riêng biệt! Yên tâm, trời không tuyệt đường người, ngài nên cố sống tự lập, đừng chỉ mong dựa dẫm người khác!”

Một Phàm Triệt xa lạ và nhạo báng khiến Trần Thiên chẳng cách nào tưởng tượng đó từng là một thanh niên vẫn còn đối xử ân cần, dịu dàng với y suốt những ngày qua. Ai ngờ chỉ sau một đêm, Phàm Triệt như biến thành người khác.

Đối diện với nụ cười của Phàm Triệt, đầu óc y hỗn loạn vô cùng. Y siết chặt tay, tuy rằng Trần Thiên là người sống thực tế và nguyên tắc của y gói gọn trong câu: Là đàn ông có được dân được, nhưng dù sao y vẫn thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội, lại có ai dám cư xử không nhìn sắc mặt với y đâu? Bấy giờ Phàm Triệt mắng y là rác rưởi, nói y sống dựa dẫm người khác, đây là những chuyện Trần Thiên không thể tiếp thu! Và Phàm Triệt cũng là kẻ đầu tiên dám mắng y như thế!

Trần Thiên gật gật đầu, sắc mặt trắng như tờ giấy. Y cố kìm nén cảm xúc vỡ tan, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân — thà chết vinh còn hơn sống nhục!

“Được!” Trần Thiên run rẩy thốt ra chữ này, y cũng không muốn nói thêm gì nữa. Y không thể cầu xin đối phương, như tên ăn mày van cầu đối phương bố thí; y không còn gì cả, thứ duy nhất còn chính là lòng tự trọng mà thôi.

“Chúc ngài may mắn — —” Phàm Triệt cười cười bỏ đi, phong thái đắc thắng ngập tràn.

Một trận gió lớn ào qua, thổi bay góc áo sơ mi đơn bạc, sóng biển không ngừng ập vào bờ, Trần Thiên chỉ biết dựa vào gốc cọc mà ngẩn ngơ.

Vậy mình biết làm sao đây...

Trần Thiên thần thờ đến tối, y ngồi đó từ trưa đến lúc hoàng hôn rồi, tựa như vẫn chưa dám tin tưởng rằng mình sẽ đơn độc tìm đường sống.

Sống? Làm sao sống, bước tiếp theo sẽ ra sao? Trần Thiên hoang mang nghĩ ngợi.

Mặt trời dần lặn xuống núi, vật chất thiếu thốn là một chuyện, nhưng không có nước đúng là rất nguy. Y chỉ thấy da đầu như căng ra, miệng đắng lưỡi khô, bờ môi nứt nẻ.

Mình phải đi tìm nước! Trần Thiên nghĩ vậy. Y nhớ là mình từng hỏi Phạm Triệt nguồn nước ngọt ở đâu.

12. Chương 12

Edit: Thỏ

Phạm Triệt từng nói ở một hướng khác của đảo có suối nước nóng, nhưng muốn đến đó cũng không dễ dàng. Sơn thể hiểm trở, chân cẳng người thường thì còn may ra, còn y chỉ sợ chưa đến được hồ đã ngã chổng vó. Đảo không lớn, nhưng với tốc độ cà nhấc của y chỉ sợ một ngày cũng chưa tới đích. Với tình trạng này, chỉ e đi được nửa đường thì đã kiệt sức vì mất nước, có cầu nước xa không cứu được lửa gần là vậy.

Trần Thiên cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng y vẫn quyết định dò la vùng lân cận xem có thể tìm được thức uống gì rồi hẳn đi đến chỗ khác. Y nhìn đảo dáo dục xung quanh, suy nghĩ đầu tiên là nhìn về phía từng buồng cọ trên cao. Trần Thiên nheo mắt, y làm sao có thể hái chúng xuống khi chúng mọc khá cao như vậy?

Trần Thiên đi xa hơn, lại nhìn đồng củi thừa bên cạnh, y quyết định thử vận may. Y cầm thanh củi và lấy đà, sau khi xác định trúng mục tiêu thì cố sức ném lên; bởi vì dùng lực quá mạnh nên y mất thăng bằng, suýt chút té ngã.

Thanh củi bị ném trật, tuy chỉ trúng vào lá cây rồi rơi xuống đất nhưng Trần Thiên chưa từ bỏ ý định. Y tiếp tục ném, không ngừng ném, rớt cuộc trên dưới mười lần đã khiến vài quả rụng rơi lác đác.

Trong lòng Trần Thiên vui sướng vô cùng, y lập tức bò qua ôm chiến lợi phẩm, dùng tay lau lau, gấp đến nỗi cho ngay vào miệng nếm thử.

“Phi ——” Vừa mới cho vào miệng quả thứ nhất, còn chưa kịp cắn nhai thì Trần Thiên đã phun ra rồi, đây là mùi vị quái đản gì thế!

Từ trước tới nay Trần Thiên không nếm qua loại quả có vị kỳ quái như thế, vừa đắng lại vừa dai, dùng hai chữ ‘khó ăn’ để hình dung cũng không quá đáng.

Trần Thiên nhìn chăm chăm quả cọ trong tay, trong lòng than thở. Y không ngờ sẽ có ngày mình túng thiếu như hôm nay.

Y cố đơn giản hóa tư duy, cứ thế cho cả quả cọ vào miệng, cắn nhai như thể đang ăn táo. Y cố nghiền nó cho ra nước, vì y không thể tự giết chết bản thân.

Tuy cọ không nhiều nước lắm nhưng vị đắng đã cứu khát y, ăn sạch mấy quả cọ này, sự khô rát trong cổ họng đã giảm không ít. Mặt trời lặn xuống núi, nơi đây không có đèn, một khi bóng đêm bao phủ thì thế giới chìm trong tối đen. Ngoại trừ ánh trăng và sao trời thì chẳng còn gì cả.

Trần Thiên vẫn cảm thấy khát, hơn nữa cơn đói khát đang ập đến đây. Mấy quả cọ ban ngày không thể thỏa mãn bất cứ nhu cầu gì cả, y phải tìm ra nước và thức ăn, tuy nhiên buổi tối không phải là thời điểm tốt. Xung quanh hắc ám, y không thể nhìn thấy mọi thứ bằng mắt thường, nếu cố chấp chỉ gây nguy hiểm cho bản thân.

Hôm nay chỉ có thể như vậy! Tâm tư Trần Thiên chìm trong tiêu cực, y cần một cây đuốc ngay lúc này, đúng thế. Y biết rõ tầm quan trọng của việc nhóm lửa vào buổi đêm, không chỉ để soi sáng mà còn tránh được một số côn trùng, chuột, rắn, hoặc kiến; hơn nữa một số động vật ăn thịt có vú thường có thiên hướng sợ lửa.

Trần Thiên lấy ra một que củi, y nhớ tới cách mà Phàm Triệt đánh lửa thường ngày, ngắm cho thật kỹ. Hình như phương pháp đó cũng không quá khó, Trần Thiên tin mình có thể tự làm.

Y bước đến đống tro tàn hôm qua, cố gắng ma sát que củi trong tay để tạo lửa. Y cảm thấy mình hao tổn không ít sức lực cho việc mỗi lửa này, đây là một việc đòi hỏi kỹ năng cao, mà trong tay y lại không có công cụ nào khác. Lửa không cháy vẫn hoàn lửa không cháy, dẫu cho y dùng tần suất chậm hay nhanh cũng thế thôi. Y đã thử bằng mọi cách rồi, nhưng đều thất bại.

Trần Thiên gần như thẹn quá hóa giận, y ném khúc cây đi chỗ khác. Cả ngày chỉ ăn vài quả cọ khiến y vừa đói khát vừa hoa mắt, hơn nữa đánh lửa lại tốn nhiều hơi sức như vậy. Y nằm vật ra đất, bất lực nghĩ rằng, rắn cũng được, trùng cũng chẳng sao, cứ cắn y bỏ mạng cho xong. Mọi chuyện đã quá đủ, đôi khi chết không hiểu lý do vì sao mình chết cũng là một cách giải thoát.

Trần Thiên chìm trong ranh giới sống và chết, khi một người tuyệt vọng sẽ tìm đến biện pháp tự vẫn, nhưng lúc chân chính đối mặt với cái chết lại không ngừng giãy dụa.

Nhân tính là thứ khó nói rõ ràng.

Nửa đêm, một trận mưa khiến Trần Thiên đang lúc hôn mê tỉnh dậy. Đây là trận mưa đầu tiên trên đảo, cũng là trận mưa giải cứu sinh mạng y!

Là nước — — là nước — —

Trần Thiên nhìn từng trận nước đổ ào xuống mà cảm thấy vui sướng vô cùng, y hé miệng nhăm nháp thứ hi vọng mà cao xanh ban phát, còn lấy một mảnh lá chuối cuộn thành hình ống để hứng nước mưa. Cơn mưa này càng khiến Trần Thiên khát khao được sống.

Mưa rất to, kèm theo là những tiếng sấm rền đình tai nhức óc. Cả người Trần Thiên ướt đẫm, lần này y uống no căng bụng. Y cầm chiếc thùng Phàm Triệt để lại mà hứng nước mưa, bấy nhiêu đủ để y cầm cự vài ngày.

Tuy rằng mưa rất to nhưng thời gian cũng không dài, rất phù hợp với khí hậu Đông Nam Á nơi đây.

Toàn bộ bờ cát đều ẩm ướt, gió biển giữa khuya mát lạnh lạ thường, Trần Thiên đang ướt như chuột, nay bị một trận gió ào qua khiến y run cầm cập. Cái lạnh thấm vào xương cốt, mà vết thương nơi chân trái đã bắt đầu nhói đau.

Sự đau đớn khiến Trần Thiên chỉ muốn cưa phắt cái chân cho đỡ khổ.

Y chịu đựng suốt nửa đêm, thẳng đến khi trời sáng thì cơn đau mới giảm bớt một chút. Y đứng dậy, nhân lúc trời còn sáng và không quá nóng thì đi tìm thức ăn cho mình.

Chân y là một chướng ngại vật. Bởi vì chân trái gãy xương nên không thể chạm đất. Nhưng vì sinh tồn, y quả thật đã hết cách. Đây là lần đầu tiên Trần Thiên tiến vào một rừng rậm nơi đảo nhỏ, khu rừng so với tưởng tượng của y còn rậm rạp hơn nhiều. Trần Thiên nghĩ, một mảnh cây cối lớn như vậy, chắc chắn phải có đồ ăn.

Y không lớn lên ở vùng Đông Nam Á, có chăng cũng chỉ du lịch mà thôi, cho nên đối với thực vật nào ăn được và ăn không được y quả thật không biết.

Y muốn tìm động vật như thỏ hoặc trứng chim, sau đó tìm cách nhóm lửa. Có cố gắng nhất định sẽ thành công!

Tuy hòn đảo nhỏ nhưng thực vật trong rừng cũng không phải thiếu, nếu muốn thu hoạch phải dựa vào bản lĩnh bản thân. Ở nơi đây thích nghi được thì sống sót, bởi sự tàn khốc của thiên nhiên luôn rình rập từng giờ. Trong quá trình tìm kiếm Trần Thiên nhận thấy rất nhiều cơ hội, từ gà rừng bay qua trước mắt đến thỏ hoang nhảy nhót vút qua; tuy nhiên y chẳng cách nào chớp lấy. Bọn chúng rất nhanh và nhạy, khác với động vật nuôi trong nhà. Nếu có thể tóm lấy ‘đồ ăn’ ở đây cũng là trang bị cho mình hoàn tất một bộ kỹ năng sinh tồn.

Một sáng sớm Trần Thiên không được gì cả, cảm giác thất bại toàn phần này khiến y vô cùng lo âu. Y không muốn chết đói như vậy, rõ ràng thức ăn ở ngay trước mắt!

Trần Thiên bắt lực trở về, sự đói khát và mệt nhọc hai ngày qua khiến y chẳng thiết nữa. Y uống một ngụm nước rồi nằm vật ra bờ cát, âm thầm cân nhắc phải làm sao bây giờ.

Từ nhỏ y đã sống trong thế giới văn minh, nhưng ở chỗ này lại thành ra kẻ dưới đáy xã hội! Y rất sợ mình chết dưới vuốt của loài động vật săn mồi, mà chuyện này rất có khả năng, chính tai y nghe Phàm Triệt nói rằng hắn đã nhìn thấy sói trong khu rừng ấy.

Chỉ là khi đó Trần Thiên không quan tâm, nghe tai nọ xọ tai kia là hết. Y không cảm thấy lo sợ, bởi y tin Phàm Triệt sẽ bảo vệ y an toàn.

Nhưng hiện tại lại không thể không sợ hãi. Trần Thiên e rằng trong lúc ngủ say, y sẽ bị bọn chúng cắn chết rồi ăn thịt. Loại sợ hãi vô hình này còn khủng khiếp hơn mọi thứ đang diễn ra.

Thời gian cứ thế trôi qua, Trần Thiên biết lời hắn nói là sự thật. Từ dạo đó đến giờ y không nhìn thấy đối phương nữa, y đã bị bỏ rơi rồi, chỉ còn biết duy trì sinh mạng bằng nước.

Như đang đếm ngược thời khắc sống chết, Trần Thiên hiểu sự sống của mình dần tàn đi...

Trần Thiên yếu đến nỗi không còn cảm thấy đói khát, nhưng y cũng biết mình cần bổ sung năng lượng vào giờ phút này hơn ai hết.

Y miễn cưỡng đứng dậy, người đang kề cận cái chết có thể phát ra ý chí sinh tồn. Mặc kệ là gì y đều muốn cho vào bụng, thịt tươi cũng tốt, vỏ cây cũng tốt, mặc kệ là cái gì...

Trần Thiên mê mang nhìn bốn phía trong rừng, tầm mắt trở nên mơ hồ hơn, động tác cựa nhấc cũng tốn nhiều hơi sức hơn bình thường. Y nhảy không được bao lâu thì đôi chân mềm nhũn, cứ thế ngã trên thảm lá khô.

Y há miệng thở dốc, cổ gồng giãy dụa. Nhưng y vừa khởi động thân mình thì lại ngã xuống một lần nữa. Y dùng toàn bộ sức lực leo lên một gốc cây, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu vô tình trông thấy một con châu chấu to bằng ngón tay.

Đây là thứ có thể ăn! Trần Thiên nghĩ vậy.

Y đột nhiên duỗi tay chụp lấy nó, nó không ngừng giãy dụa, nó cũng đang chống chọi để sinh tồn.

Châu chấu rất giàu chất đạm, trước kia y từng nghe nói trên TV, một số nơi cũng sẽ ăn sống chúng.

Không sao cả, Trần Thiên tự nói với bản thân, nhưng đáng vẻ xấu xí của loài côn trùng trong tay khiến y dâm ra nhờn nhờn.

Nguyên do quan trọng nhất không phải ăn châu chấu, mà là ăn sống sẽ tạo cảm giác buồn nôn! Thậm chí vừa tưởng tượng cảnh cắn vào thân châu chấu và nước dịch ứa ra xộc vào mồm, điều đó đủ khiến da đầu y tê dại.

Phải ăn nó, phải ăn! Chỉ có ăn nó mới có thể tồn tại, đây không phải lúc so đo nữa!

Trần Thiên luôn tự nhắc nhở chính mình, y thử há miệng, cảm thứ côn trùng không ngừng ngo ngoáy muốn trốn thoát kia, từ tốn cho vào miệng.

Tốc độ của tay chậm vô cùng, đẩy lòng Trần Thiên chống cự món ăn đó.

Đầu lưỡi đã tiếp xúc với thân châu chấu, hẳn là râu nó, y thực sự rất muốn cắn nhưng luôn không ngăn được cơn ghê tởm.

“Oẹ!” Gần như giây tiếp theo y đã không chịu nổi, y vội vàng ném nó xuống đất rồi nôn khan, tuy nhiên lại không nôn ra được gì.

Đồ ăn duy nhất đã trốn thoát, y nghĩ ngẩn ngơ. Thế giới trước mắt trở nên mơ hồ, y thiếp đi vì mệt mỏi.

Thẳng khi lần nữa tỉnh giấc, trời đã về đêm. Y hôn mê trong rừng rậm một ngày, thế mà vẫn sống! Có lẽ vẫn chưa tới số, Trần Thiên tự giễu cười cười.

Giờ đây y chẳng còn hơi sức nữa, thậm chí đứng dậy cũng không xong.

Thứ duy nhất còn nhảy bén đó là thính giác, Trần Thiên nghe âm thanh sột soạt vang lên trong bóng tối. Âm thanh rất khẽ và cẩn thận, kia là cái gì? Y hi vọng là Phạm Triệt, y nghĩ đối phương sẽ dành một ít thương hại để đến cứu y.

Trần Thiên nhìn về hướng phát ra tiếng động, đó là một đôi con người màu lam sáng quắc, kèm theo là những tiếng tru.

— — Sói!

13. Chương 13

Edit: Thỏ

Thế mà quả thật là sói, Trần Thiên nhìn thấy đôi mắt khiếp người kia, phản ứng đầu tiên là hoảng hốt.

Nhưng đến nước này y không còn gì để sợ nữa, có chăng chỉ là tự cười nhạo bản thân.

Trần Thiên cười mình liều mạng sống sót là vì đâu, hay chỉ để trở thành bữa ăn cho sói? Thịt dăng tận miệng? Tại sao không để y chết quách trên du thuyền cho xong, ít nhất sẽ không khổ sở thế này.

Trần Thiên suy nghĩ, ý thức dần trở nên mơ hồ, đó là sự buông bỏ số mệnh, nhưng thời khắc cuối cùng lại lẩm bẩm một câu: “Dù có là ai, làm ơn cứu tôi với...”

Trần Thiên cho rằng phen này mình chết chắc, nhưng lần nữa tỉnh dậy trong ánh nắng mặt trời, y ngỡ rằng mình vừa trải qua một cơn mộng đầy khủng khiếp.

Ngay lúc Phàm Triệt xuất hiện trước mắt y, y mới cuống quýt trở về hiện thực.

Trần Thiên nhận ra mình đang nằm trong một sơn động, mà nơi y nằm chất đầy cỏ khô mềm mại, rất là thoải mái!

“Đây là đâu?” Trần Thiên nhìn quanh rồi hỏi.

“Trong sơn động, tôi mới phát hiện cách đó không lâu, chiều sâu cũng vừa đủ. Xem như chúng ta có chỗ tốt để trú, nếu không có chuyện gì nghiêm trọng thì cứ ở lại đây.”

Phàm Triệt bước tới một tảng đá to, bên trên bày ra một số đồ vật của hần và quần áo, còn có những thứ trôi nổi vớt được trên biển sau khi tàu chìm. Hần nhìn chăm chú Trần Thiên, lấy một ít mật ong ở hốc đá khác ra nhấm nuốt.

Hần gặm một miếng, đột nhiên quay đầu nhìn Trần Thiên. Hần mỉm cười và chậm rãi bước qua, cầm miếng mật ong đang ăn dở đưa cho y.

“Muốn nếm một ít chứ?”

Trần Thiên nuốt nước bọt, y nhìn về phía Phàm Triệt, thề có trời mới biết mật ong trong tay hần mà nói có bao nhiêu cảm dỗ!

“Cảm ơn.” Người đàn ông gật đầu cầm lấy, cẩn thận đưa vào miệng. Sự ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa trong miệng, đây là chỉ số đường huyết mà cơ thể Trần Thiên yêu cầu hai ngày qua.

Trần Thiên thấy hơi xúc động, đó là sự xúc động của lần nữa được sống. Y nhấm nháp mật ong, hơn nữa còn cảm nhận thứ này đang giúp cơ thể y phục hồi năng lượng.

Ăn mật ong xong, Trần Thiên cảm thấy hơi xấu hổ, y mỉm cười chật vật nói với đối phương: “Cảm ơn cậu

lại cứu tôi, mật cũng ngon lắm.”

Trước đó Trần Thiên còn oán hận Phàm Triệt, hận đối phương vô tình bỏ rơi mình, bỏ rơi đồng loại duy nhất trên đảo, thậm chí còn trách móc trên chuyến đi tử thần ấy Phàm Triệt vốn dĩ không nên cứu y! Nếu biết trước y sẽ trôi dạt đến hoang đảo này, y thà chết phứt cho xong chuyện. Hai ngày bị bỏ rơi Trần Thiên dùng để chửi mắng Phàm Triệt, mắng hắn sành sỏi sự đời, mắng hắn vong ân phụ nghĩa; nhưng giờ đây đối diện với Phàm Triệt, tuy chỉ là một chút mật ong đơn giản từ hắn nhưng đủ khiến oán hận trong lòng Trần Thiên tan thành khói mây.

Thậm chí Trần Thiên còn cảm kích đối phương đã cho mình mật ong, y không thể lý giải rõ ràng cảm xúc này, hoặc có thể nói đây là biểu hiện của những người đang mắc hội chứng Stockholm (?) – từ ghét bỏ chuyển sang... quyến luyến?

“Vì lấy mật, tay tôi bị đánh hơi sưng rồi.” Phàm Triệt cười bảo.

Trần Thiên nghe xong vô cùng kinh ngạc. Dưới tình huống không có bất cứ trang bị bảo hộ nào mà Phàm Triệt vẫn lấy được mật sao? Tổng quan mà nói, bây giờ sẽ tấn công dữ dội nếu có ai đó muốn phá tổ của chúng!

Phàm Triệt thấy y há hốc mồm thì mỉm cười, lộ ra tâm thế dừng dừng: “Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, chỉ cần lấy đồng cỏ khô nhóm lửa, hun khói đánh lạc hướng bây giờ. Nhưng không may tôi vẫn bị chích, có lẽ lần sau phải cẩn thận hơn nữa.”

Trần Thiên ngơ ngác gật đầu, y nghĩ nếu đó là mình, chắc chắn sẽ không mạo hiểm như vậy. Có khi cố đâm ăn xôi lại bị đánh thành tổ ong vô vẻ chứ chẳng chơi.

“À, cậu tìm thấy tôi ở đâu?” Trần Thiên nhớ đến việc trước khi ngất xỉu đã trông thấy một con sói, suýt chút trở thành bữa tối của nó, nhưng y cũng không loại trừ khả năng bởi vì quá đói nên sinh ra ảo giác.

“Trong rừng.” Phàm Triệt lấy con dao quân đội ra, lưỡi dao sắc lẹm phản chiếu dưới ánh nắng trông thật lóa mắt.

Trần Thiên lúc này mới gật đầu, còn cho rằng mình thật sự trông gà hóa cuốc, nhưng Phàm Triệt đã tiếp lời ngay.

“Dưới nanh sói!”

“...” Trần Thiên rơi vào trầm mặc, đáy lòng lạnh run khi nghĩ đến chuyện con sói sẽ xơi tái mình.

“Cậu cứu tôi... thế nào?” Trần Thiên thì thào hỏi.

“Cứu thế nào? Ủm, để tôi nghĩ đã...” Phàm Triệt không ngừng đùa nghịch con dao trên tay.

“Khi đó tôi cầm ngọn đuốc chạy về phía nó, vì sợ lửa nên tôi dùng dao đâm vào mắt trái nó ngay. Phỏng chừng nó cũng biết đau cho nên bỏ chạy, sau đó tôi công ngài về. Sáng hôm nay tôi vào rừng tìm nó, hóa ra nó chết ở giữa đường, có thể do mất máu quá nhiều. À phải, xác nó còn ở bên ngoài, tôi định lột da nó để giữ ấm cho mùa đông, nghe hay chứ? Ngài muốn xem thử không?”

Trần Thiên nào dám xem! Chỉ cần tưởng tượng đến con sói kia trong lòng đã tràn lan sợ hãi! Cho dù là cái xác nhưng y vẫn thấy khiếp đảm, vì thế vội vã lắc đầu: “Tôi không nhìn đâu.”

Phàm Triệt gật gù: “Khó coi lắm, nó là sói già nên lông rụng nhiều. Lần tới nên tìm sói trưởng thành, da lông đều tốt.”

Trần Thiên cúi đầu im lặng, y nghĩ mới chỉ hai ngày thôi đã sống dở chết dở thế này, những ngày kế tiếp biết phải làm sao?

Phàm Triệt thấy cảm xúc của Trần Thiên hơi chùn xuống, bèn chau mày hỏi: “Trần tổng vẫn sống ổn chứ? Hình như... Ngài cũng không vui sướng gì cho cam.”

Một Phàm Triệt như vậy là điều Trần Thiên chưa từng nghĩ tới. Giọng điệu ngập tràn đắc thắng, tự tin, như thể hắn là người mạnh nhất ở đây, và hắn đang dùng phong thái kiêu ngạo đó để châm chọc một kẻ thất bại. Có phải đây mới chính là hắn chân chính, đúng không?

Trần Thiên sững sờ nhìn Phàm Triệt, khóe môi giật giật chưa biết mở lời ra sao. Y chỉ thấy Phàm Triệt khẽ cười: “Không nói thì thôi, hôm nay ăn ở đây đi, dù sao chúng ta cũng quen biết nhau mà. Buổi sáng vội quá nên không bắt được thứ gì nên tôi ra biển bắt vài con cá, khi nướng chín hương vị không tồi đâu!”

Phàm Triệt đứng dậy muốn gom củ nhóm lửa. Trần Thiên suy tư một phen, rồi cuộc hé môi: “Tôi sống rất chật vật, như cậu thấy, suýt chút đã bị sói xơi tái.” Trần Thiên vừa nói vừa cảm thấy xót xa. Rõ ràng y không nên sống một cuộc đời như thế, rõ ràng mọi chuyện không nên đi theo hướng thế này...

“Hai ngày qua tôi chẳng có gì bổ bụng, chỉ biết uống nước cầm hơi. Chân trái bị thương đã định đoạt kết cục của tôi, cho dù không chết đói thì cũng bị súc sinh xơi tái, lần này là sói, có lẽ lần sau sẽ là hổ...”

Phàm Triệt buông thanh củi xuống, hắn chậm rãi đến gần Trần Thiên. Kỳ thực hắn có thể cảm nhận con tim đang cuồng điên nhảy lên của mình, đúng thế, hắn biết bấy rập mình bày ra đã bắt đầu có hiệu lực. Mong tưởng của hắn sắp thành sự thật rồi, chỉ cần hắn dẫn dắt từng bước, từng bước một mà thôi.

Rất nhanh, Trần Thiên sẽ thuộc về mình, em sẽ không rời xa mình nữa!

Phàm Triệt cố nén cơn kích động, hắn không muốn biểu hiện quá mức ra ngoài. Hắn cần phải bình tĩnh, hắn thừa biết bộ dạng của hắn càng dừng dừng bao nhiêu thì bấy rập sẽ càng thành công bấy nhiêu. Đúng

thế, hần đã thấy con mồi đang mắc kẹt một cách khổ sở.

“Chỗ thân quen tôi nói này Trần tổng! Tôi rất muốn giúp ngài, rốt cuộc trên hòn đảo này ngài là người duy nhất tôi có thể nói chuyện.”

Lời lẽ của Phàm Triệt tựa như đánh trúng tâm tư của Trần Thiên, y kích động gật đầu, y khát vọng nhìn chăm chăm gã thanh niên ấy.

“Phải phải, Phàm Triệt, mong cậu giúp tôi, đừng bỏ rơi tôi nữa! Giờ đây ngoại trừ cậu cũng không ai giúp tôi, chỉ mỗi cậu thôi, nếu vắng cậu tôi chết mất!” Bởi vì gấp gáp và sợ hãi nên Trần Thiên vừa nói vừa khóc, nước mắt chảy ròng. Y thật sự khiếp đảm những ngày tháng sống trong nơm nớp tuyệt vọng, y đã chịu đựng quá đủ! Càng trải qua cái chết, người ta càng biết rõ sự cùng cực của cái chết.

Phàm Triệt tươi cười, hần cười rất vui, vui vì lẽ Trần Thiên có thể cầu xin hần như vậy. Đó là điều hần vẫn luôn khao khát, mà Trần Thiên đang quỳ lạy chính mình, nói rằng thiếu hần y sẽ không sống được.

Mình đã là chúa tể của đối phương, chỉ cần nghĩ đến điều này hần đã thấy từng bừng phần khởi. Một loại thỏa mãn đang len lỏi sâu thẳm trong tim.

Phàm Triệt duỗi tay sờ đầu Trần Thiên, đối phương biểu lộ thế này khiến hần vô cùng hưởng thụ. Hần đưa tay lau nước mắt, nước mũi cho Trần Thiên, hần nào cảm thấy ghê tởm, bởi đó là ‘đồ vật’ của y mà! Những gì thuộc về Trần Thiên đều rất tuyệt vời, bởi Trần Thiên trong tâm trí hần luôn là tín ngưỡng đẹp nhất thế gian.

“Trần tổng, tôi cũng rất muốn giúp ngài, nhưng ngài có thể làm gì được cho tôi, ái chà, phụ tôi sẵn thú? Không không! Ngay cả việc nhóm lửa cơ bản ngài cũng chẳng rành, ngài không có tác dụng gì cả. Hay vì ngài biết nói tiếng người, có thể nói chuyện phiếm với tôi? Thôi đi, tôi đâu muốn gặp bác sĩ tâm lý! Ở trên đảo này thiết thực vẫn hơn.”

Trần Thiên khủng hoảng lắc đầu, thanh âm của y hơi run rẩy. Y bắt lấy bàn tay đang vuốt ve tay mình.

“Không không không! Tôi có thể học, tôi có thể nhóm lửa, tôi có thể học làm bất cứ việc gì, đừng bỏ mặc tôi! Đừng!” Trần Thiên có hơi điên cuồng nài nỉ, y không muốn gánh chịu bất cứ một sự uy hiếp đầy chết chóc nào, chỉ cần vừa nghĩ đến, cơ thể y đã run lên.

“Mấy chuyện kể trên tôi dư sức lo liệu, so với việc chăm nom một người tàn tật như ngài còn mệt hơn. Lần trước tự giải tỏa trước mặt ngài thôi, ngài đã ghét tôi như thế, tôi cũng không định cố đắm ăn xôi làm gì.”

Phàm Triệt chậm rãi đánh bại ý chí của Trần Thiên, hần muốn y nhận ra ở chốn này y không có ưu điểm gì cả.

“Không... Tôi biết sai rồi... Sẽ không!” Trần Thiên bất lực rên rỉ, nội tâm y như muốn vỡ tan.

“Nhưng chúng ta có thể làm giao dịch, như vậy cả hai bên đều có được thứ mình muốn.”

Cõi lòng tràn đầy tuyệt vọng của Trần Thiên bỗng run lên, y bất giác ngẩng đầu, chỉ thấy Phàm Triệt cao lớn đứng dưới vầng hào quang tựa như thiên sứ, thật chói lóa...

Tựa như Phàm Triệt rất hài lòng với phản ứng của đối phương, hần nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Trần Thiên rồi bảo: “Với tôi mà nói, đi săn chính là phương thức sinh tồn. Tôi có năng lực, còn ngài thì không. Nếu muốn cùng tôi cộng sinh, ngài phải thể hiện giá trị của mình. Ngắm lại xem ngài có gì nhỉ?”

Trần Thiên mờ mịt, y không hiểu Phàm Triệt có ý tứ gì? Giá trị của y? Trần Thiên nghĩ mãi, rốt cuộc không nghĩ ra.

“Tôi... Tôi không biết, ngoại trừ còn sống, tôi đâu biết mình sở hữu gì...” Trần Thiên lắc đầu phủ nhận.

Phàm Triệt đặt tay lên cổ Trần Thiên vuốt ve, da thịt mượt mà khiến hần muốn ngừng lại ngừng không được.

“Có lẽ, tôi chỉ muốn thân thể của ngài mà thôi.”

Trần Thiên sững sốt! Y không biết đối phương nghĩ gì trong đầu! Hoặc không có thể tưởng tượng được một người đàn ông tuổi trung niên vẫn luôn bị một kẻ nhỏ tuổi hơn mình rình rập như hổ rình mồi, và trở thành đối tượng để... thủ dâm của hần?

“Như ngài đã nói, hòn đảo này chỉ có chúng ta. Mà tôi đương độ thanh niên sung mãn nhất, rất nhiều lúc muốn phát tiết dục vọng là chuyện bình thường. Nơi đây chỉ có hai người, ngài... hiểu ý tôi chăng?”

Phàm Triệt không hề bỏ rơi Trần Thiên, hần chỉ đang chơi chiêu với vợ thôi:> Lần vợ ngắt trong rừng là do hần trông nom mới nằm cả buổi không sao đó, còn mất hút 2 ngày là do nắp + để hần đi tìm hang động trú nắng trú mưa. Anh lằm lỉ nhưng nội tâm lương thiện, có trách nhiệm với gia đình nhaaa:>

14. Chương 14

Edit: Thỏ

Phàm Triệt nói đến nước này, Trần Thiên cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không thể hiểu ý hần được? Nhưng y cũng không phản ứng ngay.

“Cậu...” Trần Thiên chỉ ngơ ngác nói một chữ.

“Tôi muốn ngài trở thành người của tôi!” Rốt cuộc Phàm Triệt nói ra rồi, ánh mắt hần sắc bén nhìn Trần Thiên như đang thưởng thức vẻ mặt đầy khó tin của y.

Điều này sao lại có thể... Hần muốn y giống như đàn bà nằm ở bên dưới để hần giao hợp ư? Quả thật Trần Thiên không thể tưởng tượng được loại hình ảnh này, đầu óc y liên tục né tránh, mọi thứ trở nên hỗn độn như một mớ hồ nhão. Y nên làm gì đây? Bây giờ mình nên làm gì? Trần Thiên không ngừng tự hỏi bản thân.

“Chỉ cần làm người của tôi, như vậy chúng ta sẽ gắn liền sinh mệnh. Tôi sẽ bảo vệ ngài, và bảo vệ cho thật tốt. Tôi sẽ không để ngài phải chịu một chút tổn thương nào, tôi sẽ là người đàn ông của ngài, dù có chết tôi cũng không để ngài chịu tổn thương. Một người đàn ông bảo vệ vật sở hữu của chính mình, đó luôn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Phàm Triệt cam tâm thề thốt với y, tâm trạng của hần thật sự quá kích động!

Trần Thiên không biết nên làm sao mới phải, đây là dùng thân thể của mình để đổi lấy quyền được sống trên đảo sao? Thứ nhất, y cảm thấy khó lòng tin được. Thứ hai, y cảm thấy không thể nào tiếp thu nổi vấn đề này!

Trần Thiên nhìn nét mặt của Phàm Triệt, y khẩn trương lắc đầu rồi lại gật đầu: “Tôi...”

“Ngoại trừ điều kiện này, chúng ta không thể thương lượng bất cứ điều gì nữa. Ở phương diện khác, ngài không đáng giá một xu!” Một lần nữa Phàm Triệt nói như tạt nước lạnh vào mặt đối phương, điều này khiến Trần Thiên cảm thấy thế giới của mình đã trôi qua một thế kỷ rồi. Từng chữ mà Phàm Triệt trào phúng không ngừng lớn vồn trong đầu y, khiến cho y giãy dụa giữa luân lý và sống chết.

Mặc kệ là ai, làm ơn cứu tôi, tôi muốn sống....

Lúc này Trần Thiên đột ngột nghĩ tới ngày hôm đó, khi y bất lực nằm trong rừng, trước lúc hôn mê lâm bầm một câu cuối cùng như vậy.

Đúng, chỉ cần được tồn tại – điều này so với tất cả mọi thứ còn quan trọng hơn. Y siết chặt năm ngón tay hơi gầy nhưng rắn chắc của mình, y biết từ giờ trở đi mình đã hoàn toàn vứt bỏ bản thân, vứt bỏ một Trần Thiên đầy kiêu căng và tự phụ của ngày xưa, chỉ để được sống...

Đôi con ngươi của Trần Thiên chuyển sang nhìn Phàm Triệt, y gian nan gật đầu, nhưng cũng không thể thốt ra thêm một lời đồng ý nào nữa.

Phàm Triệt mừng rỡ như điên, hần đột nhiên ôm Trần Thiên vào lồng ngực, mùi thơm từ cơ thể người yêu bé bỏng xộc vào mũi đủ khiến hần hít thở không thông. Hần liêu mạng ngửi, cố sức ngửi, trong lòng hần như vang lên lời nói: Đúng thế, đối phương đã thuộc về mày. Dù là mắt, mũi, hay đôi môi, thậm chí từng đường tơ kẽ tóc đều thuộc về mày đấy. Mày có thể đường đường chính chính tận hưởng mùi vị của em, không cần lén lút nữa.

Đó là sự hấp dẫn đến nhường nào!

“Yên tâm nhé, Trần Thiên! Anh sẽ không để em chịu khổ, anh sẽ không để em chịu bất cứ tổn thương, bởi vì em là người của anh, là người của anh.” Phàm Triệt luôn mềm lảm lảm, mà Trần Thiên bị hắn ôm siết bằng tất cả sự hưng phấn dâng trào, điều này làm y cảm thấy khó thở. Bởi vì y vẫn đang mất sức dù cho đối phương đã cố sức cẩn thận. Dưới sự giãy dụa của Trần Thiên, Phàm Triệt lúc này mới nhận ra mình ôm y quá chặt, vì vậy hắn vội vàng buông lỏng tay.

“Thật xin lỗi, vừa rồi anh thô bạo quá! Trần Thiên, không không, bây giờ em đã là người của anh, hắn anh phải gọi em là vợ mới đúng. À vợ, em cũng nên gọi anh là chồng, phải không? Đến đây vợ ơi, gọi một tiếng chồng ơi xem nào...”

Chồng ơi? Trần Thiên nghe cách mà đối phương xưng hô với mình khiến y không khỏi hoảng hốt. Một người đàn ông phải gọi một người đàn ông khác là chồng? Loại tư tưởng quái dị này đánh sâu vào não khiến Trần Thiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không biết làm sao mới đúng. Y chỉ cảm thấy dơ bẩn và tởm lợm.

Nhưng y không còn cách nào khác. Từ một khắc gập đầu kia, y đã phải vứt bỏ tôn nghiêm của mình, giống như một nô lệ hèn mọn để quý lụy sống sót. Đây là trả giá, một cái giá cho sự tồn vong của mình.

“Bà...ơi...” (*) Trần Thiên gian nan thốt ra một câu.

() Từ ngữ đồng âm.*

“Không phải là bà, mà là chồng. Gọi không đạt chuẩn, gọi lại đi.” Phàm Triệt mỉm cười, hắn bắt y phải gọi lại từ đầu. Sắc mặt Trần Thiên vốn dĩ đã kém nay lại càng kém hơn, thân thể suy nhược khiến y trở nên gầy héo, mà giờ y phải bắt buộc gọi thêm lần nữa.

“Chồng ơi...”

Phàm Triệt nghe xong, hắn cảm thấy quá sức hưng phấn, thậm chí đêm nay sẽ thức trắng cho xem! Rốt cuộc hắn cảnh tượng mộng mị suốt nhiều năm qua đã biến thành sự thực!

“Vợ ngoan, mấy ngày nay em thật gầy, là do chồng không tốt.... Bây giờ chồng sẽ nấu cho vợ ăn.” Phàm Triệt hươ tay múa chân đứng dậy, hắn còn tranh thủ hôn một cái lên đôi môi nhợt nhạt của Trần Thiên. Nhưng dù chỉ một chiếc hôn đơn giản như thế cũng khiến Trần Thiên cảm thấy thế giới này hoàn toàn đảo lộn, và nỗi nhục nhã lan tràn nơi tâm trí...

Tác phong của hắn làm việc rất nhanh, thịt cá cũng chín dễ dàng. Rốt cuộc sau hai ngày chật vật lẩn lộn Trần Thiên lại được ăn uống no nê. Y ngẫu nhiên ngón lấy ngón để, đó cũng là lần đầu tiên y điên cuồng ăn cơm như thế. Thức ăn trôi vào dạ dày khiến y dễ chịu hơn rất nhiều.

“Còn muốn nữa không, vợ?” Phàm Triệt khẽ hỏi Trần Thiên.

Bây giờ y ăn no căng bụng, trong tay đều là mùi cá nướng. Y cau mày, vẫn luôn rất nhạy cảm đối với cụm từ chết giẫm kia.

“Đã no.” Trần Thiên lãnh đạm nói.

Phạm Triệt đứng lên lấy nước cho y rửa tay. Trần Thiên ngoan ngoãn làm theo, bây giờ y có hơi sợ hãi người này.

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Phạm Triệt dừng nhìn Trần Thiên lặng lẽ rửa tay xong, hần bỗng dưng nói một câu đầy khó hiểu.

“Bắt đầu?” Trần Thiên không biết đây là ý gì, mà Phạm Triệt vẫn chưa trả lời y. Hần mỉm cười trêu mếu nhìn Trần Thiên, sau đó chậm rãi đưa tay xuống đũng quần, hông khẽ giật.

“Em nói đi?”

Trần Thiên cũng không phải đứa trẻ. Chỉ vừa nhìn động tác của hần, y đã lập tức hiểu được ý đối phương. Tâm trạng y căng thẳng tột bậc, nỗi sợ hãi ngày một lớn dần.

Phạm Triệt cũng mặc kệ y có sợ hãi mình hay không, chỉ chậm rãi cởi quần mình xuống, đem thứ đó của hần ra ngoài. Nó vẫn chưa hoàn toàn cương lên, vẫn trong trạng thái nửa mềm và tràn đầy sức sống, đáng vẻ tựa như một con hải sâm màu đen. Hần vuốt ve của quý trước mặt Trần Thiên, đây cũng là lần đầu tiên y tận mắt nhìn thấy thứ đó của một người đàn ông trải qua toàn bộ quá trình từ mềm đến cứng.

“Yên tâm, em vẫn chưa khỏe hần, anh sẽ không ép em đâu. Nhưng anh nghĩ miệng em cũng không đến nỗi. Thế này đi, liếm cho anh nhé, ừm, nói dễ hiểu là khẩu giao...”

“ ... ”

Dường như Trần Thiên vẫn còn khiếp sợ trước những lời lẽ thâm uế của đối phương, thế mà y phải dùng miệng mình để hầu hạ một người đàn ông khác? Dùng nơi mà mình ăn cơm để chạm vào hạ bộ của hần, hơn nữa cả hai đều là đàn ông! Loại cảm giác đầy nhục nhã này khiến y không biết làm sao... Vừa rồi vẫn còn hạ quyết tâm vứt bỏ tôn nghiêm của chính mình cơ mà?

Mặt khác, Phạm Triệt chưa hề động tới Trần Thiên, chỉ thấy đôi mày hần khẽ nhíu lại. “Thế nào, em muốn đối ý đúng không? Bây giờ vẫn còn kịp đấy.”

Trần Thiên suy tư hồi lâu, cuối cùng phải chấp nhận số mệnh của mình. Y vô cảm đi về phía trước, ngày một đến gần cự vật của đối phương. Chỉ nhìn nó thôi đủ khiến người ta sợ hãi...

“Cậu muốn tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó...”

Y khẽ hé miệng, đầu nắm phía trước đã gần chóp mũi y, mùi vị tanh nồng đặc trưng khiến dạ dày Trần Thiên nhộn nhạo. Y cố nén cơn buồn nôn của mình và ngừng hít thở giấy lát.

“Đừng cọ tới cọ lui.” Phàm Triệt mắt kiên nhẫn nhắc nhở một câu.

Tên đã lên dây, đương nhiên hắn không thể chờ kịp nữa. Ngay lúc Trần Thiên đang còn do dự thì Phàm Triệt đã bình thản dùng một tay nắm lấy cằm dưới của Trần Thiên, ép buộc y phải mở miệng. Sau đó hắn quyết đoán nhét cự vật vào miệng của y.

“Ô... ô...” Trần Thiên muốn giấy dựa lùi về sau nhưng lại bị Phàm Triệt giữ chặt.

“Em liếm trước đi...” Phàm Triệt gần như ra lệnh.

Trần Thiên thống khổ nhắm nghiền mắt. Việc đã đến nước này, y hiểu mình không còn đường lui, chỉ đành phó thác bản thân nghe theo đối phương sắp đặt. Y vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng chạm vào thứ đó, cảm nhận chất lỏng tanh tanh mặn mặn xộc vào.

Đó là một loại khổ sở không nguôi...

15. Chương 15

Edit: Thỏ

“Sướng quá...”

Phàm Triệt chìm vào hưởng thụ, hắn nhắm mắt ngửa cổ ra sau, so với khoái cảm nơi thân thể, tâm hồn hắn còn chưa bao giờ cảm nhận được dự vọng lớn đến độ này. Đây là lần đầu tiên được trải nghiệm chân chính về tình ái, hắn luôn ước mơ tha thiết được Trần Thiên liếm hạ bộ của mình, giống như một người phụ nữ mà sùng bái hắn, kính sợ hắn. Đây là một loại thỏa mãn trong tâm hồn mà thân thể không có cách nào hưởng thụ.

Bị mút một hồi, Phàm Triệt cảm thấy hạ thể cương lên như muốn nổ tung. Hắn không chịu nổi nữa, bèn nắm lấy gáy Trần Thiên và bắt đầu vận động như pít-tông. Kích cỡ hạ bộ của hắn to lớn dị thường, vật nóng hổi cứ thế tiến vào cổ họng Trần Thiên không hề kiêng nể. Ngay lúc hắn đắm vào nơi sâu nhất Trần Thiên chỉ thấy vô cùng buồn nôn, thậm chí y còn cảm nhận được vùng lông của Phàm Triệt không ngừng ma sát vào mặt mình, nhưng y không cách nào giẫy dụa. Hắn giữ chặt gáy Trần Thiên, điều đó khiến y chỉ còn biết há miệng cho to để thích ứng với thứ đó của đối phương.

“Thật ấm áp... thật nhiều nước... Vợ à! Vợ thích ngâm cái của chồng không?”

Phàm Triệt vừa làm vừa một bên hỏi, nó như một sự trợ giúp để hắn có thể đạt đến hưng phấn tột đỉnh.

Nước bọt tràn ra khoe môi Trần Thiên, cũng không biết hai người bọn họ trải qua bao lâu, ngay lúc y cảm thấy mình sẽ không thể chịu đựng được nữa rồi cuộc Phàm Triệt bỗng gia tăng tần suất, giữa cổ thét gào. Trần Thiên biết hắn sắp bắn. Theo bản năng, y cũng muốn phun ra thứ đó của đối phương; thế nhưng Phàm Triệt không hề buông tay, ngược lại còn phần khởi và dùng sức giữ lấy gáy của Trần Thiên để y không thể dời môi khỏi cự vật của mình.

“Ừm...a...” Trần Thiên thống khổ muốn kêu nhưng trong miệng vẫn đang bị chặn bằng thứ nam tính nóng rẫy, y chỉ có thể bất lực phát ra những âm thanh vô nghĩa như thế.

Y biết miệng mình đang bị rút từng luồng chất lỏng tràn đầy, thậm chí có một chút rơi vào bên trong cổ họng, chảy tới thực quản. Y cố chịu đựng nhưng không gắng gượng nổi nữa, bèn dùng hết sức bình sinh để giãy dụa, hòng khiến đối phương buông y ra. Nói đoạn, Trần Thiên quay đầu không ngừng nôn mửa trên mặt đất, lẫn trong tinh dịch của Phàm Triệt là món cá biển vừa mới ăn xong. Phàm Triệt đắm chìm trong khoái cảm của bản tính, khoảng vài giây tiếp theo hắn mới nhận ra rằng Trần Thiên đang không ngừng nôn mửa. Gương mặt hắn đầy vẻ thỏa mãn.

Sau khi giải tỏa xong, hắn bước tới vỗ nhẹ tấm lưng của Trần Thiên như có phần cổ vũ: “Em làm tốt lắm vợ à, anh tin em sẽ dần dần thích ứng thôi.”

Cứ thế Trần Thiên run rẩy suốt đêm, y chưa từng bị ai đó ôm ấp và trải qua một đêm đặng đặng như đêm nay. Phàm Triệt dùng vòng tay mạnh mẽ, rắn chắc để ôm y thật chặt, hắn ôm siết đến nỗi y không thể cự quấy thân mình. Dù cho Phàm Triệt đã chìm sâu vào giấc ngủ nhưng cánh tay kia vẫn giữ chặt lấy Trần Thiên, mà điều đáng ăn mừng duy nhất chính là đêm nay y đã bình an vô sự, bởi lẽ Phàm Triệt tuân thủ ước định rằng hắn sẽ không đòi hỏi làm tình.

Nhưng thật ra cũng không có gì khác biệt. Thịt đâm vào mông cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Lúc Trần Thiên ngẫm lại mọi thứ, y cảm thấy mình đã sa ngã rồi. Giờ đây y cũng không quá lo về việc tính mạng gặp nguy hiểm nữa, mặc kệ như thế nào thì y cũng sẽ tiếp tục sinh tồn. Nghe qua rất châm chọc, bởi Trần Thiên từng có ý định thà chết cũng không khuất phục đối phương, nhưng hiện tại... So với mạng sống, những chuyện khác có đáng là gì? Phật Tổ hay Thượng Đế, y đều không tin! Bởi chẳng có năng lực siêu nhiên nào cứu mạng y lúc nguy cấp cả, ngoại trừ Phàm Triệt.

Trần Thiên nằm suy nghĩ miên mang, y nhớ tới những chuyện thật lâu trước kia, sau đó lại tưởng tượng đến tương lai sau này. Tâm trí y vô cùng hỗn loạn.

“Sao còn chưa ngủ?”

Đương lúc nửa đêm Phàm Triệt đột nhiên mở miệng hỏi, điều này khiến da đầu Trần Thiên tê rần. Tuy vậy y biết mình không nên lên tiếng, nên giả vờ ngủ thì tốt hơn.

“Hửm?” Phàm Triệt như đang xác nhận lại một lần nữa.

Có lẽ hần thừa biết đối phương vẫn đang thức, mà Trần Thiên không diễn nổi nữa nên đành nhẹ nhàng gật đầu.

“Có một chút kh...”

“Anh ra lệnh ngủ cho anh!”

Giờ phút ấy, Phàm Triệt dần dần lộ ra bộ mặt thật của mình. Hắn đối với Trần Thiên vừa bá đạo, vừa khùng bố lại vừa chiếm hữu điên cuồng, thậm chí hắn cảm thấy việc Trần Thiên có ngủ hay không cũng đều do chính mình sắp xếp. Hắn ôm Trần Thiên thật chặt, chặt đến độ Trần Thiên không thể giãy dụa chút nào.

“Đừng nhúc nhích, cứ ngủ vậy đi.” Phàm Triệt đã cảm thấy hơi khó chịu.

Trần Thiên bỗng sinh ra lòng sợ hãi đối với người bên cạnh mình, y do dự một hồi mới dám nói: “Phàm Triệt, cậu thả lỏng chút đi...”

Trần Thiên vừa mới nói xong, Phàm Triệt lập tức mở to mắt. Vòng ôm của hắn càng thêm mạnh, điều này khiến Trần Thiên cảm thấy có chút đau đớn. Y dấy dụa kịch liệt theo bản năng.

“Buông tôi ra! Cậu bệnh tâm thần à...”

Lúc kích động xem như Trần Thiên cũng có một chút sức lực bộc phát, thế mà y đã giãy dụa thoát khỏi hần rồi. Y cũng không định đứng lên bỏ trốn, nhưng tận đáy lòng vẫn liên tục mắng kẻ này là đồ biến thái, đồ điên! Y cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, dẫu sớm hay muộn thì mình cũng sẽ trở thành một kẻ biến thái mà thôi, ở cùng hắn sao có thể bình thường?

Y muốn chạy trốn nhưng cũng thừa biết chuyện này không có khả năng, bởi một chân tàn phế của y đã phản ánh quá rõ ràng rồi. Ngay khi vừa mới đứng dậy, y đã loạn choạng muốn ngã nhào, theo sau là một bàn tay giữ y thật chặt. Sức lực hần rất lớn, cứ thế Trần Thiên bị ném đến trên đồng cỏ khô. Ngay lúc y còn chưa kịp phản ứng thì một cái tát đã vụt qua gò má, cơn nóng rất dấy lên khiến Trần Thiên ngã xuống đất, thậm chí y còn cho rằng gương mặt mình đã bị ai đó dùng dao chém vào.

Trần Thiên đưa tay ôm mặt, miệng khe khẽ rên. Vị tanh của máu lan tràn nơi đầu lưỡi.

“Em dám trốn! Em thế mà dám trốn! Em là vợ anh, em còn có thể chạy tới đâu?!”

Phạm Triệt tức muốn học máu, hấn trợn trắng mắt nhìn Trần Thiên. Nhớ tới phản ứng giãy dụa của đối phương vừa rồi đúng là không thể chấp nhận nổi! Hấn càng nghĩ càng thấy giận, rốt cuộc không chịu đựng được. Khi cơn thịnh nộ dồn nén đến đỉnh điểm, hấn đột nhiên rút ra một chiếc thắt lưng từ bên hông rồi quật mạnh vào lưng Trần Thiên, theo sau là một tiếng vang thật lớn. Trên đảo không ngừng vang lên những tiếng kêu thê thảm, âm thanh ồn ào khiến đàn chim biển sợ hãi bay đi.

Trần Thiên run rẩy khóe môi, y nhìn chăm chặp thắt lưng trong tay Phạm Triệt. Y thật sự sợ hãi mà lùi về phía sau, bởi cảm giác đau đớn vừa rồi như chia lưng y ra làm hai. Y chẳng khác nào một con mồi xấu số dưới nanh hổ.

“Đừng như vậy... cậu đừng như vậy...” Trần Thiên có thể cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi của mình và âm thanh nhịp tim không ngừng đập trong hoảng loạn, tựa như nói cũng biết lo lắng, hoảng hốt về những chuyện khủng khiếp sắp xảy ra.

“Còn chạy nữa không?”

Đống lửa bên cạnh vẫn đang bùng cháy, ánh sáng nhờ nhờ hắt lên thân ảnh của Phạm Triệt, tạo thành một chiếc bóng kéo dài trên cát đủ khiến người ta sợ hãi. Trông chẳng khác nào ma quỷ hiện hình...

Bấy giờ Trần Thiên đã nghe thấy tiếng nước nổ trong cổ họng của mình, không phải khóc vì đau mà hoàn toàn khóc vì sợ hãi. Trần Thiên liều mạng lắc đầu, y chỉ e nếu mình làm một chuyện gì trái ý nữa thì thắt lưng kia sẽ đánh vào người y.

“Tôi không dám... Tôi không bao giờ dám nữa đâu...”

“Vừa nãy mới gọi anh là gì, em đã biết sai chưa, vợ?”

Trần Thiên bất lực nhìn Phạm Triệt. Y phì phò thở dốc, càng không dám nói thêm điều gì.

“Nghĩ ra chưa?” Gương mặt Phạm Triệt ngày càng đến gần, gần đến mức Trần Thiên sắp chạm vào sống mũi cao thẳng của đối phương, điều này khiến y vô cùng sợ hãi.

“Ừ, chưa nghĩ ra đúng không? Vậy thì có thể nghĩ tiếp rồi đấy...” Phạm Triệt thì thào bằng chất giọng trầm thấp bên tai người đàn ông nhỏ bé.

Đột nhiên Trần Thiên nhận ra ý tứ của đối phương là gì, y gật đầu như già tởi: “Vâng... vâng... tôi biết!”

Phạm Triệt nghe hấn nói như vậy rốt cuộc mỉm cười, “Vậy gọi anh nghe một tiếng đi.”

Trần Thiên chẳng khác nào một con rối gỗ vô tri vô giác, y nói bằng ngữ khí thờ ơ: “Chồng ơi...”

Nét cười trên môi Phàm Triệt càng thêm nồng, đôi mắt tối tăm đột nhiên trở nên thâm tình vô hạn.

“Tiếp tục gọi đi... Chồng chưa kêu vợ dừng thì vợ không được dừng.”

Vừa rồi bị đánh làm cho Trần Thiên hoảng sợ, y chưa bao giờ nghĩ đến việc đối phương sẽ thật sự đánh mình, có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến.

“Chồng ơi, chồng ơi... Chồng ơi...” Trần Thiên liên tục gọi bằng tần suất âm thanh giống nhau, y chỉ dám ngóng nhìn khoảng không vô định trước mắt, bởi lẽ vừa nhìn vào đôi con ngươi kia đã khiến y khủng hoảng vô cùng.

“Vợ...”

Nét mặt Phàm Triệt tràn đầy hạnh phúc, hắn mạnh mẽ ôm Trần Thiên vào lòng rồi vuốt ve tóc đối phương, hắn có thể cảm nhận cơ thể y đang run lên bần bật vì sợ hãi.

Động tác âu yếm của Phàm Triệt rất nhẹ. Đột nhiên hắn cảm thấy hối hận vô cùng. Loại hối hận này chỉ cần xuất hiện trong lòng Phàm Triệt một chút thì nó sẽ không ngừng phóng đại và loang ra, khiến hắn hận bản thân đến mức chỉ muốn dùng dao chặt đứt đôi tay của mình.

Tôi đã làm gì vậy? Tôi thế mà dám đánh Trần Thiên? Tôi yêu Trần Thiên còn không kịp, thế mà tôi dám đánh vợ mình?

Đối phương mới là người mà hắn yêu thương nhất, hắn đã từng thề non hẹn biển như vậy!

“Vợ... em đau không? Anh vừa đánh em, đau lắm chứ? Chắc là rất đau...” Giọng nói trầm thấp bỗng trở nên run rẩy đáng thương, hắn nhìn Trần Thiên khóc, rồi hắn bật khóc. Nước mắt Phàm Triệt cứ thế tuôn rơi.

“Thật xin lỗi! Không phải anh... không phải anh cố ý đâu... Anh không muốn đánh em, nhưng anh không thể khống chế được bản thân! Anh thật sự không khống chế được chính mình... Em biết anh yêu em nhiều như vậy...”

Phàm Triệt nói năng lộn xộn khiến Trần Thiên càng rơi sâu vào cơn khủng hoảng. Thấy y không nói gì, hắn cho rằng đối phương chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn. Phàm Triệt đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, rồi buông tay. Hắn lau đi nước mắt trên mặt mình, lần nữa mỉm cười rồi lắc đầu khổ sở.

Hắn đã nghĩ ra cách chuộc tội tốt nhất.

16. Chương 16

Edit: Thỏ

“Không sao, không sao hết... đến đây, cầm lấy cái này.” Phàm Triệt nhét thất lưng của mình vào tay đối phương, Trần Thiên cố gắng muốn giật tay ra nhưng cũng vô dụng.

“Anh vừa mới đánh vợ, chắc là vợ giận lắm... Đúng rồi... chắc là giận lắm, chắc là vợ thất vọng về chồng lắm! Chồng thật cầm thú, heo chó cũng không bằng! Vợ lấy cái này đánh chồng đi, muốn đánh bao nhiêu thì đánh bấy nhiêu, thẳng đến khi vừa lòng mới thôi! Đánh được cứ đánh, đánh tới mệt thì dừng, được không vợ?” Phàm Triệt khao khát nhìn Trần Thiên và mỉm cười. Hắn chỉ nghĩ nếu Trần Thiên xuống tay xong đồng nghĩa với việc sẽ tha thứ cho hắn.

Thậm chí Trần Thiên không còn biết dùng từ ngữ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc đó, y chỉ có thể lùi về phía sau theo bản năng, khổ sở lắc đầu.

Đúng vậy! Tâm lý hắn có vấn đề, hắn tuyệt đối là một gã tâm thần, là tên biến thái! Trần Thiên nghĩ thế, và y rất muốn rời khỏi nơi đây. Chỗ này là chốn hoang vu, đây là hòn đảo ma quỷ không người, cho dù y phải làm ăn xin cũng không sao cả, chỉ cần có thể thoát khỏi nó...

Phàm Triệt thấy Trần Thiên liên tục lắc đầu thì nét mặt hắn dấy lên khổ sở khôn xiết.

“Vì sao? Vì sao không chịu tha thứ cho anh? Tại sao hả? Có phải em vẫn còn giận anh hay không? Chẳng sao hết, anh không sợ chết... Chỉ cần em vui thì anh cũng vui rồi, thật sự không sao đâu! Đúng rồi, dao đây...” Hắn lão đảo đứng dậy như rắn mất đầu, hắn muốn tìm kiếm cái gì đó. Hắn nhìn thấy con dao Thụy Sĩ của mình đặt trên phiến đá, sau đó lập tức bước tới nắm chặt trong tay. Hắn vẫn có ý định đưa nó cho Trần Thiên trừng phạt mình.

“Nào, giết anh đi! Em cứ việc làm những gì em thích.” Phàm Triệt đưa con dao cho Trần Thiên, hắn không ngừng hoa tay múa chân chỉ vào người mình. “Ồ đây là tim anh, cứ đâm đi, chắc chắn sẽ chết. Anh không có cơ hội sống đâu. Không không không, chắc em chưa hết giận... Nếu anh dễ dàng chết như vậy em sẽ không thể nào hả giận được. Vậy thì ở đây, đâm xong anh chưa chết hẳn, anh sẽ giãy giụa từ từ... Có thể nhìn thấy anh khổ sở bỏ mạng, chắc chắn em sẽ bớt giận đúng không?”

Phàm Triệt cười vô cùng xán lạn, hàm răng trắng tinh lóe lên một tia đỏ thẫm dưới ánh lửa. Nhưng hắn vẫn thấy Trần Thiên thờ ra như cũ, hứng thú trong lòng cũng tuột dốc không phanh.

“Vẫn chưa chịu sao? Ngay cả anh chết mà em cũng không tha người giận? Em vẫn ghét anh à? Anh... anh nên làm gì đây...” Cảm xúc của hắn lần nữa lại dồn nén đau thương, hắn rơi nước mắt, run run quỳ xuống đất.

“Vợ ơi...”

Trần Thiên há miệng thở dốc. Y dần dần hoàn hồn lại, lý trí cũng bắt giác quay về. Y hiểu rõ đối phương có bệnh, nhưng y không phải bác sĩ tâm lý, cũng không có thuốc thang gì ở đây... Lúc còn niên thiếu y đã từng đọc qua một số thông tin về chứng bệnh này, điều duy nhất bây giờ đối phương tha thiết nhất chính là muốn y tha thứ cho hắn. Đúng vậy! Nếu sự việc cứ tiếp diễn như thế, Trần Thiên còn không biết đối phương sẽ làm thêm chuyện đáng sợ gì. Vì sinh tồn của mình, Trần Thiên càng không thể gặp nạn.

Y âm thầm mặc niệm cho số phận, hít sâu một hơi sau đó liếm liếm cánh môi khô khốc của mình, tiếp theo lại nuốt nước bọt một cái. Y bảo: “Phàm... à chồng, chồng ơi tôi không giận, tôi không giận chồng đâu, một chút cũng không giận mà. Sao tôi có thể giận chồng được...” Trần Thiên mỉm cười gượng gạo, tuy rằng y thừa biết nụ cười của mình so với lúc khóc còn khó coi hơn.

“Không giận sao, vợ? Thật sự không giận anh?” Phàm Triệt khẽ hỏi, ánh mắt ngập tràn tuyệt vọng nay đã trở nên tươi đẹp hơn nhiều.

Để rồi Trần Thiên lắc đầu như trống bỏi: “Đúng vậy đó, tôi không giận, không hề giận chút nào!”

Phàm Triệt bỗng nhiên mỉm cười, nét mặt cũng giãn ra, đây đúng là sự giải thoát nhẹ nhàng nhất hắn từng có. Hắn bước qua cầm lấy bàn tay Trần Thiên khiến y không dám cử động, chỉ mặc đối phương cầm tay mình mà hôn lên.

“Vợ ơi, anh yêu em... Thật sự rất yêu em! Anh có thể chết vì em đấy, không ai có thể chia rẽ chúng ta!” Sau lưng Trần Thiên vẫn còn nóng rát, bởi vì Phàm Triệt là thủ phạm gây ra thương tích của Trần Thiên nên hắn chỉ có thể ôm lấy trán của đối phương mà thủ thủ. Súng bên súng đầu sát bên đầu, khoảng cách gần như vậy khiến họ cảm nhận được hơi thở lẫn nhau.

Trần Thiên không dám nhắm mắt, y chỉ sợ nhớ nhắm mắt lại, cảnh tượng khủng khiếp vừa rồi sẽ hiện lên giống như một cuốn phim chiếu chậm – Phàm Triệt chẳng khác nào ma quỷ hiện hình, nghĩ tới đã thấy ghê. Nhưng y cũng không dám nhúc nhích. Chỉ cần vừa mở mắt là có thể thấy bộ dáng Phàm Triệt đang ngủ say, rồi y sẽ phải lo lắng cho số phận của mình. Thực hiển nhiên, tâm lý đối phương bất ổn, mà hắn lại chính là một bệnh nhân tâm thần đúng nghĩa. Hắn có khuynh hướng bạo lực nhất định, cũng có một chút tâm thần phân liệt, Trần Thiên chỉ đành thở dài trong bụng. Y rất muốn tìm ra một kế sách chu toàn, nhưng dưới hoàn cảnh này điều đó không có khả năng xảy ra. Suy cho cùng y có thể sống sót ra sao, không ai biết được.

Phàm Triệt tỉnh dậy khi trời còn tờ mờ sáng, động tác hắn rất nhẹ, chỉ sợ bất cẩn đánh thức Trần Thiên. Nhưng kỳ thực ngay lúc hắn tỉnh dậy thì Trần Thiên cũng tỉnh rồi, chẳng qua y giả bộ ngủ mà thôi. Nửa đêm bị Phàm Triệt dọa cho khiếp đảm nên chỉ cần có một chút động tĩnh y sẽ thức giấc ngay.

Phàm Triệt nhìn qua một số công cụ dùng để săn thú, hắn cảm ngọn trúc đã được vót xong, loay hoay vài phút rồi nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa hang, sắc trời vẫn còn chệnh choạng. Hắn mỉm cười, hắn nghĩ hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của bọn họ. Đối với Phàm Triệt mà nói, thời gian sau này càng đáng mong đợi hơn. Vì thế hắn đi lại rất khẽ, còn Trần Thiên vẫn đang giả vờ ngủ say.

Bấy giờ mặt trời đã ló dạng, ánh sáng nhu hòa rơi trên gương mặt Trần Thiên. Nhìn thấy Trần Thiên như thế, Phàm Triệt nhếch miệng cười khê, nụ cười xán lạn và đơn thuần. Hắn chỉ mỉm cười vì Trần Thiên mà thôi, hắn đã có thể nhìn chòng chọc vào vợ mình không rời mắt.

Nhưng vào lúc này Trần Thiên lại căng thẳng ngoài ý muốn. Y cảm nhận đối phương đang kề mặt đến gần mình, gần đến nỗi y có thể cảm nhận được hơi ấm của Phàm Triệt truyền sang. Trái tim y đập loạn xạ, rất khó tưởng tượng Phàm Triệt sẽ bắt chợt làm chuyện gì, bởi điều này rất khó nói. Rốt cuộc Phàm Triệt không phải là người bình thường...

“Vợ ơi, chờ anh trở lại.”

Phàm Triệt nhẹ nhàng thì thầm bên tai y, sau đó y cảm nhận được nụ hôn từ đôi môi ấy rơi trên gò má mình, lại chuyển đến lỗ tai. Đầu lưỡi của hắn liếm láp vành tai ấy. Động tác này khiến Trần Thiên tức khắc cứng đờ, cũng may đối phương không phát hiện ra y đã tỉnh giấc.

Việc Phàm Triệt rời khỏi hang động khiến Trần Thiên như trút được gánh nặng đang đè nặng trên lồng ngực mình. Y hé mắt nhìn tình hình trước mắt, lần nữa xác nhận hắn đã đi rồi mới dám mở to đôi con ngươi, hơi thở cũng nhẹ nhõm hơn. Y cảm thấy dễ chịu không ít. Nhưng một đêm không ngủ mệt nhọc ập tới, trong đầu y chưa kịp nghĩ một thứ cuối cùng rồi mơ màng thiếp đi...

Chờ đến khi tỉnh lại đã là giữa trưa. Y mở mắt, nhận ra Phàm Triệt đã quay về, hắn đang làm đồ ăn ở một góc bên cạnh. Hơi thở Trần Thiên dồn dập, y vẫn luôn nắm chặt tay. Thuở nhỏ, đây là lúc y quá mức căng thẳng mới làm ra động tác vô thức này, nhưng sau khi trưởng thành y hiếm khi gặp chuyện căng thẳng nghiêm trọng.

“Vợ à, em đã tỉnh! Vừa rồi em ngủ rất say nên anh không nhẫn tâm đánh thức em.”

Trần Thiên nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Ngủ bao lâu rồi, chồng cũng nên đánh thức tôi đi chứ...”

Phàm Triệt lắc đầu không cho là đúng: “Hôm nay anh bắt được một con nai con, nghe nói thịt nai bổ máu, em lại quá gầy. Anh nghĩ sau khi em ăn xong chúng ta sẽ đến suối nước nóng gần đây để tắm rửa và thuận tiện làm...”

Trần Thiên đứng dậy. Y vừa hỗ trợ nướng thịt vừa cẩn thận nghe hắn nói, nét mặt vẫn đờ ra, nhưng sau khi nghe đến về cuối cùng thì biểu cảm y bất giác sượng ra.

“Làm... chuyện gì?”

Đôi con ngươi Phàm Triệt liếc về phía Trần Thiên, khóe môi bất giác cong lên thành một đường cung tuyệt đẹp. “Em là vợ của anh, là vợ anh, đương nhiên chúng ta nên làm chuyện vợ chồng.”

Nét mặt Trần Thiên vô cùng sững sốt! Quả thật ở cạnh một kẻ điên như vậy y vốn không thể nào đoán

trước được suy nghĩ của hắn! Một người bình thường sao có thể cân nhắc được tư duy của kẻ điên?

Phạm Triệt dùng dao cắt một mẩu thịt ném thử, sau khi cảm thấy chín rồi mới cắt một miếng đùi nai đưa cho Trần Thiên: “Đây là thịt đùi, vẫn còn non lắm, ăn không dai.”

Nhưng hiển nhiên lúc này sự chú ý của Trần Thiên lại không dành cho món thịt nướng.

“Có phải quá nóng vội hay không... Sức khỏe tôi vừa mới hồi phục một ít...” Y nói rất nhẹ, tuy rằng biết đây là vấn đề không cách nào tránh khỏi nhưng Trần Thiên không muốn đối mặt nhanh như thế.

Phạm Triệt lúc này vẫn chưa tỏ thái độ khác thường gì. Hắn đưa tay sờ cổ y: “Yên tâm, thể trạng em không tốt, chồng ôm em đi. Bây giờ chúng ta là vợ chồng chân chính, tuy rằng nơi đây không có lễ đường, không có chứng nhân, nhưng những thứ đó đều là hư vô. Anh không để bụng! Quan trọng hiện giờ em gọi anh là chồng, anh gọi em là vợ, như thế đã đủ rồi. Nếu chúng ta đã là vợ chồng thì nên mau chóng làm tình thôi.”

“Đây là chuyện vợ chồng chăn gối, hết sức bình thường. Có lẽ em sẽ sinh cho anh thật nhiều trẻ con, một đàn con của chúng ta...”

17. Chương 17

Edit: Thỏ

Một đàn con của chúng ta?

Nghe Phạm Triệt nói xong, Trần Thiên chỉ thấy sờn cả gai ốc. *Hắn nói cái gì, để mình sinh con sao?* Y lắc đầu, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ngay cả âm điệu cũng cao hơn: “Tôi là đàn ông! Tôi là đàn ông đó!”

Phạm Triệt đang ăn phần thịt thừa của Trần Thiên cũng ngưng lại, bởi vì đồ ăn vẫn còn trong miệng nên hắn nói chuyện cũng không quá rõ ràng: “Anh biết, thì sao?”

“Thì sao? Thì tôi vốn không thể sinh con cho cậu được, còn cái gì mà một đàn con!”

Trần Thiên cảm thấy ý định của Phạm Triệt hết sức khủng khiếp, điều thứ hai là cảm thấy mình vốn không thể chung sống với hắn như một người bình thường. Y cố đè nén những ý nghĩ này xuống.

Nói không chừng một ngày nào đó đối phương sẽ cầm trên tay một con dao, rồi nói y mang thai con của hắn, sau đó giúp y sinh mổ! Nếu một ngày nào đó điều này trở thành sự thật thì... Trần Thiên cảm thấy

việc này rất có nguy cơ!

“Thì ra là vậy...” Phàm Triệt nghiêm túc suy nghĩ, hần bỗng gõ vào đầu mình mỉm cười ngớ ngẩn. “Hình như vợ không gạt anh đúng không...”

Trần Thiên rất thắc mắc rốt cuộc đối phương là kẻ điên hay là đồ ngốc? Rốt cuộc chứng bệnh tâm thần phân liệt của hần đã nghiêm trọng đến mức nào? Trần Thiên đưa ra phán đoán cuối cùng, chắc hẳn bệnh đã rất nặng, bằng không tại sao từ trước đến nay hần vẫn chưa phát hiện ra? Thậm chí ở trên đảo mấy hôm rồi vẫn không phát hiện y vốn không-thể-sinh-con-được?

Trần Thiên đang chìm trong suy nghĩ thì Phàm Triệt cắt ngang: “Thật tiếc quá, tại sao đàn ông không thể mang thai? Rõ ràng em là vợ anh, sinh con cho anh là điều hợp lý. Hần anh quá hâm mộ những người có gia đình bình thường, có thể có kết tinh của tình yêu. Chẳng phải mọi người luôn nói đứa con là kết tinh của cha mẹ đấy à? Anh nghĩ chúng ta cũng nên có một kết tinh mới đúng, bởi vì anh yêu em như vậy...”

Phàm Triệt nói như lẽ đương nhiên. Hần nghĩ mình yêu Trần Thiên như thế, nếu bởi vì yêu mà sinh con thì hẳn bọn họ nên có một đàn con mới phải.

“Vớ vẩn!”

Trần Thiên phản cảm lắc đầu, điều này khiến y bỗng nhiên liên tưởng đến đứa trẻ còn chưa kịp chào đời của mình với người phụ nữ gốc Nga kia. Nó sẽ là con lai mang dòng máu Á – Âu, sau này trưởng thành sẽ rất tuấn tú. Nhưng đáng tiếc, y không thể nào gặp được nó nữa, một cái liếc mắt cũng không. Hi vọng đón lấy đứa trẻ chào đời đã tan thành mây khói, nếu không phải trận tai ương này ập tới, chắc chắn cuộc đời của y vẫn luôn tuân thủ theo quỹ đạo sinh hoạt như bình thường. Y vẫn là một huyền thoại nổi tiếng trong giới kinh doanh, tên tuổi của y không lúc nào vắng bóng trên những trang tạp chí; và mỗi một lời phát ngôn đều có thể trở thành mục tiêu hướng nghiệp. Thế nhưng, hết thấy đã nát bét.

“Vợ à, anh sẽ rất cẩn thận. Anh sẽ chậm rãi tiến vào, thật sự cẩn thận, hãy tin anh... Anh rất muốn em, bằng không anh sẽ lo lắng lắm... Anh sẽ vô cùng lo lắng, lỡ một ngày nào đó em không muốn làm vợ của anh thì tính sao bây giờ? Anh sẽ chết mất thôi...”

Phàm Triệt ôm lấy cánh tay của Trần Thiên, bởi vì sốt ruột mà hần không ngừng nắm chặt cổ tay khiến y cảm thấy hơi đau đớn. Phàm Triệt nghĩ, khi hần đã thực sự tiến vào cơ thể y, như vậy bọn họ mới trở thành một cặp vợ chồng chân chính.

Trần Thiên vừa gỡ tay xuống vừa bất đắc dĩ gạt đầu: “Tôi đồng ý...”

Lời này làm Phàm Triệt mừng rỡ như điên.

Trần Thiên đã rành sáu câu cái dáng vẻ lúc điên cuồng của hần thế nào. Y rất sợ, vô cùng sợ hãi. Y sợ nếu bây giờ tỏ ra phản kháng hoặc làm trái ý đối phương, điều đó sẽ kích động hần trở nên cuồng bạo. Dù sao thì... Chuyện này sớm hay muộn cũng phải trải qua, càng không phải ngày một ngày hai mà dứt. Trần

Thiên tự an ủi mình như vậy.

Chầu này dù có thịt nai vô cùng tươi ngon nhưng cả hai đều ăn uống thất thần, bởi lẽ Phàm Triệt vô cùng hưng phấn. Hắn cho rằng nếu chỉ đơn thuần nói lời yêu với vợ cũng đã là một nghi thức, cảm giác chiếm hữu được vợ cũng là một nghi thức – tựa như bọn họ sẽ hưởng thụ cảm giác êm ái hôn của một đôi vợ chồng mới cưới. Những xúc cảm ấy vô cùng kỳ diệu. Mặt khác, Trần Thiên chỉ biết thần thờ. Y lo lắng cho số phận cái móng của mình, chỉ cần nghĩ tới kích cỡ của Phàm Triệt – cho dù đối phương đã bảo đảm rằng hắn sẽ cẩn thận từng li từng tí. Nhưng với kích cỡ ấy nếu có thể đi vào hậu huyệt đã là một loại đau đớn khó mà tưởng tượng; huống chi đối phương vẫn là kẻ điên, y cũng không cho rằng một kẻ điên sẽ không chế tốt bản thân như bao người khác, cho nên lời hứa hẹn của hắn cũng chẳng có bao nhiêu giá trị cả.

Thường nói trước khi bị xử tử thì tội phạm sẽ được đem cho một bữa cơm ngon, Trần Thiên cũng hiểu số phận của mình. Bây giờ y được ôm ra sơn động bằng chiếc ôm công chúa, nếu là trước kia, hẳn y không quá dễ dàng chấp nhận hành động này. Nhưng hiện tại Trần Thiên cảm thấy điều đó không sao cả, cái gì cũng chẳng sao, bởi vì những chuyện khủng khiếp sắp phát sinh còn đáng sợ hơn nhiều.

Thể lực của Phàm Triệt rất tốt, cho dù lôi một con nai trưởng thành từ rừng rậm về sơn động hắn cũng thấy dễ dàng, huống chi Trần Thiên chẳng nặng bao nhiêu. Đây là một đoạn đường dốc chênh vênh, quả nhiên như lời Phàm Triệt nói, đoạn đường này không dễ đi như vậy!

Cho dù đã qua mùa hè nóng bức nhưng việc ôm một người liên tục đi lên sườn núi vẫn khiến Phàm Triệt toát cả mồ hôi. Loại ướt đầm này Phàm Triệt đã quen rồi, hắn luôn vận động trong tình trạng như thế. Ấy vậy Trần Thiên lại khó chịu muốn chết! Toàn thân nhộp nháp thoang thoảng mùi mồ hôi khiến y bức mình. Cho dù bây giờ y không sinh hoạt như người nguyên thủy nhưng rốt cuộc từ trước đến nay y chưa từng trải qua việc săn thú, càng hiếm khi có cảm giác mồ hôi đổ toàn thân! Y rất ghét thứ mùi này, từ một góc độ nào đó thì thói quen ăn trên ngồi chốc ở giới thượng lưu của Trần Thiên vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ.

“Mệt không vợ?” Phàm Triệt mỉm cười ngốc nghếch nhìn Trần Thiên.

“Tôi được cậu ôm.” Ý của Trần Thiên là, bị ôm thì làm sao thấy mệt?

“Nhanh thôi.”

Phàm Triệt nói một câu rồi lại dốc sức đi về phía trước, sự hưng phấn thúc đẩy bước chân hắn nhanh hơn bình thường. Kia là suối nước nóng tự nhiên, Trần Thiên khó mà tin hòn đảo nhỏ như vậy lại có một suối nước nóng to thế này, khó trách mọi người thường nói thiên nhiên mới là nghệ thuật gia chân chính. Giữa chốn rừng thiêng nước độc hiện lên khung cảnh nên thơ, đó cũng là lần đầu Trần Thiên được tận mắt chứng kiến một suối nước nóng chưa được công nghệ máy móc khai phá. Cũng có một số loài khỉ Châu Á thường xuyên đến đây tắm rửa, kỳ thực chúng nó chưa từng gặp con người nên vừa trông thấy bọn họ thì đã vội vàng trốn đi.

“Hình như sự hiện diện của chúng ta đã quấy rầy bọn chúng.” Đây cũng là lần đầu tiên Trần Thiên nhìn thấy thật nhiều khỉ trên hòn đảo, vì vậy y cười khẽ một tiếng rồi tự bỗng đùa với bản thân mình.

Phàm Triệt nhẹ nhàng đặt Trần Thiên xuống, hắn toan giúp vợ cởi quần áo thì y đã lập tức ngăn cản. Đối mặt với việc hắn muốn lột y trần như nhộng, tiếp theo y còn phải ngoan nhắc mông chờ hắn xuyên vào, thật là... khó tưởng tượng nổi!!

“Để tôi tự làm đi, tôi không có thói quen đó...”

Phàm Triệt hơi nhú mào, thái độ cứng rắn hơn một chút bởi vì dục vọng chiếm hữu của hắn quá mức mãnh liệt: “Đến đây, anh là chồng em. Không quen cũng phải quen đi chứ.”

Trần Thiên hét cách, chỉ đành rũ mắt mặc kệ sói đói xâu xé thịt dê. Dù thế nào cứ mặc kệ hắn vậy...

Vóc dáng của Phàm Triệt vốn dĩ cao lớn, trước kia lại từng học võ nên lúc cởi đồ ra đã để lộ một thân hình cơ bắp đầy hoàn mỹ, hắn nghiêng đầu cười và bước đến suối nước nóng: “Đến đây, vợ của anh...”

Phàm Triệt ôm Trần Thiên vào suối nước, trong nước có độ ẩm tương đối cao mà Trần Thiên vẫn chưa kịp thích ứng với nhiệt độ này.

“Ngoan, đừng nhúc nhích, tắm một chút thì tốt rồi.”

Hắn giúp Trần Thiên tẩy rửa cẩn thận, y cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý. Mọi việc thật ư rằng, tựa như được hầu hạ cho tắm rửa rồi chờ bị người chơi chính là sự thật.

“Vợ à, nói em yêu anh.” Phàm Triệt vừa vuốt ve làn da của Trần Thiên thì đã cảm thấy máu huyết sôi trào, cự vật bên dưới cũng nhanh chóng cứng lên, hắn không ngừng cọ xát vào bụng Trần Thiên.

Trần Thiên không hề giãy dụa. Y chỉ nhắm mắt, tưởng tượng mình không phải là mình, mà Phàm Triệt cũng không phải là Phàm Triệt. Hắn chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi. =))))))

“Tôi yêu... cậu.” Trần Thiên dựa vào đối phương, khẽ nói.

“Em yêu ai? Cậu là ai?”

“Phàm... à không, chồng!” Trần Thiên suýt thì gọi tên đối phương nhưng đã mau chóng dừng đúng lúc. Tình cảnh đêm qua khiến hồn vía y bay mất một nửa, y càng không muốn lặp lại viễn cảnh này!

Phàm Triệt mỉm cười hài lòng, nếu không phải Trần Thiên ý thức được đối phương là một kẻ thần kinh tội bậc, có lẽ y sẽ thật sự bị nụ cười ấy làm cho lay động con tim. Nụ cười ngây thơ như ánh mặt trời.

“Vợ à, anh cũng yêu em.”

Phạm Triệt đã bắt đầu không chịu nổi, hắn ôm lấy Trần Thiên vừa được tắm một nửa, đặt lên trên bờ. Đầu lưỡi của Phạm Triệt không ngừng liếm láp Trần Thiên, từ đôi mi rồi xuống mũi...

18. Chương 18

Edit: Thổ

Nói thật thì Trần Thiên cảm thấy ghê tởm nước bọt của hắn. Y bắt giắc ma sát hai chân vào nhau, nhưng bị Phạm Triệt dùng tay ngăn lại: “Đừng cử động, để anh liếm cho em. Rất muốn liếm hết những tắc da thịt của em, ừm... vợ anh thơm quá...”

Trần Thiên cũng không dám động đậy, gương mặt của y như bị nước bọt của đối phương xâm chiếm. Đầu lưỡi ấy không ngừng lướt trên da thịt Trần Thiên, để rồi y cảm thấy không chịu nổi, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

“Thả lỏng đi vợ.”

Phạm Triệt nói nhẹ tênh, thanh âm trầm thấp vì tình dục mà trở nên khàn khàn. Hắn chậm rãi nâng chân Trần Thiên, đôi chân này không thon thả như những cô nữ sinh, thậm chí lông lá còn hơi rậm – nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho sự mê luyện của Phạm Triệt.

“Vợ biết không? Anh vẫn luôn nghĩ rằng chân của em là thứ xinh đẹp nhất thế gian, anh thậm chí tưởng nếu một ngày thật sự có cơ hội, anh nhất định sẽ liếm láp nó như thánh vật của mình. Ngậm lấy ngón chân, cảm thụ độ ẩm, giống tác phẩm nghệ thuật đến cỡ nào, hoàn mỹ cỡ nào?”

Đầu lưỡi Phạm Triệt không ngừng liếm từng ngón chân của y, sau đó ngậm vào giữa môi, mút mát. Phạm Triệt liếm xong lưu luyến rời đi, khoảng cách giữa môi và ngón chân tách ra tạo thành một đường chỉ bạc thật dài.

“Vợ, anh muốn chiếm hữu em, em cũng nên chiếm hữu anh đi chứ? Em nói có phải không?”

Bởi vì chân trái gãy xương, vẫn chưa được trị liệu kịp thời nên Trần Thiên cũng không thể duỗi thẳng được. Ngay lúc Phạm Triệt nhẹ nhàng cầm lấy chân trái, cơ thể Trần Thiên như cương lên. Đây là chỗ bị thương, y rất sợ đối phương sẽ làm ra chuyện kỳ quặc gì, giống như đậu đỗ bìm leo vậy.

Phạm Triệt cúi đầu nhìn xuống vết thương, đôi mắt sâu thẳm thẳm, thế mà hắn vẫn chưa làm gì. Trần Thiên bị hắn nhìn chằm chằm như vậy chỉ thấy sờn tóc gáy, y bắt buộc phải mỉm cười gượng gạo: “Cậu... cậu ổn chứ?” Trần Thiên căng thẳng dò hỏi, động thái cẩn thận vô cùng.

Phạm Triệt nghe thấy câu hỏi của Trần Thiên thì phản ứng lại. Lúc này hắn giống như một nhà thơ đa sầu

đa cảm, không biết từ khi nào hốc mắt hần đỏ hoe, đôi con người ngập tràn tơ máu. Hần nhẹ nhàng hôn lên vết thương của vợ mình.

“Một thân thể hoàn mỹ nay lại bị thương, có phải em rất khổ sở? Chỉ cần anh nghĩ đến em sẽ đau khổ, anh cũng cảm thấy khổ đau... Tâm trí trống rỗng đến khó chịu.”

Phạm Triệt im lặng ngẩng đầu, loại biểu cảm đáng thương thuần khiết này đủ khiến Trần Thiên chấn động. Nếu không phải đã từng bị Phạm Triệt dọa cho khủng hoảng, hoặc hần là một người bình thường thôi, có lẽ Trần Thiên sẽ bị sự chân thành ấy làm lay động con tim. Nhưng, y vốn không có cách nào giao tiếp bình dị với một gã tâm thần, y vốn không biết tình cảm của hần dành cho mình ra sao. Ngoại trừ không thể tưởng tượng thì chính là nơm nớp sợ hãi.

Phạm Triệt âu yếm chân trái của y. Kỳ thực chân trái đã dị dạng vì không được trị liệu đúng lúc, trông rất khó coi. Nếu không phải chân của mình, chắc rằng Trần Thiên sẽ không bao giờ để mắt. Nó thật xấu xí!

Tuy nhiên Phạm Triệt không cho là vậy, hần xem chân trái của y như là báu vật, hần muốn dùng nước bọt của mình – vì Trần Thiên mà liếm láp miệng vết thương, cẩn thận và nhẹ nhàng.

“Rồi sau đó anh lại nghĩ mình nên cảm ơn nó. Nếu em không bị thương, chắc chắn anh sẽ không có cơ hội này. Tuy anh cảm thấy khổ sở khi vợ mình đau buồn nhưng anh cũng cảm thấy vui thay, bởi vì chân em bị thương nên mình mới chiếm lấy em nhanh như vậy. Em biết chứ, anh thật sự rất vui...”

Trần Thiên nheo mắt nhìn Phạm Triệt, y đột nhiên rất muốn biết một vấn đề: *Gã trai đã nhen nhóm tình cảm với mình từ bao lâu?*

Trong trí nhớ của Trần Thiên, ấn tượng đối với người này vẫn luôn nhạt nhẽo. Ngày thường y cũng không quá để bụng hần, hoặc thậm chí có chút ghét bỏ. Y hoàn toàn không cảm thấy những hành động của mình có gì để khiến một tên biến thái đem lòng mến thương? Ngay từ lúc bắt đầu, chuyện này đã rất khó giải thích.

Đầu lưỡi Phạm Triệt nhẹ nhàng liếm qua chân của Trần Thiên, sau đó đến bụng. Mỗi một tác da thịt đều không buông. Trần Thiên cảm thấy thân thể của mình đều bị nước bọt Phạm Triệt phủ lấy, vô cùng ghê tởm! Nhưng giờ phút này y không dám giận, cũng không dám nói năng chi.

“Vợ à, em thơm quá. Em có biết lần đầu tiên anh mộng tinh như thế nào không? Anh mơ thấy mình dùng đầu lưỡi không ngừng liếm mặt em, chân em, rốn em, thậm chí cả nơi này nữa.” Phạm Triệt dùng tay đặt lên thứ mềm mại ấy.

“Thật đẹp...”

Tuy rằng Trần Thiên đã ở tuổi trung niên, nhưng số lần dùng nó thật sự quá ít nên màu sắc của hạ thể vẫn luôn hồng nhạt như thời niên thiếu.

“Sau đó lúc anh tỉnh dậy, anh mới nhận ra. Anh lại nghĩ đến việc mình liếm láp cơ thể em trong giấc mơ, anh hưng phấn thủ dâm thêm một lần.” Hấn nhìn hạ thể của Trần Thiên, không khỏi cảm thán. “Đúng là đẹp! Anh rất muốn cầm nó và cắn một ngụm xem sao.” Phàm Triệt dùng đầu lưỡi vờn quanh quy đầu.

Trần Thiên nghe hấn dọa xong, sợ muốn tiêu. Y nghĩ Phàm Triệt không đùa giỡn chút nào. Từ khi biết thân kinh của hấn không bình thường tới nay, vẫn luôn cảm thấy chuyện gì hấn cũng dám làm, ngay cả việc cắn vào cậu em của y chắc chắn đối phương sẽ cho rằng đây là chuyện tình thú. Bởi lẽ đối với một kẻ tâm thần, có chuyện gì không làm được đâu? Phàm Triệt nhận ra cơ thể cứng đờ của Trần Thiên chỉ vì một câu nói băng quơ của mình, hấn cười to, lại dùng ngón tay trêu đùa vật nhỏ.

“Xem em sợ như thế, yên tâm, anh sẽ không làm những chuyện khiến vợ mình khổ sở đâu. Tổn thương một sợi tóc của em còn không dám, sao anh dám cắn nó đây?”

Hấn cọ chóp mũi vào hạ thể Trần Thiên, dùng giọng điệu như đang dỗ dành con trẻ: “Tiểu bảo bối của anh, đừng sợ! Để chồng hôn chút nào...”

Nói xong hấn ngậm thứ đó của Trần Thiên vào miệng, mút một ngụm như uống nước bằng ống hút.

Trần Thiên chưa từng có kinh nghiệm khẩu giao, bởi vì y có lý do khó nói – đó chính là không thể cương lên. Đầu lưỡi liên tục khiêu khích vật nhỏ, nhưng qua nửa ngày cũng không cứng được. Phàm Triệt hơi khó hiểu trong lòng, hấn chau mày rồi nhỏ thứ đó ra: “Vợ ơi, chíp chíp của vợ không cương lên hửm...”

Phàm Triệt lẩm bầm lẩm bầm, nhưng lời lọt vào tai trong Thiên lại chẳng khác nào châm chọc. Một người đàn ông kỳ nhất chính là những điều này... Trần Thiên cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, hấn muốn đẩy Phàm Triệt đang khẩu giao qua một bên, nhưng hấn đã thấy nét mặt của y – quá rõ! Tựa như tổ tường rồi, nụ cười của hấn càng thêm đẹp đẽ. Hấn tì trán vào trán Trần Thiên, chính y cũng không biết là do nhiệt độ cao hay do quá xấu hổ mà gương mặt y cứ đỏ phừng phừng.

“Vợ à, anh rất vui... Em bị (liệt dương) như vậy khiến anh vui vô cùng. Anh chính là người đàn ông đầu tiên của em đúng không? Chỉ cần nghĩ như thế anh đã cảm thấy ngập tràn sức lực. Anh muốn em, muốn sắp không chịu nổi... Anh luôn mơ về một đêm tân hôn hoàn mỹ với em... đây là chuyện thiêng liêng đến cỡ nào! Anh đâu muốn vào chuyện chính nhanh như vậy, nhưng thật xin lỗi... Anh không tìm được! Chỉ cần nhìn em anh đã cứng lên rồi... anh sẽ thật cẩn thận, có được không?”

Phàm Triệt nói xong hấn liền dùng tay tách ra hai chân của Trần Thiên, ngón tay y bấu chặt vào đá ngầm. Y đang dùng một loại tư thế cực kỳ nhục nhã chờ hấn vào trong. Phàm Triệt dùng một ngón tay thấm nước bọt để mở rộng, sau đó chậm rãi đưa vào. Do ngâm trong nước nóng một hồi nên phía dưới của y cũng tương đối ướt át, ngón thứ nhất mở màn không mấy may trở ngại.

Trần Thiên hơi nhú mi, y cảm nhận được ngón tay thô ráp của đối phương không ngừng xoay tròn trong cơ thể mình. Loại cảm giác này không cách nào hình dung nhưng tuyệt đối không phải khoái cảm, bởi nó khiến y rất hổ thẹn và kỳ quái. Y chỉ mong lần khổ luyện này mau chóng kết thúc.

Phàm triệt đang sắp cho vào ngón thứ hai, y muốn dạo đầu đầy đủ nhằm khiến đối phương dễ chịu hơn,

nhưng chuyện này đối với Trần Thiên đúng thật không thể nào tưởng tượng! Đây chính là một loại cường chế đầy nhục nhã và đau đớn, y không cần phải giảm đau, y chỉ muốn mọi chuyện đi đến hồi kết! Trần Thiên nhỏ giọng nhắc nhở hần một câu: “Nhanh đâm vào đi...”

Phàm Triệt nghe được lời kia, đôi mắt bỗng chốc sáng ngời, thậm chí cho rằng đối phương đang mời gọi mình. Hần không nói năng chi, chỉ cầm lấy cự vật to lớn kia đang rỉ chất dịch trong suốt cọ xát vào hậu huyệt của vợ, nhưng vẫn chưa đâm.

Trần Thiên cảm thấy bị ngứa ngáy, những nếp gấp nơi cửa huyệt cũng co rúm lại. Mặt khác Phàm Triệt cảm thấy rất vui mừng, cuối cùng không chịu nổi sự cảm dỗ này nữa, một phát thúc ngay.

Phía dưới của Trần Thiên vốn dĩ chưa từng giao hợp bao giờ, cho dù là kích cỡ tương đương y cũng thấy khó chịu, huống chi Phàm Triệt lại sở hữu một cự vật ngoại cỡ đủ khiến người khác chết trên giường như thế! Bề ngoài gân guốc trông thật đáng sợ, tựa như một cây nấm khổng lồ.

Trần Thiên vốn dĩ không muốn nghĩ suy nhiều, y tự thôi miên bản thân rằng trên thế giới này cũng nhiều người quan hệ như vậy. Tuy rằng trước nay y chưa bao giờ thử nhưng chắc cũng đủ khả năng để chịu đựng? Bằng không, vì sao nhiều người ham thích làm tình như thế? Đúng là Trần Thiên nghĩ không sai, nhưng dường như y đã đánh giá quá cao chính mình cũng như xem nhẹ ‘năng lực’ của Phàm Triệt.

Lần đầu tiên đều phải mở rộng và bôi trơn, dù Phàm Triệt có làm đi chăng nữa thì với kích cỡ của hần mà nói, lần giao hợp này vẫn rất khó khăn.

Trần Thiên chỉ nghe thấy một tiếng nhóp nhép phát ra từ cửa huyệt, sau đó toàn bộ quy đầu của hần đâm hết vào trong. Ban đầu Trần Thiên không phản ứng gì, thẳng đến khi cảm giác đau đớn lan truyền lên não thì y mới thét âm lên. Y quấy đạp muốn bỏ trốn nhưng Phàm Triệt đã sớm chuẩn bị, hần đưa tay giữ chặt Trần Thiên, không cho nhúc nhích. Y như cá nằm trên thớt, chỉ có thể liều mạng lắc đầu van xin, thậm chí còn... vắng tục.

“Tôi không làm! Tôi không làm! Đau chết mẹ, tôi không làm đâu!”

Tên đã lên dây cương nhiên Phàm Triệt sẽ không từ bỏ, rồi hần cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nơi bọn họ giao hợp chảy ra một tia máu đỏ tươi. Tuy rằng hần rất đau lòng nhưng cũng đành hôn lấy Trần Thiên như một lời an ủi: “Vợ à, kiên nhẫn chút. Rất nhanh sẽ sướng thôi em...”

Hôm nay Phàm Triệt khác với ngày thường. Những lúc làm tình trước kia hần luôn dùng nhiều lời dâm uế, nhưng hôm nay không giống. Đây là buổi tân hôn đầy thiêng liêng, hần đang cố gắng kìm nén sự thô bạo của mình để vun đắp một cuộc tình hoàn mỹ.

Đôi mắt Trần Thiên cay cay, y bật khóc khi nghe thấy lời thì thầm của Phàm Triệt và chiếc hôn dịu êm như nước. Y thầm nghĩ, suốt cả đời này mình sẽ chịu đựng mãi hay không?

“Tôi không làm, để lần sau làm... lần sau được chứ? Chúng ta có thể thử vào lần sau!” Trần Thiên gân cổ

lên thương lượng. Y không hề nghĩ sẽ đau như thế này, một nỗi đau khác với sự đau đớn ngoài da thịt. Nếu hôm qua bị đánh, đau như ai dùng dao cắt vào thịt thì hôm nay chẳng khác nào lạng trì, nhức nhối đến xương.

Phạm Triệt bị tiếng kêu Trần Thiên làm cho hốt hoảng, tuy hắn muốn có một lần đầu tiên trọn vẹn, nhưng chỉ vừa nhìn gương mặt ấy, hắn không nỡ lòng; cự vật chỉ mới đi vào một nửa, không tiến cũng không lui.

“Vợ, là do anh không tốt... Anh sai rồi...” Phạm Triệt vẫn luôn hôn Trần Thiên, hi vọng có thể giảm bớt sự đau đớn của thân thể.

Trần Thiên hít khí lạnh, y không thể không bình tĩnh lúc này. Y thừa biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, đành nhắm mắt cắn chặt môi, tự mình dùng một chút lực để thứ đó đâm vào sâu hơn. Y cắn đến rách môi, vật nóng hổi như muốn chọc thủng thành ruột. Y nhắm mắt hỏi Phạm Triệt: “... Đến đỉnh chưa?”

Phạm Triệt đang đắm chìm trong sự sung sướng nên hắn chần chờ vài giây. Đối với một Trần Thiên biết chủ động như thế, nội tâm của hắn vừa hưng phấn vừa thương cảm.

“Còn một khúc nữa.” Phạm Triệt nhìn xuống bảo bối đã vào hơn phân nửa của mình, ngơ ngác nói.

Tâm trạng Trần Thiên lạnh lẽo cực điểm, y chỉ có thể gật đầu. “Vào hết đi, tôi chịu được.” Làm tình đối với Trần Thiên như một cực hình, bởi y chẳng cảm nhận chút nào khoái cảm.

Phạm Triệt nhìn vợ đau đến nhăn nhúm, trong lòng cũng chua xót khôn nguôi. Hắn ôm Trần Thiên, rốt cuộc vẫn không kìm chế nổi mà đẩy vào lút cán.

Hắn vẫn ôm lấy y, đối phương đau đến nỗi không lên được lời nào, chỉ biết hung tợn cắn vào thịt da người trước mặt. Đây là hành động vô thức, thẳng đến khi trong miệng Trần Thiên tràn đầy mùi máu...

Phạm Triệt bị cắn càng thêm hưng phấn, hắn điên cuồng rút ra chọc vào, tựa như đau đớn cũng biến tan. Hắn chỉ biết cơ thể của mình và đối phương đã hợp nhất. Đúng vậy, mình đã chiếm được em, hắn sẽ vĩnh viễn để lại ấn ký trên thân thể vợ mình, linh hồn hắn càng thêm cuồng loạn. Bởi vì bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn...

Hắn ôm chặt Trần Thiên, những cú thúc càng thêm mạnh mẽ.

“Anh yêu em, vợ ơi! Anh yêu em... Anh muốn em sinh con cho chúng mình...”

Phạm Triệt làm tình rất mãnh liệt. Thân thể của Trần Thiên không ngừng bị từng dòng nước ấm áp tràn vào, ăn mòn. Chất lỏng nóng bỏng ấy tựa như đang bủa vây y. Trần Thiên mệt mỏi há miệng, hoang mang nhìn chằm chằm phía trước.

Một hồi sau, Phàm Triệt chậm rãi rút về cự vật của mình, cửa huyết như mất đi một thứ lấp đầy, nhưng nó vẫn chưa thể khép lại, cứ thế màu trắng ngà trộn lẫn chất lỏng màu đỏ không ngừng hướng phía ngoài chảy ra.

Phàm Triệt nhẹ nhàng buông lơi Trần Thiên, vùng ngực của hắn bị cắn chảy máu bầm dập, liên tục chảy máu, thậm chí Trần Thiên có thể cảm thấy dấu răng kia rất sâu. Y đưa tay lau miệng mình, trong tay tràn ra thật nhiều sắc đỏ...

Bấy giờ y mới nhận ra mình đã làm gì với hắn, mùi vị rỉ sắt trong miệng khiến y cảm thấy buồn nôn. Phàm Triệt cúi đầu nhìn ngực mình, thậm chí hắn còn mỉm cười với Trần Thiên đầy xán lạn. Y bị nụ cười kia làm cho hoảng hốt, không biết đối phương có ý tứ gì.

“Hôm nay là lần đầu của chúng ta, em có thể vì anh mà để lại ấn ký như vậy, anh thật sự rất vui, rất vui về...”

Trần Thiên nhất thời nghẹn họng, y cũng không biết mình nên nói gì. Phàm Triệt nửa quỳ bên dưới, đối với vết thương đang rỉ máu nơi lồng ngực cũng chẳng bận tâm. Hắn đặt khẽ một nụ hôn lên trán Trần Thiên, nhẹ như cánh chuồn lướt nước.

“Chúng ta cứ sống ở đây mãi mãi, anh sẽ bảo vệ em cả đời, có được không?”

19. Chương 19

Edit: Thỏ

Một đời người sẽ trải qua lúc thăng lúc trầm, ai cũng không thể biết trước được bước tiếp theo của cuộc sống sẽ đưa đẩy mình đến đâu. Tựa như Trần Thiên nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày vì sinh tồn y sẽ phải dùng thân thể của mình để đổi chác. Cuộc đời như một cuốn phim, Trần Thiên vẫn luôn cảm thấy mình sẽ là vai chính, nhưng đến bây giờ y mới phát hiện mình chỉ là một vai hề không ai nhớ rõ.

Bốn tháng liên tiếp trôi qua, Trần Thiên nhìn vách đá có mấy chục vach thẳng do mình khắc lên, bất giác thở dài. Nếu không phải bờ tường giúp y đo đếm thời gian, chỉ sợ cuộc sống này trôi qua bao nhiêu lâu y cũng không nhớ rõ. Nếu như vậy, sự tồn tại của y đột nhiên trở nên hết sức vô vị, không có lý tưởng sống, có chăng chỉ là một cái xác không hồn.

Lúc đầu Trần Thiên đếm từng ngày qua đi, một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày... Trong tâm khảm y vẫn luôn hi vọng. Y mong rằng ngày nào đó mình sẽ được tìm thấy, đó cũng là ngày y được giải thoát rồi. Hòn đảo chẳng khác nào một nơi ma quỷ, y phải sống trong chật vật và cùng cực. Phải biết rằng kẻ

mỗi ngày nói yêu mình đến nỗi nguyện chết vì mình – đó chính là một gã đàn ông rất kinh khiếp! Mỗi lần Phàm Triệt biểu hiện ra sự si mê đối với Trần Thiên, y liền cảm thấy trong lòng ớn lạnh. Một thằng điên quái đản, y cũng không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì...

Mỗi ngày trôi qua y sẽ khắc lên vách tường một vạch thẳng, để rồi cái gọi là hi vọng trong y đã hoàn toàn bị thời gian bào mòn không chút dư thừa. Thói quen này cứ duy trì như vậy, sau đó Trần Thiên nổi hứng, y muốn nghiêm túc đo đếm thời gian. Bất giác y nhận ra mình đang ở đây bốn tháng rồi. Bốn tháng nói dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, y cũng dần dần quen nếp sống nơi đây. Trần Thiên học được kỹ năng nhóm lửa, kỳ thật nó rất đơn giản nhưng không hiểu vì sao lúc ấy y không làm được.

Y khập khiễng đi ra ngoài hang, lúc nhìn chăm chăm vào mặt trời chói chang cùng với sức nóng ngoài trời có thể đoán được thời gian Phàm Triệt trở về. Tầm này chắc hẳn về nhanh. Thêm vào đó, chân Trần Thiên đã khỏe hơn lúc trước cho dù không thể lành lặn như bình thường. Tuy rằng hiện tại y có thể đi đứng, nhưng một chân bị què trông rất khó coi. Trần Thiên đi không nhanh, bước cũng không dài; mỗi một bước quá dài thì cơn đau ở chân sẽ tái phát.

Y gom củi và cỏ khô mà Phàm Triệt đã chuẩn bị sẵn ra hang, dù sao đánh lửa vẫn cần có nắng. Vì khí hậu vùng này ẩm ướt nên củi khô cũng khó bảo quản, nếu để bị ẩm rất khó bắt lửa. Tay Trần Thiên vì ma sát nhóm lửa nhiều nên đã bị một lớp chai mỏng, sau này Phàm Triệt nhìn thấy vết chai kia, hẳn đau lòng khôn xiết. Hắn vừa cầm lấy tay Trần Thiên vừa âu yếm hôn lên, giống như Trần Thiên bị đứt tay vậy. Phàm Triệt kêu Trần Thiên đừng làm nữa, tuy rằng bình thường y rất sợ hắn nhưng chỉ duy một việc này y không chịu nghe theo. Y muốn làm gì đó cho bớt vô dụng, bằng không y sẽ tự xem thường mình – một người đàn ông vô tích sự!

Sau khi nhóm lửa xong Trần Thiên mới đem củi vào động, y cũng đã thạo rồi. Trước kia dù thế nào cũng không mồi lửa được, nhưng bây giờ chỉ không tốn quá vài phút thì lửa đã cháy lên. Nói đoạn, Trần Thiên ngồi xuống, một mình ngơ ngẩn đợi Phàm Triệt quay về. Y nhàn rồi, nhưng lại đi không xa vì sợ gặp nguy hiểm, mà Phàm Triệt cũng hoàn toàn không để y đi xa. Mỗi ngày sau khi Phàm Triệt săn thú trở về, hắn sẽ công Trần Thiên đạo đạo một chút. Ngoài hang đường xá gập ghềnh, Trần Thiên lại bị tật ở chân, nếu tự đi sẽ dễ gặp nguy hiểm nên Phàm Triệt luôn ôm y ra đến bãi biển mới thả xuống. Lúc đó Trần Thiên sẽ thong thả đi cà nhắc trên bờ cát, y đi rất chậm, có khi y nhìn chăm chăm vào biển cả bên hông, nghĩ rằng làm vậy sẽ có thể trông thấy một con tàu. Nhưng ngẫm lại, cách này không lợi ích gì cả...

Y đã tự phủ định với bản thân rằng thời gian qua lâu như vậy, tàu thuyền vẫn chưa ghé thì đội cứu hộ chắc hẳn đã từ bỏ rồi, có lẽ suốt đời vẫn không đến đây. Trần Thiên là người mâu thuẫn thế đấy, y biết rõ hi vọng đã hoàn toàn hư vô nhưng vẫn muốn kiếm tìm, liên tục tìm.

Ánh chiều tà buông lơi, Phàm Triệt lần nữa công Trần Thiên quay về sơn động. Bởi vì đường dốc rất khó đi, hắn lại sợ vợ mình gặp tai nạn ngoài ý muốn cho nên mỗi lần hắn đều đi rất cẩn thận, tốc độ vì thế sẽ chậm hơn. Nếu là tốc độ săn thú ngày thường hẳn chỉ cần không quá 15 phút, nhưng khi hắn ôm Trần Thiên lại tiêu hơn một tiếng đồng hồ. Ấy thế mà Phàm Triệt không biết mệt, Trần Thiên nói ở một chỗ thì chán lắm, cho nên mỗi ngày hắn sẽ công vợ ra ngoài giải khuây. Hắn thích xem gương mặt vui vẻ của Trần Thiên, mỗi lần Trần Thiên lơ đãng cười đối với Phàm Triệt mà nói Đây chính là một loại ma túy tinh thần, dễ dàng gây nghiện.

Hôm nay Phàm Triệt đi sớm hơn mọi ngày, bởi vì hôm qua Trần Thiên nói ăn thịt nhiều quá ngán, muốn đổi khẩu vị ăn hải sản, vì thế sáng tinh mơ Phàm Triệt đã xuống nước bắt một ít sò và mấy con cá biển. Khi trở về, hắn thấy Trần Thiên đang ngồi bên đống lửa, trong lòng gã thanh niên bất giác nở nụ cười. Tựa như hắn đang có một gia đình vậy, có thứ mình muốn, có người mình yêu, mỗi ngày hắn đi làm, còn vợ ở nhà nhóm lửa nấu cơm.

“Vợ ơi anh về rồi! Bữa nay anh bắt được một ít sò, nhưng cũng nhiều lắm. Không phải em nói em thèm sò sao?”

Phàm Triệt vừa vào động tiếng nói đã dội vang, nhưng âm thanh vẫn có chút khàn khàn trầm thấp. Trần Thiên quay đầu, vẻ mặt điềm nhiên. Thời gian trôi qua đã khiến y học được cách thích nghi với người này, tuy rằng sâu trong nội tâm đối với Phàm Triệt sẽ không thay đổi được bao nhiêu, nhưng ít ra bên ngoài y đã học được cách bình tĩnh đối mặt; trừ những lúc đối phương phát rồ mới khiến y bộc phát nỗi sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Ngoại trừ hắn bị điên thì Trần Thiên không còn từ ngữ nào để có thể hình dung về con người Phàm Triệt, mỗi lần nghĩ đến Phàm Triệt sẽ nổi giận với mình, y bất giác run lên. Phàm Triệt sẽ dùng dây lưng đánh y, mặc kệ trốn tránh ra sao y vẫn sẽ bị nắm chặt như một con thỏ, sau đó bị hắn đánh. Sức lực của Phàm Triệt rất mạnh, Trần Thiên cũng không phải mình đồng da sắt, cho dù bị một, hai roi cũng cảm thấy đau người. Mỗi lần bị đánh Trần Thiên đều nghĩ chắc chắn mình sẽ chết, nhưng với sợi thắt lưng này ngoại trừ đau ra thì không thể làm chết người được! Cũng không biết may mắn hay bất hạnh đây? Lúc này nếu xóc áo Trần Thiên lên sẽ thấy vài lần roi mờ mờ, để ngấm lại xem... lần gần nhất là bao lâu? Hình như không lâu lắm, khoảng ba ngày trước.

Ba ngày trước, lúc nửa đêm, Phàm Triệt như bắt gian kẻ trộm – y bị một người luôn thề thốt yêu mình đánh cho. Ban đầu Trần Thiên còn cứng miệng không xin tha, nhưng sau đó y thật sự không chịu đau nổi, chỉ biết lau nước mắt cầu xin đối phương tha cho mình một lần. Y không thể không ngoan ngoãn mà đi vào khuôn phép, y không biết xấu hổ ôm chân Phàm Triệt cầu hoan. Trần Thiên thừa biết tác dụng của chiêu này, mặc kệ Phàm Triệt tàn nhẫn hay thô bạo đến đâu, hắn đều không thể chống cự được sự dụ dỗ của Trần Thiên. Nhưng lần làm tình ấy cũng tràn ngập bạo lực và thô lỗ, nó bắt nguồn từ một nguyên nhân không thể nào nhầm nhứ hơn.

Trần Thiên chỉ đơn giản nằm mơ một giấc, đúng vậy, ngọn ngành bắt đầu từ giấc mộng của y, sau đó là vài câu nói mơ. Rất hiếm khi Trần Thiên nằm mơ, nhưng đêm đó y cũng biết mình đang mơ, hơn nữa y mộng thấy người cậu đã qua đời mười mấy năm trước của mình – tức Dương Đức Hoa.

Trần Thiên không gọi Dương Đức Hoa là cậu mà lại gọi thẳng bằng tên: Đức Hoa, Đức Hoa. Khi còn nhỏ y đã gọi người lớn hơn mình 10 tuổi như vậy, vẫn luôn gọi cho đến khi cậu chết. Dương Đức Hoa thuộc tầng lớp trí thức, vốn là giáo viên, sau bởi vì tham gia một cuộc bạo loạn chống đối chính phủ, cứ thế bị hất đổ chén cơm. May là khi đó cha mẹ Trần Thiên kinh doanh phát đạt mới lo tiền cho cậu y ra tù. Họ muốn nhờ đứa em chăm sóc Trần Thiên, bởi vì quá bận không đủ thời gian lo cho con cái, họ chỉ nghĩ giao con mình cho một người em trai tốt nghiệp đại học quản thúc thì quá tốt rồi. Cho nên suốt một quãng thời thơ ấu, Trần Thiên vẫn luôn sống cùng Dương Đức Hoa.

Dương Đức Hoa sống theo lối Tây, đối với việc Trần Thiên gọi thẳng tên của mình, người cậu cũng chẳng có ý kiến gì. Trần Thiên có nhiều cảm tình với Dương Đức Hoa, mãi đến sau này y vẫn luôn cảm thấy có lỗi với cậu. Dương Đức Hoa từ trần quá sớm, y còn chưa kịp đến đáp thì cậu đã ra đi mãi mãi. Nhưng

nhiều năm qua y chưa từng mơ thấy cậu mình, cho dù năm đó cậu mất vì bệnh ung thư phổi thì cũng chưa từng gặp trong giấc mơ.

Trần Thiên không biết vì sao giấc mộng ngày đó vẫn hiện hữu chân thật, vì cậu qua đời quá sớm nên mặt mũi Dương Đức Hoa ra sao, Trần Thiên đã quên lãng rồi. Trong giấc mơ, dáng vẻ cậu rất mơ hồ, nhưng y lại nhớ rõ kết cục của giấc mơ đó. Dương Đức Hoa như phải nói lời tạm biệt với Trần Thiên.

Y cũng thừa nhận rằng bởi vì ban ngày chịu đựng áp lực quá lớn nên nằm mộng thấy người thân vội vàng rời đi, muốn níu kéo lại cũng là điều dễ hiểu. Y muốn gọi một tiếng cậu để cậu đừng rời xa nữa. Y hi vọng cậu mình có thể ở lâu thêm một lát, nói chuyện dăm ba câu, hoặc không nói gì, chỉ nhìn nhau thì cũng đủ rồi.

“Đức Hoa, đừng đi mà! Đức Hoa, đừng đi!”

Có lẽ Trần Thiên thật sự không mong người cậu yêu thương mình nhất rời khỏi đây nên y liều mạng níu kéo, y không ngừng kêu gào trong giấc mộng và bật thốt cái tên. Khoảnh khắc hai chữ ‘Đức Hoa’ lọt vào tai Phạm Triệt, hắn đã giật tím tái. Hắn khủng hoảng, hắn ghen ghét, điều hắn không thể chịu đựng nhất chính là người chung chăn gối với mình là dám kêu tên kẻ khác trong giấc mộng.

Hắn trừng mắt căm tức nhìn chằm chặp Trần Thiên. Thấy y vẫn gọi tên người đó như cũ, còn van xin đổi phương đừng bỏ mình, Phạm Triệt cảm giác đất trời đổ sập. Rõ ràng hắn mới là chồng của Trần Thiên, thân là vợ tại sao y dám kêu tên một người đàn ông xa lạ? Chuyện này không thể tha thứ, hắn phải dạy dỗ cho tốt người vợ trác nết này!

Lần đầu tiên một bàn tay vỗ lên người mình, Trần Thiên vẫn chưa tỉnh lại. Thẳng đến lần hai y mới nhận ra hình như Phạm Triệt lại phát bệnh nữa rồi!

“Này đồ hư hỏng, ai cho em gọi tên thằng khác? Anh cho em kêu sao? Mẹ nó anh không thỏa mãn được em? Anh làm em chưa đủ sướng à?!” Mỗi một lần thất lưng quật xuống thì Phạm Triệt lại nói những lời khó nghe.

Trần Thiên không ngừng trốn tránh, nhưng kỳ thật lại không có chỗ trốn đi. Còn có thể trốn đi đâu? Y vốn không thể thoát khỏi lòng bàn tay Phạm Triệt!

Sau đó Trần Thiên nức nở cầu hoan với hắn thì việc này mới kết thúc êm xuôi. Dù y đã quen với kích cỡ của Phạm Triệt nhưng đối với loại làm tình thô bạo thọc vào rút ra không màn dạo đầu này vẫn khiến y đau đớn, thiếu chút ngắt xủ. Phạm Triệt đột nhiên bế Trần Thiên lên, bên dưới vẫn dập vào liên tục.

“Anh không làm em thỏa mãn sao? Hah, để chồng em chơi em chết, xem em còn dám gọi tên thằng khác không... Cho em sướng chết này...”

20. Chương 20

Edit: Thỏ

Một lần đó hấn làm Trần Thiên suốt bảy, tám tư thế, mặc cho y van xin thế nào cũng không chịu buông tha. Không phải Trần Thiên không muốn giải thích, nhưng mà hấn có bệnh, lúc này có nói gì cũng vô ích thôi.

Thẳng đến khi y thực sự chịu không nổi, liên tục xin tha và cảm thấy mình sắp ngất xỉu thì Phàm Triệt mới dừng tay; sau đó hấn lại không ngừng vuốt ve, hôn môi Trần Thiên, tiếp theo là một loạt thái độ tiêu cực tự trách bản thân cùng với việc tìm kiếm sự tha thứ và cứu rỗi từ vợ mình. Đây đúng là một chiêu cũ rích, nhưng khách quan mà nói mỗi lần Phàm Triệt cắn rứt lương tâm đều xuất phát từ sự hối hận thật lòng, chẳng qua khi cơn điên bộc phát thì hấn không thể khống chế được bản thân.

Trần Thiên có thể làm gì đây chứ? Y chỉ có thể lựa chọn tha thứ một bệnh nhân tâm thần! Hành động tha thứ này không phải vì thông cảm cho đối phương mà là vì sự an toàn của chính mình.

Tồn tại, để có thể tồn tại vẫn phải nương tựa vào Phàm Triệt, mặc kệ thế nào cũng phải chịu đựng hấn, Trần Thiên tự nhủ trong lòng như vậy. Kết quả mỗi lần đều giống nhau, sau đó từng chuyện chìm vào quên lãng. Tuy nhiên tình trạng này lâu lâu mới phát sinh một lần, và vấn đề thường xuất phát từ Trần Thiên.

Phàm Triệt luôn dùng danh nghĩa tình yêu, hấn nói rằng vì quá yêu y nên mới lo được lo mất. Đôi khi Trần Thiên muốn lớn tiếng cãi rằng: Thứ cậu cần không phải tình yêu của tôi, mà cậu cần một bác sĩ tâm thần! Đáng tiếc đây là hòn đảo hoang thì đào đâu ra bác sĩ, chung quy vốn chỉ có hai người bọn họ sống vất vưởng mà thôi – bao gồm một kẻ thần kinh không bình thường ở cùng với một kẻ thần kinh rất bình thường nhưng sắp bị làm cho phát điên lên được.

Có khi Trần Thiên cũng nghĩ, nếu một hôm một mũi dao xuyên vào, y sẽ đâm mình một nhát dao rồi thoi thóp chờ chết trên đảo. Hoặc là đói chết, hoặc là bị thú hoang cắn chết trong một ngày chưa biết rõ ngày nào, so với nỗi khổ sở mà Phàm Triệt mang lại vẫn dễ chịu hơn nhiều lắm, rốt cuộc có thể chết trong tay bản thân... Trần Thiên ngẩn ngơ suy nghĩ, tiếp theo tựa như có gì đó ập tới tâm trí rất nhanh, y vội đưa tay vỗ mặt, cười gượng và lắc đầu. Y cảm thấy hình như mình đã có dấu hiệu bất thường đôi chút, vì giờ phút này mà còn nghĩ đến những chuyện như vậy.

Đương nhiên Trần Thiên không dám giết Phàm Triệt, bằng không mười Phàm Triệt hấn đã sớm chết trong tay Trần Thiên. Y sợ gặp người chết, càng sợ bản thân phải chết. Đối mặt với gã thanh niên nằm trong tay một đồng sò và trợn ra vẻ mặt chờ khen ngợi ấy, Trần Thiên cũng đành gật đầu hòa theo. Sống ở đây trong một khoảng thời gian quá dài, dài đến nỗi y cảm thấy mình đã mất đi năng lực phản kháng, bởi vì nơi đây không có gì có thể khiến y vui vẻ, cũng không có gì khiến y thương tâm. Chuyện gì cũng không có, chẳng qua chỉ tồn tại như bóng ma. Nói đoạn Trần Thiên chậm chạp gật đầu: “Tôi đã biết.”

Y cúi đầu tiếp tục nhóm lửa, Phàm Triệt nghe xong thì biểu cảm trầm xuống: “Vợ, có phải em đã quên nói gì hay không?”

Giọng điệu của đối phương bắt đầu kỳ quặc, y sực nhớ Phàm Triệt đã từng ra lệnh mặc kệ thừa thốt gì chẳng nữa, chỉ cần nói chuyện với hấn thì cuối câu phải kèm theo một chữ chồng. Ban đầu Trần Thiên cảm

thấy chuyện này rất biến thái nhưng lại không thể không đồng ý bởi vì y đã từng hô to ‘chồng ơi’ vài lần trong xấu hổ, sau này cũng dần quen. Chẳng qua là một danh xưng thôi mà, không cần làm quá lên... Trần Thiên tự an ủi bản thân như thế.

“Tôi biết rồi chồng.” Trần Thiên bó tay, đành gọi thêm lần nữa.

Vừa nghe thấy chữ này, một Phàm Triệt vốn dĩ đang cau mày gắt gỏng cũng trở nên tươi tỉnh như hoa. Một tiếng ‘chồng ơi’ giống như liều thuốc vạn năng của Phàm Triệt, hấp thích nghe Trần Thiên gọi mình như thế. Phàm Triệt xóc nhẹ đám sò trên tay mình, còn cúi đầu liên tục hôn lên trán Trần Thiên.

“Hôm nay mình đi bãi biển sớm chút em nhé.”

“Được.”

Trần Thiên ngẫm nghĩ rồi gật đầu, y vốn không làm gì nhiều ở đây nhưng mỗi ngày đi dạo biển đã trở thành thói quen bắt buộc. Có lẽ y không nuôi hi vọng được ai đó từ thế giới ngoài kia phát hiện ra mình, nhưng chỉ cần nhìn ngắm bờ biển và một màu nước xanh, những thứ đó tựa như chiếu rọi vào con tim y vậy. Cảnh vật thanh bình khiến tâm trạng nóng nảy của y trở nên tĩnh lặng không ít.

Thật ra Trần Thiên ăn chẳng bao nhiêu, sức ăn của y và hần hoàn toàn khác nhau. Y không có nhu cầu vận động nhiều, cùng lắm trước khi mặt trời xuống núi thì chỉ đi dạo, hóng gió ở biển một chút mà thôi. Ngược lại Phàm Triệt mỗi ngày phải đi săn thú nên ăn rất khỏe, hoặc do vóc dáng cao to vạm vỡ, mỗi ngày phải săn thú ở cường độ cao cho nên cần nạp năng lượng gấp bốn, năm lần so với Trần Thiên. Điều này đúng là không thể tưởng tượng, đôi khi Trần Thiên buồn chán nghĩ những thứ hần ăn vào bụng rốt cuộc đã tiêu hóa đi đâu?

Hôm nay Phàm Triệt bắt một sọt cá biển và một ít sò. Trần Thiên thích ăn sò nên món sò đều do Trần Thiên chén sạch. Nó cũng như món trắng miệng thôi chứ chẳng no nê gì, cá biển thì chỉ ăn một tẹo, còn lại đều chui vào dạ dày Phàm Triệt.

Trần Thiên ăn xong bèn dọn dẹp, tầm này thời tiết thường nóng bức nhưng hôm nay lại rất mát mẻ. Không khí oi ả đương nhiên khiến y không muốn ra ngoài, y không thích cảm giác bị ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt mình, rất khó chịu. Y chờ vài thêm vài giờ, cũng là lúc mặt trời sắp xuống núi, thẳng đến khi đi tới bãi biển đã là hoàng hôn, gió biển thổi mạnh.

Phàm Triệt săn thú xong cũng nhàn rồi, hần sẽ dành thời gian làm vài cái bẫy rập. Bẫy này có tác dụng rất tốt, hầu như ngày nào cũng có một ít động vật chui đầu vào bẫy. Hần còn vội hơn so với Trần Thiên, dù sao hần cũng là trụ cột của gia đình, đương nhiên Phàm Triệt sẽ vui vẻ làm tất cả vì y. Tóm lại hần có lý lẽ của riêng mình, đàn ông lo lắng cho vợ chính là chuyện đúng đắn từ trước đến nay.

Trần Thiên vốn không có gì để nói, nếu chính xác hơn thì y chẳng có gì để nói với Phàm Triệt, vì y sợ người

này. Ngày thường Trần Thiên giết thời gian bằng cách đứng ngắm ngơ ở ngoài hang và nhìn vào khoảng không, đôi lúc sẽ suy nghĩ miên man, nhưng nghĩ đến chuyện gì lại không nói rõ. Dù sao tâm tư hỗn độn, tóm lại chỉ muốn trốn tránh hiện thực mà thôi. Y ảo tưởng mình sẽ quay lại thế giới văn minh của loài người, ảo tưởng mình vẫn là một kẻ ăn trên ngồi trước có địa vị trong xã hội, y vẫn là một huyền thoại trong giới kinh doanh, hết thủy đường như chưa từng đổi thay dù chỉ một chút.

Trần Thiên chìm vào ảo tưởng của bản thân, rốt cuộc cũng có thể vứt bỏ những thứ khiến y nặng lòng. Đây cũng là điều duy nhất mà y có thể làm được, nhưng chẳng qua sự tưởng tượng này còn chưa phát triển thành căn bệnh tâm lý... Trần Thiên là người sống quá thực tế, sau khi từ mộng tưởng trở về hiện thực y sẽ lặng lẽ cười nhạo bản thân, cười chính mình viễn vông nhường nào.

Phạm Triệt đang kiểm tra vũ khí sẽ dùng cho ngày mai, mấy cây giáo kia vừa được làm hôm nay, thoát trông rất bén. Chúng sẽ là vũ khí không tồi, biết đâu sẽ đâm được một con nai béo bở. Phạm Triệt mỉm cười Trần Thiên ngồi một góc ngoài kia, hắn vẫn luôn cho rằng y đang chờ mặt trời xuống núi và đợi hắn ôm đến bãi biển.

“Hôm nay muốn đi sớm chút không?”

Phạm Triệt thả cây giáo trên tay xuống, sau đó lấy con dao quân đội giắt vào hông rồi bước qua.

Trần Thiên vẫn đang mơ tưởng, y còn chưa nghe thấy Phạm Triệt hỏi mình. Đợi đến khi hắn lặp lại câu hỏi thì Trần Thiên đã bị hắn ôm một cái thật mạnh, theo sau là những nụ hôn rơi xuống.

“Em nghĩ cái gì mà nhập tâm ghê?”

Bình thường Phạm Triệt luôn cời trần, ngực trái của hắn vẫn còn lưu lại dấu răng của Trần Thiên. Bây giờ nó đã thành một vết sẹo nhạt màu so với màu da ngăm ngăm khỏe mạnh của hắn. Trần Thiên cảm thấy dấu răng kia thật chướng mắt. nhưng trái lại Phạm Triệt luôn cảm thấy rất vui. Hắn luôn nói đây là lần đầu tiên bọn họ để lại dấu vết trên người nhau, vô cùng ý nghĩa. Nhưng dấu răng kia ngày càng trở nên lu mờ, Phạm Triệt rất lo nó sẽ dần dần biến mất vào mấy ngày sau. Hắn đã nhiều lần đề nghị vợ mình phải cắn thêm phát nữa ở vị trí tương đương, càng sâu càng tốt. Đương nhiên Trần Thiên đâu thể đồng ý được! Đối phương là kẻ điên, mà y thì không. Huống chi Trần Thiên không muốn thấy máu người. Khi nghe Phạm Triệt hỏi thì y bèn đứng dậy: “Không gì hết, chỉ ngắm ngơ một chút mà thôi.”

“Có phải em cảm thấy chán hay không? Vừa rồi anh hỏi em hôm nay muốn ra biển sớm chút không? Hôm nay ánh mặt trời dịu dịu...”

Được Phạm Triệt đề nghị như thế, y vội ngẩng đầu nhìn mặt trời kia. Đúng là chẳng mấy khi ánh nắng dịu dịu. Y vốn không thích những nơi khí hậu quá nóng, nhưng xui thay lại lọt vào vùng Đông Nam Á oi ả này.

Trần Thiên nghĩ mình nên đi sớm, bởi vì khi trời sụp tối bọn họ nhất định phải chạy nhanh về sơn động, bằng không sẽ có nguy cơ đối mặt với vài con sói hoặc động vật săn mồi về đêm – nếu chúng đang đói chỉ sợ sẽ gây nguy hiểm cho bọn họ. Phạm Triệt đủ khả năng đối phó với một con sói, nhưng sói thường sống theo bầy, nhưng chẳng may gặp phải một bầy ngay lúc Phạm Triệt vác theo một kẻ tật nguyên như y chỉ

sợ dữ nhiều lành ít.

Trần Thiên nghĩ hôm nay đi sớm một chút cũng tốt, có nhiều thời gian để hóng gió hơn. Y thích cảm giác thanh thoi ấy, đây cũng là hoạt động đáng thương duy nhất giúp y đỡ buồn.

Trần Thiên cũng đã quen với việc Phàm Triệt công mình đi. Thực ra mà nói đất phẳng rất ít, còn lại chính là đường xá gồ ghề, y vốn không thể bước một mình được.

Sơn động nằm nơi đỉnh núi của hòn đảo, đường xuống dốc cũng không dễ dàng, may mà Phàm Triệt đã sớm quen thuộc.

Đường giống nhau, người giống nhau, không có gì thay đổi. Nơi này như chìm trong cô đơn, xung quanh cây cỏ xum xuê, chỗ nào muốn quẹo, chỗ nào muốn thẳng, bốn thág trải qua khiến Trần Thiên dù nhắm mắt cũng có thể biết được mình đang tới đâu.

21. Chương 21

Edit: Thổ

Mọi vật không có gì thay đổi nhưng chẳng biết vì sao tâm trạng Trần Thiên lại gấp gáp dị thường, tựa như có gì đó rất khác. Chỗ nào kỳ lạ đây? Trần Thiên vẫn không hề nhận ra, dọc theo đường đi tâm trạng của người đàn ông vẫn luôn thấp thỏm như thế, tựa như trái tim muốn nhảy lên cổ họng – đó là một loại trực giác, y cũng loáng thoáng cảm nhận được hôm nay sắp xảy đến chuyện gì.

Phàm Triệt vẫn tiếp tục đi, hẳn chưa phát hiện Trần Thiên có chỗ nào bất ổn. Y nhú mày, cố gắng nắm bắt cảm nhận hiện tại, thật không hiểu sao lại hoàn toàn khác với cảm giác bình thường. Y nhắm mắt, cố gắng lắng nghe. Thính lực của Trần Thiên rất nhạy, nếu y nghe ngóng cẩn thận có thể nghe thấy những âm thanh từ phía xa, dù là một cánh chim gọi bầy hay tiếng sóng biển đánh ập vào bờ cát trên đảo.

Phàm Triệt ngày càng tới gần bờ biển, không biết có phải mình ảo giác hay không nhưng đột nhiên y nghe thấy âm thanh ngân dài của tàu thuyền từ nơi xa vọng lại.

Tu tu — —

Ban đầu Trần Thiên hơi sửng sốt, bởi y không còn cách nào hình dung tâm trạng ngay lúc đó của mình. Đó không chỉ là một loại hưng phấn đơn thuần, tựa như là cảm giác xúc động của lần nữa được tái sinh. Y há miệng kêu to: “Thuyền! Không... để tôi xuống dưới! Tôi nghe thấy âm thanh của thuyền!”

Trong lúc nhất thời Trần Thiên cố sức giãy dựa phía sau lưng Phàm Triệt, y thậm chí gấp gáp đến nỗi muốn lao đến bãi biển ngay, y sợ mình chậm trễ thì đối phương sẽ đi mất!

Bởi vì Trần Thiên quấy đạp phía sau nên Phàm Triệt hơi mất thăng bằng, đường bên sườn núi vốn không dễ đi, hấn bị Trần Thiên làm cho lảo đảo. Thật không thể hiểu được! Hấn nhú mào, bèn thả y xuống dưới: “Em muốn làm gì?”

“Thuyền! Đúng vậy, tôi không nhầm đâu! Tôi nghe thấy âm thanh của thuyền đấy! Tôi được cứu rồi! Tôi được cứu rồi!” Trần Thiên nói năng lộn xộn, y khập khiễng đến ụ cỏ phía trước. Kia là cỏ dại tốt tươi mọc ven triền núi, nhưng chỉ băng qua ụ cỏ thật dày thì phía trước chính là bờ biển quang đãng.

Trần Thiên lúc này vừa sợ hãi lại chờ mong, y sợ đó chỉ là ảo giác những ngày qua của mình. Rõ ràng muốn hi vọng nhưng lại nhận ra niềm hi vọng quá đổi mong manh, điều này thật khiến người khác cảm thấy khổ sở.

Hít sâu một hơi, y vạch đám cỏ dại ra, kỳ thật nơi đây vẫn còn cách bãi biển một khoảng nhưng nếu muốn nhìn thì vẫn thấy rõ.

Đó là một con thuyền lớn chở hàng, một con thuyền tượng trưng cho nền văn minh hiện đại đang dừng bên cạnh bờ biển, hơn nữa còn có vài người đang quan sát hòn đảo nh. Chỗ bọn họ cách bờ biển quá xa, Trần Thiên sợ rằng bản thân hoa mắt nên cố gắng căng mắt để xác nhận một lần nữa, đến khi chắc chắn rằng đây hoàn toàn là sự thật thì y cảm thấy mừng rơi nước mắt. Trải qua bốn tháng vất vưởng sinh tồn, cuối cùng Trần Thiên đã được giải thoát! Rốt cuộc y có thể rời khỏi đảo hoang!

Y không ngừng vẫy tay về hướng kia, càng muốn hét to lên để được chú ý; ngay lúc chuẩn bị làm như vậy – kể cả lúc chưa thốt ra một chữ nào thì khuôn mặt y đã bị lấp kín bởi bàn tay Phàm Triệt, y chỉ có thể phát ra vài tiếng a a vô nghĩa mà thôi.

“Đi! Chúng ta về nhà, chúng ta về nhà!” Đối với sự hưng phấn của Trần Thiên thì Phàm Triệt vô cùng hoảng hốt, hấn kéo Trần Thiên quay về phía sơn động. Đương nhiên Trần Thiên sẽ không đồng ý nghe theo, y liều mạng lác đầu, liều mạng phản kháng; dòng nước mắt nóng bỏng không ngừng tràn ra nơi khóe mi.

Đó là hi vọng của tôi... là hi vọng của tôi mà...

Y duỗi tay, giống như cố gắng níu lấy thứ gì đó trước khi khung cảnh bị nước mắt làm cho nhạt nhòa. So về sức lực, cho dù có hai Trần Thiên cũng không thắng nổi một Phàm Triệt mạnh mẽ, hấn quyết liệt tóm Trần Thiên quay trở về, rốt cuộc Trần Thiên chỉ còn thần thờ nhìn con tàu kia biến mất trong tầm mắt của y.

Về tới hang động, Trần Thiên bị Phàm Triệt trói lại bằng dây lưng, sau đó hấn lấy áo chặn họng Trần Thiên nhưng y vẫn không ngừng giãy dụa, trong miệng vẫn muốn nói gì đó. Bởi vì bị vải lấp kín nên chỉ phát ra vài âm thanh ư ử khàn khàn, cho dù ngã trên mặt đất, cho dù bùn cát bám đầy mặt thì Trần Thiên vẫn không để bụng. Y muốn rời khỏi đây, y phải trở về, con tàu kia là hi vọng duy nhất! Nếu thật sự mất đi cơ hội lần này thì về sau y sợ mình sẽ phát điên lên mất!

“Em muốn làm gì hả? Em muốn làm gì?” Đối diện với một Trần Thiên điên cuồng như vậy, Phàm Triệt gần như rống lên. Hấn đưa tay vào tóc mình, đôi mắt ngập tràn tơ máu và trong lòng vô cùng sợ hãi. Hấn

sợ hạnh phúc mà mình vất vả giành lấy nay sẽ đổ ập nhưng những quân bài Domino.

Trần Thiên nghe hấn gầm lên cũng ngây ngẩn cả người. Y nhìn Phàm Triệt, tâm trạng dần dần yên tĩnh xuống, thế nhưng lại không ngăn được dòng nước mắt tuôn rơi. Y chỉ đứng đó nhìn Phàm Triệt.

Để rồi gã thanh niên chậm rãi quỳ xuống, hấn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Trần Thiên, giúp Trần Thiên lấy áo trong miệng ra. Người đàn ông im lặng nức nở, rốt cuộc hấn cũng nghe rõ lời y nói.

“Thả tôi đi... tôi phải về, làm ơn buông tha cho tôi...”

Trần Thiên không ngừng lặp lại mấy chữ kia, y liên tục nói, không ngừng nói; mỗi một câu chữ tựa như lưỡi dao sắc bén làm tổn thương Phàm Triệt. Hấn sửng sờ giây lát, hấn biết trái tim mình đang chảy đầy máu rồi. Hấn nhẹ nhàng lau đi những bùn đất lấm lem trên mặt Trần Thiên, thanh âm nức nghẹn: “Tại sao phải đi? Tại sao chứ? Em là vợ anh mà, em đã nhận anh là chồng em, sao em có thể bỏ rơi anh chứ? Ở đây... không tốt sao?”

Phàm Triệt khê hôn lên trán y. Đối với hấn mà nói, việc để vụt mất Trần Thiên cũng giống như mất đi tính mạng của mình.

Trần Thiên lắc đầu, lúc này trong lòng y chỉ có một ý niệm duy nhất: Y phải rời khỏi, y phải rời khỏi đây.

“Ở đây không tốt sao? Chúng ta là vợ chồng mà! Anh sẽ bảo vệ em, anh... anh thề đấy! Sau này anh sẽ không bao giờ đánh em nữa, đừng bỏ rơi anh! Chúng ta là vợ chồng, chúng ta sẽ bên nhau, ai cũng không thể chia lìa đôi ta được! Ai cũng không thể...”

Phàm Triệt lại nói những lý lẽ cũ rích ấy, hấn muốn dùng những thứ cũ kỹ này để lay chuyển trái tim của Trần Thiên, thế nhưng y biết hấn đã mất đi tuyến phòng thủ cuối cùng, đột nhiên y phát cuồng lên, tức giận gào thét: “Tôi phải trở về! Cái gì tôi cũng mặc kệ! Chỉ cần rời khỏi đây, cậu có bệnh đó! Cậu bị bệnh, không biết sao??? Là bệnh tâm thần! Tôi vốn không liên quan gì đến cậu, ai là vợ cậu chứ?? Tôi là đàn ông, đồ điên này, thả tôi đi, tôi phải quay về...”

Sau khi dồn hết sức lực vào lời lẽ cuối, Trần Thiên kiệt sức ngã lăn xuống mặt đất trống trải. Y khóc trong lặng thinh, đôi môi liên tục lẩm bẩm tôi phải quay về...

Phàm Triệt lau đi nước mắt của y, hấn bế y đứng dậy, biểu cảm tựa như Trần Thiên sẽ biến mất trước mặt hấn bất cứ lúc nào. Rồi hấn thì thảo tự nhủ: “Tại sao anh yêu em như vậy, yêu em nhiều đến thế, tại sao phải bỏ rơi anh? Vì đâu em muốn rời khỏi...”

Đối với Phàm Triệt mà nói, mọi chuyện hôm nay giống như một cơn ác mộng. Hấn khủng hoảng, hấn không cách nào tưởng tượng sau khi Trần Thiên bỏ đi hấn sẽ làm gì? Hấn quá hiểu rõ tính cách của Trần Thiên, một khi trở về đất liền, chắc chắn y sẽ không bao giờ gặp lại hấn nữa! Chỉ sợ nhìn nhau lần cuối cũng không. Đến lúc đó hấn phải làm sao đây? Phàm Triệt không cách nào đối mặt, thậm chí vừa mới tưởng tượng thôi hấn đã cảm thấy khó chấp nhận rồi. Hấn chỉ có thể ôm chặt Trần Thiên trong lòng, hấn

không muốn như vậy, tuyệt đối không thể để Trần Thiên bỏ đi!

“Vợ à, anh đã làm tất cả vì em... cho nên em đừng rời khỏi anh nhé...”

Trần Thiên bị ôm đến không thể nhúc nhích, y thở phì phò, đó cũng là một loại cảm giác tuyệt vọng nảy sinh từ tâm can. Rõ ràng hi vọng ở ngay trước mắt thế mà không cách nào chạm tới! Trần Thiên nhắm mắt, rốt cuộc mệt mỏi thoi giã giữa.

Phạm Triệt thấy Trần Thiên thả lỏng cơ thể bấy giờ hẳn mới dám buông lời. Mồ hôi và nước mắt gã trai rơi đầy trên mái tóc mềm mại của người đàn ông tội nghiệp. Cơ thể Trần Thiên ướt đầm, ánh nhìn rơi vào khoảng không mông lung.

“Vợ à...”

Phạm Triệt thì thào gọi nhưng Trần Thiên không quan tâm, y tựa như một con búp bê vô tri vô giác. Thật sự Phạm Triệt đã dẫn Trần Thiên đến đường cùng, y bất giác tự cười nhạo bản thân.

“Trước kia tôi không tin chuyện luân hồi, tôi tin con người sẽ chiến thắng số mệnh và chỉ tin vào bản thân, nhưng bây giờ tôi lại nghĩ khác. Nếu không, vì sao ông trời lại khiến tôi gặp gỡ cậu? Có phải kiếp trước tôi đã gây tội ác tày trời? Tôi thực sự không biết... vì đâu mà cậu không buông tha tôi.”

Phạm Triệt nghe Trần Thiên nói xong chợt sững sốt, hẩn lạng lẽ đưa tay lướt qua khóe mắt y. Kỳ thực Trần Thiên không còn trẻ, đuôi mắt ấy đã xuất hiện vài vết chân chim. Rốt cuộc một người đàn ông 35 tuổi cho dù chăm sóc vẻ ngoài thế nào cũng sẽ trông thấy dấu vết của thời gian, nhưng trong ấn tượng của hắn, ngay lần đầu gặp gỡ Trần Thiên tựa như một tín ngưỡng đẹp nhất trên đời, tựa như thiên thần giáng thế.

Khi đó Trần Thiên hai mươi sáu, Phạm Triệt vừa tròn mười lăm tuổi.

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thỏ

Năm ấy, cha Phạm Triệt gặp tai nạn qua đời, mà ông hầu như lênh đênh trên biển, cũng chẳng mấy khi chung sống với vợ mình. Lâu dần mẹ hắn có tình nhân, cha hắn vừa mất thì ả ta đã sum họp với nhân tình, còn muốn cuỗm đi tiền bảo hiểm và tiền tiết kiệm của cha hắn. Để che mắt thiên hạ, ả nhấn tâm đẩy đứa con trai độc nhất của mình vào trại quân giáo thiếu niên, vu khống cho Phạm Triệt ăn cắp nhẫn kim cương của tên bồ nhí.

Mọi thứ đều là một cái bẫy, ả chỉ muốn tống đứa con duy nhất của mình vào trại kia, như thế cặp đôi mèo mả gà đồng sẽ có thời gian chuẩn bị cho việc cao bay xa chạy với nhau, ôm theo khối tài sản và tiền bảo hiểm kénh xù đến một thành phố khác, thần không biết quỷ không hay.

Nhìn chung, một thiếu niên 15 tuổi đã có tư duy bình thường như người lớn, huống chi từ nhỏ Phàm Triệt đã luyện quyền anh với cha mình. Ở phương diện mạnh khỏe, mẹ hẳn chính là một con cáo gian manh, ả đã dùng thủ đoạn đê hèn để hãm hại con mình như thế.

Cũng không ai ngờ rằng mẹ ruột sẽ hãm hại con trai, chuyện này đối với người khác đúng là không thể tưởng tượng.

Phàm Triệt vào trại giáo dưỡng thiếu niên, quãng thời gian ấy chính là cơn ác mộng đen tối nhất cuộc đời Phàm Triệt. Một thế giới tràn ngập bạo lực và trừng phạt, nơi mà những luật lệ ngầm và sự phân chia giai cấp được hình thành. Thậm chí một số tay quần giáo lúc rảnh rỗi sẽ đem đám nhóc ra trút giận, bọn họ còn nói rằng ‘lũ tui mây sớm muộn gì cũng là thành phần cận bã trong xã hội mà thôi.’ Nội tâm Phàm Triệt cứng rắn lại tự kiêu, với tính cách này hẳn không chịu được những lời khinh khi từ quần giáo, huống chi ban đầu không ai biết hẳn học qua quyền anh, chỉ cho rằng thằng lỏi này nghèo túng nên ăn trộm. Thấy Phàm Triệt không phản kháng, đám ma cũ kia càng hung hăng, không phải hẳn sợ nhưng nếu đánh nhau bị phát hiện, chắc chắn hẳn sẽ càng bị nhốt thật lâu ở đây.

Thằng đến một lần hẳn không nhịn được nữa, hẳn nên thằng đầu đàn đến thừa sống thiếu chết. Việc này chấn động rất lớn, thậm chí lúc nhóm huấn luyện viên chạy đến nơi ngăn cản mà Phàm Triệt vẫn không dừng tay, còn kẻ kia đã bị đánh cho ra bã.

Cuối cùng bọn họ đánh gãy tay hẳn, đám quần giáo nói rằng nếu giỏi đánh bằng tay thì sẽ cho tàn phế hai tay, vốn dĩ bị giam ba tháng cũng kéo dài một năm, không ai đến kháng án cho hẳn. Nếu mẹ hẳn nghe được tin này chỉ sợ mừng còn không kịp nữa là.

Lần đầu tiên gặp được Trần Thiên cũng không phải tốt đẹp gì. Y được chính quyền địa phương mời đến thăm trại giáo dưỡng một chuyến, nói là phải khích lệ đám nhóc cải tạo tích cực hơn. Khi đó Trần Thiên và phía chính quyền vừa mới ký một hợp đồng to, y đành phải nể mặt mà đến, dẫu rằng trong lòng chẳng tha thiết gì.

Trại giáo dưỡng điều kiện thiếu thốn, một phòng ngủ dồn mười người vào trong. Khi đó đôi tay Phàm Triệt được bó thạch cao, hẳn lẳng lẳng nằm ở chỗ của mình. Tay hẳn tạm thời không thể cử động, tuy rằng một trận trước kia khiến rất nhiều thằng cả nể nhưng một số đứa bị đánh cũng ghi hận trong lòng. Ý vào việc mình sẽ ra trại sớm hơn Phàm Triệt nên bọn chúng càng muốn làm lớn chuyện thêm.

Một màn này vừa hay bị Trần Thiên bắt gặp khi đang đi dạo một mình, lúc đó y nổi hứng bất chợt nên bảo huấn luyện viên dừng đi theo. Trần Thiên vốn không phải là người trọng nghĩa khí, nhưng một thanh niên 27 tuổi thấy cảnh y đông ăn hiếp yếu, hơn nữa đôi tay kẻ thân cô thế cô lại đang bó thạch cao, y cảm thấy hơi khó chịu. Có lẽ với phong thái của một người ở địa vị cao khi so với kẻ thấp kém hơn mình nên nảy sinh lòng thương hại đó thôi. Trần Thiên tức giận bước vào, quát lớn ngăn cản.

Đám nhóc kia đang tuổi nổi loạn, trước giờ không đánh thì không biết ngoan. Thấy một gã tây trang giày da còn tưởng đó là người nhà đến thăm nuôi nên bọn chúng không thêm đếm xỉa, thậm chí có một đứa lớn mật giơ chân đạp ngã Trần Thiên. Y vốn dĩ thấp bé, nay trúng một đạp lăn quay ra đất. Y ôm bụng, cảm thấy trời đất tối sầm. Theo sau âm thanh cái cọ ồn ào là một tiếng hô ‘huấn luyện viên tới’, cứ thế không gian chìm vào im lặng, chỉ còn Trần Thiên lẻ loi ngã trên đất mà thôi. Phàm Triệt muốn bước lên đỡ nhưng đôi tay bị băng bó nên chỉ đứng một bên lo lắng thấp thỏm.

Huấn luyện viên trông thấy Trần Thiên ngã thì sợ hết hồn, thị trưởng vẫn luôn căn dặn phải đón tiếp ‘vị Phật’ này cho tốt, nếu đối phương có bất trắc gì chỉ sợ khó ăn khó nói với cấp trên.

Trần Thiên được vị huấn luyện viên đỡ lên, y xoa tay rỏ ra mình ớn. Huấn luyện viên đưa mắt nhìn xung quanh chỉ thấy Phàm Triệt, cho rằng hẳn gây họa thì muốn trút giận ngay, nhưng đã được Trần Thiên ngăn lại. Đương nhiên y cũng nói rõ nguyên do, sau này đám côn đồ kia bị xử lý ra sao y cũng không bận tâm đến, càng lười hỏi. Trông thấy Phàm Triệt bị gãy tay đáng thương quá bèn hỏi han vài câu, y thật sự không cho rằng hẳn làm sai việc gì mới bị giam vào trại. Ban đầu Phàm Triệt chưa nói, Trần Thiên nghĩ hẳn im lặng vì sĩ diện nên định thôi, thế mà Phàm Triệt đột nhiên mở lời.

Hắn kể hết thấy sự tình của bản thân cho y, về cái chết bi thảm của cha và sự nhẫn tâm, tuyệt tình của mẹ.

Trần Thiên nghe xong chỉ thấy kinh khiếp, y không ngờ thế gian lại có một người mẹ thật tồi! Từ lúc sinh ra, tuy rằng mẹ cha rất bận nhưng vẫn luôn quan tâm y, vì thế nhất thời sự đồng cảm của Trần Thiên tăng vọt, y còn ngẫm hứa hẹn sẽ giúp Phàm Triệt rời khỏi chỗ này, hứa sẽ nuôi hấn đến khi hoàn thành chương trình đại học. Điều đó đối với Trần Thiên chẳng đáng là bao, nhưng với Phàm Triệt thì đây là một bước ngoặt của số kiếp. Khi đó chàng thiếu niên trộm ngắm Trần Thiên, hình ảnh lúc y xuất hiện để chở che hấn chẳng khác nào thiên thần giáng thế, chói lóa và diệu kỳ! Thậm chí Phàm Triệt còn không biết thứ tình cảm sùng bái trong tim lại vô thức chuyển thành mê luyến cuồng si.

Sau này, Trần Thiên giao việc cấp dưỡng của mình cho cộng đồng giúp đỡ người cơ nhỡ, khó khăn đảm nhiệm. Y có quá nhiều việc để làm, vốn không dư thời gian đi quản Phàm Triệt có vào đại học hay không, học đại học nào... Ban đầu nhớ tới nên sẽ hỏi han một chút, nhưng thời gian qua đi, thậm chí chỉ một tháng thì y đã quên mất ai là Phàm Triệt. Việc cần nhớ rõ đối với Trần Thiên mà nói, còn rất nhiều.

Phàm Triệt tốt nghiệp đại học nhờ vào tiền chu cấp của Trần Thiên, bởi vì hấn tận mắt trông thấy Trần Thiên bị đá ngã lăn ra đất nên đã thề hứa với lòng khi lớn lên nhất định phải bảo vệ đối phương cho tốt. Hấn nuôi tâm niệm như thế, và tham gia thi đấu võ thuật để có thể làm vệ sĩ cho Trần Thiên. Y sớm đã quên những chuyện xa xưa kia rồi, y chỉ biết tay vệ sĩ mới tới này được rất nhiều người tán thưởng, không hơn không kém.

Có thể nói tình yêu Phàm Triệt dành cho Trần Thiên sâu đến nỗi đã ăn vào máu thịt, ban đầu là tín niệm, sau lại thành một thói quen đáng sợ thế này.

“Vợ, anh yêu em, đừng bỏ anh mà...”

Phàm Triệt không cãi với Trần Thiên, hấn chỉ cung kính thốt ra những lời yêu mến.

Trần Thiên khẽ lắc đầu, y nghe phát chán, đôi mắt cũng căng ra: “Cậu yêu tôi? Yêu thế nào? Cậu yêu tôi ở đâu? Làm ơn đừng nói yêu tôi, tôi không nhận nổi! Cậu là đồ biến thái, nếu cậu thật sự yêu thì hãy thả tôi đi, nếu yêu tôi như lời từ miệng cậu thì đừng giam cầm tôi nữa!”

Phàm Triệt bị Trần Thiên làm cho nghẹn họng, hấn nhìn y thật lâu, bỗng đứng đứng dậy, đôi mắt cũng sáng hơn, tựa như đã quyết định chuyện gì. Tiếp theo hấn cúi trối cho Trần Thiên, y bị động tác quái dị bất thành linh của gã thanh niên làm cho khiếp sợ. Y vốn không biết trước đối phương sắp làm gì!

Phàm Triệt thấy Trần Thiên đang sợ hãi nhìn chằm chằm mình, nét mặt hấn vẫn hàm chứa sự hân hoan. Hấn cúi xuống ngắm Trần Thiên, thì thào khe khẽ: “Vợ à, em nói vì sao anh lại thích em, yêu em nhiều đến thế? Anh không biết, anh thật sự không biết tại sao anh thương em nhiều như vậy. Anh chỉ biết rằng anh không thể rời khỏi em, nhưng em thì có thể... Anh rất muốn dành tất cả cho em, thật sự rất muốn, hay em giết anh nhé, được không? Anh nghĩ kỹ rồi, nếu là em anh sẽ không phản kháng. Em cứ đâm anh một nhát dao, ừm... anh có thể chết vì em mà. Anh không nói suông đâu...”

Phàm Triệt nhẹ nhàng cầm lấy con dao quân đội đưa cho Trần Thiên, nụ cười chớm nở tựa như lấy lòng. Hấn muốn dùng thứ đồ vật cuối cùng (*) để mua vui cho người mình yêu.

(*) Vừa ám chỉ dao, vừa ám chỉ tính mạng.

Trần Thiên quả thật không dám tin, y trợn mắt nhìn lưỡi dao lóe sáng trước mặt.

“Kẻ điên, cậu mẹ nó đúng là kẻ điên!”

Trần Thiên sao có thể giết người? Y không làm được, y sợ lắm...

“Em cần phải làm thế, không thì anh không tha em đâu. Cho dù chết, cũng phải chết trong vòng tay anh...”

Trần Thiên hoảng hốt đứng dậy, bàn tay vẫn run rẩy từng hồi, nội tâm vẫn luôn giằng xé mãnh liệt. Y khao khát rời khỏi đây, y không muốn nán lại sơn động này thêm một giây một phút nào nữa.

Con dao lạnh lẽo trên tay như buốt giá thấu xương. Y nắm chặt chuôi dao, thần trí hỗn loạn.

“Vợ, em chỉ có một cơ hội thôi, cố mà đâm cho chuẩn! Nếu lần này anh còn sống thì em hết lựa chọn rồi. Đôi mình sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn.”

Phạm Triệt tự khoanh lên trái tim mình, rồi hần tươi cười đầy rạng rỡ, hoàn toàn không có một tia sợ hãi khi đối mặt với tử vong.

Trần Thiên nơm nớp lo sợ lắc đầu, y nắm chặt con dao Thụy Sĩ không ngừng lùi về phía sau, còn Phạm Triệt từng bước tới gần.

“Ra tay đi, ở đây, không cần có cảm giác tội lỗi, vì anh tự nguyện mà, vợ ơi... Kỳ thực có thể chết trong tay em cũng là một cái chết êm ái, từ rất lâu anh đã nghĩ nếu một ngày được chết dưới tay em, anh sẽ mỉm cười.”

Từng lời của Phạm Triệt tựa như bùa chú lọt vào tai Trần Thiên, liên tục xoay quanh, có xua cũng không xua tan được.

“Đừng ép tôi! Đừng ép tôi! Đừng ép tôi!”

Trần Thiên đã bị dồn đến cuối động rồi, y bật khóc nức nở, y vốn đã hết đường lui. Phạm Triệt vẫn đang tới gần, Trần Thiên sợ hãi quờ quạng sau lưng, nào ngờ sờ trúng một hòn đá lớn.

“Đến đây lấy mạng anh, giết anh đi nếu em muốn quay về thế giới của em, đến đây! Đến!”

“Aaa!”

Phạm Triệt bức y tới nước này, y trợn mắt gào to như vậy.

Trần Thiên chỉ thấy máu trong người chảy ngược, cảnh tượng trước mắt lúc rõ lúc mê, y điên cuồng thét gào và ném con dao ra xa, đột nhiên cầm lấy hòn đá đập vào gáy Phạm Triệt. Chỉ thấy khóe môi Phạm Triệt như cong lên, máu từ sau gáy tuôn ứa đầm. Hắn muốn vươn tay chạm vào Trần Thiên, muốn chạm vào vợ của mình nhưng cảnh vật trước tầm mắt lại trở nên méo mó, Trần Thiên giờ đây như gần trong gang tấc, như vụn dăm xa xôi.

“Vợ à, làm tốt lắm.”

Phạm Triệt nói lời cuối cùng rồi gục xuống đất, mà Trần Thiên không dám nhìn dòng máu đang loang ra. Y gào to, y giết người rồi, khó mà tin được y đã giết Phạm Triệt! Y muốn chạy trốn, muốn trốn thoát khỏi cái xác này, thế nhưng đã đánh giá quá cao bản thân. Một bên chân tật nguyền vừa chạy nhanh hai bước đã khiến y té ngã, y cố bò lên nhưng liên tục vấp té. Trần Thiên đã hoàn toàn cảm nhận được cảm giác té ngã nhưng không biết đau, y muốn rời khỏi nơi này, rời đi hang động đã nép mình bốn tháng, rời khỏi cơn ác mộng triền miên...

23. Chương 23

Edit: Thỏ

Trần Thiên lao đảo đi vào bờ cát, trên người đều là mồ hôi và bụi bẩn. Cát và vết thương trộn lẫn vào nhau khiến bộ dạng Trần Thiên chật vật vô cùng. Đường xuống núi thật sự khó khăn, đôi chân của y không thể giữ thẳng bằng được. Dọc theo sườn dốc, y đều lăn xuống núi. Trần Thiên cắn chặt răng, tiếp tục kiên trì. Y chỉ biết chạy, không ngừng chạy, thế giới trước mắt đã trở nên méo mó. Ngay lúc Trần Thiên trông thấy đám người trên tàu kia, gương mặt y lộ ra một nụ cười nhẹ tênh.

Rốt cuộc đến nơi rồi! Rốt cuộc mình đã được giải cứu... Trần Thiên nghĩ như vậy, trọng lượng cơ thể trở nên mông lung, cứ thế y ngã xỉu trên mặt đất.

Người đầu tiên phát hiện Trần Thiên té xỉu trên đất chính là vị thuyền viên trẻ tuổi nhất trên tàu – Bahadwaj. Cậu thấy Trần Thiên bất tỉnh nhân sự thì vội vàng gọi một nhóm thuyền viên khác chạy tới hỗ trợ. Cũng may Trần Thiên bị thương không nặng lắm, tất cả đều là vết thương ngoài da. Bahadwaj dùng thuốc sát trùng xử lý vết thương, sau đó giúp Trần Thiên uống một ít nước. Có thể bởi vì quá mức căng thẳng nên y ngã xỉu và hôn mê suốt bốn tiếng đồng hồ. Khi tỉnh lại, y cảm thấy cả người rất bồng bênh, thân thể giống như không thuộc về y. Trần Thiên đảo mắt nhìn quanh, y đang nằm trên một ván gỗ cứng, dường như đã vào khoang thuyền rồi.

Bahadwaj đến từ Ấn Độ, trông thấy Trần Thiên rốt cuộc đã tỉnh, bấy giờ cậu mới mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóc: “Anh tỉnh rồi!”

Bahadwaj nói tiếng Anh bằng giọng Ấn, tốc độ khá nhanh nên Trần Thiên chỉ nhú mày, cố gắng ngẫm nghĩ một hồi lâu mới đáp: “Cảm ơn cậu đã giúp đỡ tôi.”

Bahadwaj quay ra ngoài, dùng tiếng Ấn để kêu những người khác vào trong, vì thế có bốn, năm gã đàn ông người Ấn cao lớn xuất hiện, bọn họ đều có màu da ngăm ngăm đặc trưng của đất nước này. Khi thấy Trần Thiên tỉnh họ đều tỏ ra vui mừng, hân hoan; trong đó có một người đàn ông trung niên bước lên trước một bước, mọi người quy củ nhường đường cho ông. Nhìn dáng vẻ này chắc hẳn là thuyền trưởng.

“Xin chào, tôi là Salman Khan đến từ Ấn Độ. Đây là thuyền của tôi.”

Trần Thiên nhìn bọn họ một chút rồi chậm rãi đứng dậy, y gật đầu tỏ vẻ biết ơn.

“Chào ngài Salman, tôi tên Trần Thiên đến từ Trung Quốc, vô cùng cảm ơn ngài đã cứu tôi một mạng.”

Trung Quốc? Ý của bọn họ là – đại khái họ đều không ngờ rằng một người Trung Quốc tại sao lại lưu lạc trên hòn đảo hoang kia? Trần Thiên thấy bọn họ vô cùng khó hiểu nên tiếp tục giải thích: “Đúng vậy, tôi đến từ Trung Quốc. Do một lần gặp tai nạn tàu biển bị trôi dạt đến nơi đây. Nó là một hòn đảo hoang không người, tôi đã phải sinh sống một mình gần bốn tháng. Nếu không phải được các anh phát hiện, chỉ sợ tôi sẽ mắc kẹt ở đây...”

Trần Thiên thần nhiên giấu diếm Phàm Triệt, y nghĩ nếu hắn đã chết rồi, nhắc lại cũng vô nghĩa mà thôi; huống chi Trần Thiên không bao giờ muốn đề cập bất cứ chuyện gì liên quan tới hắn.

Nghe Trần Thiên kể phải sống đơn độc trên hòn đảo hoang, những thuyền viên chỉ cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên Bahadwaj lại vô cùng hưng phấn, cậu bỗng thích thú reo lên: “Thấy chưa, em nói đâu có sai! Đây chính là hòn đảo hoang mà! Chú Salman, thế là chúng ta đã trở thành danh nhân! Nhìn mà xem, chúng ta phát hiện một đại lục mới!”

Khác với chàng trai trẻ đang hươ tay múa chân, thuyền trưởng Salman Khan lại chín chắn hơn rất nhiều: “Được rồi đừng khoe khoang nữa, cậu làm như vậy cũng không tốt lắm đâu, anh ta vẫn đang bị thương mà.”

Ông lên tiếng nhắc nhở thì Bahadwaj mới buông tay tỏ ra đã hiểu, cậu thè lưỡi nghịch ngợm nhìn Trần Thiên. Salman Khan nhìn người đàn ông gốc Trung vốc dáng thấp bé kia rồi bước lên vài bước, chuyển sang ngôn ngữ Ấn Độ: “Này Josh, đến khi nào mới có thể khởi hành?”

Salman Josh nghiêm túc thừa chuyện với ông: “Báo cáo thuyền trưởng, bởi vì radar gặp trục trặc nên phải mất hơn ba ngày để sửa nó.”

Trần Thiên nghe không hiểu tiếng Ấn nhưng thấy nét mặt bọn họ đều nghiêm trọng thì bất giác quay đầu lo lắng nhìn Bahadwaj. Trực giác của Trần Thiên nói cho y biết rằng đã có chuyện bất ổn xảy đến.

“Gặp vấn đề gì sao?”

Bahadwaj vẫn luôn tinh quái, cậu ta đột nhiên nhảy dựng lên trông chẳng khác nào một con khỉ đang nhảy nhót xung quanh Trần Thiên nằm trên ván gỗ, thấy biểu cảm y đầy căng thẳng và lo âu thì cậu đưa tay móc móc hạt cơm còn dính trong kẽ răng: “Thuyền chúng tôi gặp trục trặc, radar bỗng dưng bị hư nên mất phương hướng. Vốn định tới Thái Lan nhưng không ngờ lại dạt đến nơi này, cũng chẳng biết đây là đảo hoang.”

Trần thiên nghe được những lời này chỉ thấy máu huyết dồn về một chỗ, y trừng mắt nhìn Bahadwaj rồi thẳng thốt kêu to, con tim đập trật hết nửa nhịp: “Cậu nói sao?”

Bahadwaj bị y dọa cho giật mình, bộ dạng vốn đang ngả ngớn cũng bớt lại, cậu không ngừng đưa tay vuốt ve, an ủi Trần Thiên: “Anh bình tĩnh chút đi, đừng kích động thế. Người nói chuyện với thuyền trưởng ban nãy chính là nhân viên kỹ thuật của chúng tôi, hắn tên Salman Josh. Có hắn trên thuyền chúng ta sẽ không gặp trục trặc gì đâu. Josh nói chỉ cần ba ngày thì thuyền sẽ tiếp tục xuất phát.”

Trần Thiên kiên nhẫn lắng nghe tiếng Anh nói bằng giọng Ấn Độ, nhưng thật sự không thể nào hiểu nổi! Y nghiền ngẫm nửa ngày mới hiểu được ý tứ của cậu ta, vì thế khẽ thở phào một tiếng, chậm rãi gạt đầu: “Thật xin lỗi đã dọa các anh, do tôi không muốn bị kẹt trên hòn đảo này thêm nữa, tôi không có ý đâu. Hi vọng đến lúc đó các anh mang theo tôi, khi trở về nhất định tôi sẽ hậu tạ.”

Tuy nhiên Bahadwaj không có quyền quyết định chuyện này, cậu lặng lẽ quay đầu như ngầm hỏi ý thuyền trưởng Salman Khan. Chỉ thấy ông ta mỉm cười thân thiện với Trần Thiên và ra hiệu cả hai cùng bước ra ngoài, để lại mỗi Bahadwaj đứng đó. Ông đến gần Trần Thiên, tốt bụng nói: “Cậu Trần, điều này cậu không cần cần dặn chúng tôi, đương nhiên tôi sẽ giúp cậu rời khỏi đây. Điều đó cũng dễ dàng mà. Nhưng tôi chỉ có thể đưa cậu đến cảng biển của Thái Lan mà thôi, còn việc trở về Trung Quốc như thế nào thì cậu phải tự lo liệu, chúng tôi không có cách.”

Trần Thiên nghe thuyền trưởng nói như vậy thì liên tục gật đầu, trong lòng y vô cùng xúc động: “Cảm ơn, thật sự cảm ơn ngài nhiều lắm. Chỉ cần có thể giúp tôi rời khỏi đây thì việc trở về nước cũng chẳng vấn đề gì, phần còn lại tôi tự mình giải quyết.”

Thuyền trưởng Salman Khan đánh giá Trần Thiên một lượt, ông chú ý đến chân trái bị dị dạng của y, do dự rồi hỏi: “Chân trái của cậu là...?”

Trần Thiên thấy thuyền trưởng hỏi đến chân của mình thì cảm thấy hơi xấu hổ nhưng vẫn cố gắng tỏ ra thản nhiên: “Không sao, tôi bị gãy chân khi tàu bị đắm, có thể giữ được tính mạng đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.”

Bahadwaj gãi gãi ót, cậu đột nhiên quay đầu lại: “Đúng rồi, nhắc đến tai nạn tàu biển – có phải anh là hành khách còn sống của siêu du thuyền bị đắm hồi bốn tháng trước hay không?”

Trần Thiên không hề phủ nhận, y chớp mắt nhìn Bahadwaj: “Đúng vậy! Lúc ấy tôi gặp phải vòi rồng cuốn, sau đó du thuyền bị vòi rồng phá hủy, tôi bất đắc dĩ lên thuyền cứu hộ để thoát thân, chân cũng bị gãy vào lúc đó. Bởi vì không được trị liệu kịp thời nên thành ra như vậy.”

Thuyền trưởng đồng cảm với Trần Thiên ở lần tao ngộ này, ông ta an ủi vỗ vai Trần Thiên, nói: “Cậu còn sống đã là kỳ tích nên cũng đừng quá lo. Josh rất giỏi về công nghệ, chúng ta có thể tin tưởng cậu ấy. Nếu Josh nói ba ngày sẽ sửa xong thì nhất định ba ngày sau có thể xuất phát rồi. Đến lúc đó đi thêm một ngày đường, chúng ta sẽ an toàn đến cảng biển quốc nội Thái Lan.”

Bahadwaj cũng tin tưởng gật đầu: “Đúng vậy, anh cứ yên tâm! Thuyền trưởng Salman có kinh nghiệm đi biển hai mươi mấy năm, mỗi lần gặp tình huống nguy hiểm ông ấy đều có thể vượt qua, lần này cũng thế!”

Trần Thiên nghe được những lời trấn an đầy hứa hẹn của chàng trai đương nhiên tâm trạng cũng bớt phập phồng, y mỉm cười cảm ơn lần nữa: “Cảm ơn các anh đã cho tôi một hi vọng được sống, nếu không tôi thật sự không biết mình tiếp tục loay hoay trên đảo đến bao lâu.”

Bahadwaj vẫn còn trẻ, lần đầu tiên nghe thấy những lời cảm kích như vậy khiến cậu ta ngượng ngùng xua tay: “Không có gì đâu, không có gì, đây chỉ là chuyện nhỏ, anh đừng nói nghiêm trọng như vậy chứ! Tôi không tài ba đến thế, ngược lại anh với chân trái bị thương mà có thể sống sót suốt 4 tháng trên hòn đảo hoang, với tình hình của anh chỉ sợ tìm nguồn nước cũng cả một vấn đề.”

Bahadwaj vốn dĩ muốn khích lệ Trần Thiên nhưng lời này đã gây hiệu ứng ngược, nét mặt Trần Thiên chợt tái mét như tờ giấy. Nó khiến y nhớ tới Phạm Triệt. Nội tâm y vô cùng bất an, không chỉ đơn giản là nhắc

đến Phàm Triệt mà y còn lo lắng có phải đối phương đã nhận ra cái gì? Đúng vậy, một người què ngay cả đi đứng cũng khó khăn thì dựa vào đâu có thể sinh hoạt trên đảo một cách bình thường? Sau đó bọn họ sẽ nghi ngờ y đã giết người ư?

Nội tâm của Trần Thiên dần dần bị sự khủng hoảng này vùi lấp...

Salman Khan thấy Trần Thiên trở nên bất ổn, cho rằng y vẫn còn mệt nên quay đầu nói với chàng trai: “Chúng ta ra ngoài thôi, hình như cậu Trần đã mệt rồi, nên để cho cậu ấy nghỉ ngơi. Vừa rồi chú đã đem kính viễn vọng xuống dưới, chốc nữa cháu quan sát xem có phát hiện gì trên đảo không.”

Ông ta vừa nói xong thì Trần Thiên trở nên cuống quýt, y sợ đối phương sẽ nhìn thấy sơn động kia... Nếu vậy mọi thứ sẽ kết thúc! Chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện thi thể của Phàm Triệt, hơn nữa nơi này chỉ có một mình y, việc giết người sẽ bị bại lộ!

“Không cần!!” Trần Thiên kêu to, cả thuyền trưởng và Bahadwaj không hện mà cùng quay đầu nhìn về phía y, ánh mắt bọn họ đầy kinh ngạc và vẻ mặt đầy áp sự nghi ngờ. Trần Thiên cũng biết mình phản ứng thái quá nên chỉ ngượng ngịu cúi đầu bảo: “Tôi... Tôi chỉ muốn nói đừng tưởng nơi này là hòn đảo hoang... Ở đây có rất nhiều dã thú, ví như sói... Mọi người sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Trước kia suýt thì tôi đã bị sói ăn thịt, tôi không muốn các anh gặp họa đâu...”

Bahadwaj nghe vậy cũng sợ hãi, cậu ta nhướng mày nói: “Sao cơ, sói à? Thôi bỏ đi, tôi chưa từng ứng phó với bọn chúng.”

Thuyền trưởng cũng đồng ý gật đầu: “Cẩn thận vẫn tốt hơn, mấy ngày nay đồ ăn dự trữ trên thuyền đủ dùng, dù sao tính mạng vẫn là trên hết.”

Nghe ông ta nói như vậy thì Trần Thiên cảm thấy yên tâm phần nào: “Đúng vậy thuyền trưởng, chúng ta nên ở đây để giữ an toàn cho bản thân.”

24. Chương 24

Edit: Bé Thỏ Giăng Nắng

Đêm nay Trần Thiên mất ngủ. Y vẫn luôn nhớ tới cảnh tượng mình cầm hòn đá sát hại Phàm Triệt và cái cách Phàm Triệt đến gần liên tục nói yêu mình.

Anh yêu em như vậy, tại sao em phải rời khỏi anh?

Anh có thể chết vì em đấy.

Sao em muốn rời đi, sao em nỡ bỏ rơi anh?

Từng câu từng chữ giống như bùa chú không ngừng quần lầy Trần Thiên khiến y hít thở không thông. Y chẳng thể nào chớp mắt, chỉ cần khép đôi mi lại thì những hình ảnh rời rạc ấy không ngừng lớn vồn trong tâm trí y.

Hơi thở Trần Thiên càng thêm nặng, y bắt đầu dĩ phải ngồi dậy từ trên giường, khổ sở đưa đôi tay vò đầu bứt tóc, nét mặt trở nên nhăn nhúm hơn.

“Tại sao vậy? Tại sao? Tại sao cậu không chịu buông tha tôi? Là cậu kêu tôi giết cậu mà? Nhưng vì sao không buông tha nhau?”

Trần Thiên bắt đầu khóc rống, bóng hình của Phạm Triệt tựa như ma quỷ bủa vây y – cho dù đã chết cũng không chịu từ bỏ. Trần Thiên làm ồn khiến Bahadwaj tỉnh giấc nửa đêm, cậu ta tưởng bên trong đã xảy ra chuyện gì nên vội vàng chạy đến phòng Trần Thiên. Thẳng đến khi trông thấy biểu cảm đau đớn của y thì Bahadwaj sửng sốt giây lát, cậu ta không biết nên hỏi thăm như thế nào.

“...Anh Trần, anh Trần! Anh sao vậy?”

Cậu định đỡ lấy người đối diện nhưng khoảnh khắc vừa nhìn thấy cậu thì Trần Thiên dần dần bình tĩnh hơn, hơi thở cũng thôi dồn dập như ban nãy. Biết Trần Thiên đã ổn định tâm lý lúc này cậu trai mới nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì vậy, thưa anh?”

Gương mặt y nhấp nháp mồ hôi, tựa như bị ai đó tạt vào một chậu nước. Y đưa tay lau mồ hôi, nuốt nước bọt rồi nói: “Ngại quá, quá rầy đến giấc ngủ của cậu. Vừa rồi tôi nằm mơ. Cậu biết đấy, sống một mình trên đảo cũng không dễ dàng nên gặp ác mộng là chuyện thường xuyên.”

Trần Thiên không tài nào nói lý do thật sự của mình cho Bahadwaj biết, y chỉ có thể dùng một cái cớ để lừa gạt cậu ta.

Chàng trai trẻ không có quá nhiều kinh nghiệm sống nên tin lời Trần Thiên mà chẳng mấy may nghĩ ngợi gì. Chắc Trần Thiên đã rất vất vả khi buộc phải sinh tồn một mình trên đảo hoang, không thì tại sao trong giấc mơ lại khổ sở như vậy. Bahadwaj đâm ra đồng cảm, cậu an ủi Trần Thiên rằng: “Anh đừng sợ, nếu đi cùng thuyền trưởng Salman chúng ta sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

Trần Thiên mỗi một gật đầu. “Cảm ơn cậu đã động viên, chỉ mong là vậy.”

Bahadwaj an ủi thêm vài câu nữa nhưng Trần Thiên chỉ ậm ừ có lẽ mà thôi. Kỳ thực y không đủ hơi sức để tán gẫu với Bahadwaj – một con người lúc nào cũng tràn trề nhựa sống.

Thẳng đến rạng sáng Trần Thiên mới mơ màng thiếp đi. Y đánh một giấc đến giữa trưa – cũng là lúc chàng trai gõ cửa thúc giục ra ăn cơm thì y mới tỉnh giấc.

Bữa trưa là món ăn kinh điển của Ấn Độ – cơm cà ri hành tây. Trần Thiên từng là một người cực kì ghét ăn cà ri, y cũng chẳng thể nào thích người Ấn Độ, bởi vì họ luôn toát nên hơi thở của sự xa xăm, cổ quái. Thế nhưng hôm nay đây là món ăn khiến y cảm động nhất từ trước đến giờ, cho dù mùi mòng rất nặng. Đó là một món ăn bình thường nhất từ thế giới bên ngoài mà Trần Thiên được nếm thử trong suốt bốn tháng luôn phải ăn thịt thú rừng và hải sản.

Lúc dùng cơm, Trần Thiên phát hiện số lượng thuyền viên đã thiếu mất một người. Lần trước tổng cộng là bảy nhân khẩu nhưng hôm nay chỉ có sáu thôi. Y bất giác hỏi dò: “Thuyền trưởng Salman, tại sao lại thiếu một người vậy?”

Thuyền trưởng nuốt thức ăn rồi nói: “Cậu đang nhắc đến Sanjay Gandhi? Hôm nay thuyền nhóc đi tuần tra trên đảo...”

Ông còn chưa nói xong thì Bahadwaj ngồi bên cạnh tiếp lời: “Anh Sanjay Gandhi đúng thật là người hùng Ấn Độ! Ngày hôm qua em bảo trên đảo có rất nhiều dã thú, thế mà anh ấy không sợ chút nào, còn nói nhìn thấy dã thú sẽ cảm thấy hưng phấn nên sáng nay đã đi tuần tra.”

Sau khi nghe xong lời tán dương của Bahadwaj dành cho người kia, vì quá sợ hãi nên Trần Thiên đã đánh rơi chiếc thìa trên tay xuống đất. Vốn dĩ cậu trai trẻ đang nói hăng say nhưng dòng cảm hứng đã bị âm thanh va chạm của kim loại cắt ngang. Cậu bèn quay sang Trần Thiên: “Này anh Trần, anh ổn không?”

Trần Thiên không trả lời, y có cảm giác lỗ tai ù đi. Y bắt đầu lo lắng về điều đó.

Hòn đảo vốn không lớn, nếu Sanjay Gandhi tìm thấy sơn động kia thì phải làm sao? Nhờ bọn họ biết mình là một tên sát nhân và không cho mình lên thuyền thì tính thế nào?

Tay chân Trần Thiên run lẩy bẩy, bởi vì đó chính là niềm hi vọng mà y ôm ấp bấy lâu nay.

Bahadwaj thấy Trần Thiên ngồi đơ ra bèn vỗ vào cánh tay y mấy phát: “Vẫn ổn chứ người anh em?”

Lúc này Trần Thiên mới giật mình: “Không... Không sao. À phải, cậu ta đi tuần tra bao lâu? Chừng nào trở về?”

Cậu trai chống cằm nghĩ ngợi: “Anh ấy nói tờ mờ sáng sẽ đi, em còn tưởng anh ấy đi một chút nhưng không, Sanjay nói giữa trưa mới về.”

Trần Thiên gật gật đầu, y thầm cầu nguyện đối phương sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường cả. Giữa trưa... Nếu chỉ một buổi sáng thì gã sẽ không lục soát hết hòn đảo, có lẽ cũng không dư thời gian để ý đến hang động kia. Trần Thiên vừa an ủi bản thân như thế thì bên ngoài đã vang lên một vài tiếng động. Bước tới là một người Ấn Độ tóc xù, xem ra đó là Sanjay Gandhi. Trần Thiên thấp thỏm nhìn gã, sau đó Bahadwaj hoan nghênh đàn anh bằng vẻ mặt nhiệt tình: “Nhìn xem, người hùng của chúng ta đã quay lại!”

Gã ta sở hữu vóc dáng cao to, nói đoạn liếc mắt với cậu trai một cái: “Thôi đi, đừng trêu chọc anh như vậy. Ờ nhóc con, muốn bị đâm à?”

Bahadwaj không hề tỏ ra sợ sệt.

“Này chàng đô con, anh có phát hiện gì hay không?”

Sanjay Gandhi gật đầu: “Có. Hòn đảo này cây cối rậm rạp và không hề có người sinh sống, nó chỉ là một hòn đảo hoang mà thôi.” Khi đề cập chuyện này, rõ ràng gã không chút nào hứng thú.

“Chàng đô con à, điều đó anh Trần đã biết! Còn chuyện gì mới mẻ hơn không?”

Gã hơi ngửa cổ một chút rồi trần thuật: “À quên, tôi phát hiện một sơn động trên núi!”

Chỉ vồn vện mấy chữ như thế nhưng lọt vào tai y như sét đánh giữa trời quang! Vậy là bị vạch mặt rồi? Thế giới tựa như bắt đầu sụp đổ... Y có cảm giác mình phải đứng trước vành móng ngựa ngay lập tức, y phải làm sao đây? Liệu có nên tìm ra một lý do để lừa bọn họ hay là kể lại mọi thứ thật lòng? Họ sẽ tin mình chứ? Nếu họ không tin mình thì...

Bahadwaj vừa nghe đến sơn động thì hai mắt trợn lên đầy hứng thú, giọng điệu cũng phấn khích hơn: “Ồi thần linh ơi, sơn động! Bên trong có gì?”

“Cũng không gì cả. Tôi đoán là chỗ này anh Trần từng ở qua, vì trong hang được chất cỏ làm giường, có tro tàn của lửa... chỉ thế.”

Không có?

Sau khi tiếp nhận thông tin từ đối phương, lúc này Trần Thiên mới giật mình, y vội vàng hỏi: “Bên trong không thấy thứ khác sao?”

Sanjay Gandhi nghe xong chột nhứ mày, gã ngoảnh mặt nhìn Trần Thiên: “Chẳng lẽ anh không ở đó?”

Bấy giờ Trần Thiên mới nhận ra lời nói của mình hết sức đường đột nên đành mỉm cười giả lả: “Không không, đó là chỗ của tôi mà. Tôi muốn nói trên đảo thường xuất hiện vài con thú hoang, may mà cậu không chạm trán nó!”

Gã trai bật cười ha ha: “Theo như anh kể, nếu tôi mà phát hiện đám thú rừng kia tôi sẽ đâm tan xương nó ngay. Để xem rằng nó cứng hay nắm đấm của tôi cứng.” Gã tự tin xắn tay áo lên để lộ bắp tay chắc nịch, Trần Thiên nghĩ gã cũng không giống như đang lừa mình. Vậy điều này đồng nghĩa với việc... Phạm Triệt vẫn còn sống?!

Thế mà hấn chưa chết sao? Có lẽ mình vẫn không giết hấn... Vậy thì hấn đang ở nơi nào?

Trần Thiên cũng không vì câu nói chẳng nhìn thấy gì – bao gồm thi thể của Phàm Triệt mà nhẹ nhàng thở ra, ngược lại y càng khẩn trương gấp bội. Y nhớ tới Phàm Triệt từng nói hấn sẽ không bỏ qua cho y. Hấn không dễ dàng buông tha y như vậy được! Nỗi sợ của Trần Thiên đối với hấn như ăn sâu vào xương tủy rồi.

Một nỗi âu lo mới dần nhen nhóm trong tim.

Bahadwaj cảm thấy hơi mất hứng: “Được rồi, đảo hoang... Còn nghĩ rằng sẽ có thứ gì đó...”

Lúc này không ai chú ý đến nét mặt đang biến sắc của Trần Thiên, mà vị thuyền trưởng vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ đã lên tiếng: “Này nhóc, chú biết cháu suy nghĩ cái gì nhưng đây không phải là thế giới cổ tích, cũng không có núi vàng núi bạc nào xuất hiện. Đừng mơ mộng hão huyền nữa, lo mà làm việc đến nơi đến chốn đi.”

25. Chương 25

Edit: Thỏ

Ai nấy đều bật cười khiến cho Bahadwaj... quê một cục, cậu ta lầm bầm: “Cũng chưa chắc, biết đâu lại là hòn đảo châu báu trong truyền thuyết!”

Sanjay Gandhi vẫn chưa ăn bữa trưa, gãi bụng mâm cơm cà ri lên, vừa xoa vừa nói: “Thôi đi nhóc, lá gan mày nhỏ như thỏ vậy, cho dù thật sự có núi vàng núi bạc trước mắt mày cũng chẳng dám lấy đâu!”

Dứt câu mọi người lại cười ầm lên khiến cậu càng thêm mất mặt, cứ thế cậu đành ngoan ngoãn im miệng, hậm hực ăn cơm.

Thuyền trưởng Salman cũng phì cười, ông quay đầu nhìn sang nhân viên kỹ thuật Salman Josh, hỏi: “Josh, tình hình thế nào?”

Đây là một người trầm tính, khi hấn nghe thấy thuyền trưởng hỏi tới mình mới trả lời bằng tiếng Anh: “Tình hình tốt hơn so với tưởng tượng, tôi vốn dự định ngày mốt mới sửa xong, nhưng hôm nay kiểm tra lần nữa thì thấy không nghiêm trọng như vậy.”

Trần Thiên đang thần thờ ngồi đó, nhưng vừa nghe Josh nói như vậy thì tinh thần đã tỉnh táo hơn. Nếu rời khỏi đây càng sớm thì... có lẽ... có lẽ Phàm Triệt không thể đuổi theo y ngay được. Phàm Triệt bị thương nên cần thời gian dưỡng sức, đây là cơ hội quý giá đến nhường nào! Có lẽ mọi thứ không thể thảm như thế, sự việc sẽ chuyển biến theo hướng tốt đẹp hơn! Y vốn không giết người, Phàm Triệt vẫn chưa chết, mà mình cũng có thể rời khỏi hòn đảo này!

Vừa nghĩ đến việc mình có thể đi trước Phạm Triệt một nước cờ khiến Trần Thiên cảm thấy vui mừng khôn xiết, vì thế y vội vàng hỏi: “Khi nào thuyền chúng ta khởi hành?”

Josh ngẫm nghĩ, biểu cảm đăm chiêu: “Anh Trần, nếu không có vấn đề phát sinh thì trưa mai chúng ta xuất phát.”

Nét mặt Trần Thiên vô cùng sung sướng, y kích động nhảy nhồm lên, nhưng bởi vì thân thể mất cân bằng nên đành ngồi xuống. “Cậu nói thật sao?”

Josh kiêu hãnh gật đầu: “Đúng vậy, tôi chính là thần hộ mệnh của con thuyền này đấy.”

Trong lòng Trần Thiên vốn không tin tưởng người Ấn Độ, trước kia y từng giao dịch làm ăn với họ một lần nhưng thu được ấn tượng không tốt. Câu cửa miệng của họ luôn là ‘không thành vấn đề’, ai nói gì cũng ‘không thành vấn đề’, nhưng họ có thực hiện được hay không lại là chuyện khác.

Vị thuyền trưởng nhìn Trần Thiên mỉm cười an ủi, rồi ông phủ phủ vài hạt cơm trên áo xuống.

“Cậu Trần đừng lo, tôi biết cậu rất nôn nóng trở về nhưng cậu phải kiên nhẫn một chút. Nếu không có gì thay đổi thì trưa mai chúng ta lên đường.”

Đối phương đã nói như vậy đương nhiên y không thể nhiều lời, gương mặt y tràn đầy vẻ biết ơn mà nhìn thuyền trưởng Salman: “Cảm ơn ngài đã hiểu cho tôi.”

Thuyền trưởng ôm lấy Trần Thiên một cái, sau đó quay sang những thuyền viên khác, vỗ vỗ tay: “Được rồi, ngày mai đúng giờ chúng ta xuất phát, các người mau xem khoang chuyên chở hàng hóa có trực trực gì hay không, chuyện gì cần thiết phải chuẩn bị cho tốt!”

Bọn họ gật đầu rồi tản ra, lúc này thuyền trưởng mới vỗ vai y và nói: “Yên tâm, mọi thứ sẽ ổn mà, cậu cần tôi giúp gì thêm chứ?”

Trần Thiên mỉm cười nhìn ông ta: “Không, tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút, ngài cứ làm việc của mình đi.”

Sau khi thuyền trưởng đi rồi chỉ còn sót lại Trần Thiên ở đó. Y đứng ngẩn ngơ, chợt muốn bước ra ngoài; tuy rằng động tác không quá thuận tiện nhưng nếu di chuyển chậm rãi cũng không đến mức vấp té.

Y rời khỏi thuyền, đi đến bờ cát quen thuộc kia nhưng không mang tâm trí ngẩn ngơ như ngày trước. Y nghiêm túc đảo mắt nhìn quanh trên đảo, kỳ lạ ở chỗ y ở đây suốt bốn tháng trời nhưng mãi hôm nay mới nhận ra hòn đảo này lại đẹp như thế. Phong cảnh tươi tốt, hải âu bay lượn trên cao, đây cũng là lần đầu tiên y chân chính đánh giá nơi này.

Gió dần dần thổi mạnh làm rối tung mái tóc của Trần Thiên, vốn dĩ là tóc ngắn nhưng giờ đây lại rất dài,

khi đó Phàm Triệt liên tục muốn dùng con dao quân đội của mình để cắt tóc cho y; tuy nhiên y sợ nó lắm. Lưỡi dao dùng để giết chóc nên y không muốn chạm vào đầu mình.

“Tại sao lại là tôi???”

Trần Thiên thốt lên một câu như thế, chẳng khác nào đang chất vấn hòn đảo. Y muốn hỏi vì đâu Phàm Triệt thích mình, nếu hắn đừng thích y thì tốt, mặc kệ đối với hắn hay với y...

Trần Thiên là người thực dụng và thông minh, dù là tình huống nào y đều đặt lợi ích của mình lên hàng đầu nhưng riêng vấn đề này y nghĩ mãi chẳng ra. Hắn nói anh nguyện chết vì em... Nhưng sao phải chết, tiếp tục sống không tốt à? Trần Thiên nghiền ngẫm trong bế tắc, hoặc dùng tư duy cả đời để nghĩ vẫn không thông suốt.

Phàm Triệt là kẻ điên, cũng chỉ là kẻ điên thôi mà, Trần Thiên nhủ thầm như vậy. Ngoại trừ nguyên do đó y thật sự không tìm ra cách để nắm bắt tâm lý hắn ta, đúng là chỉ có người điên mới không quý trọng mạng sống của mình.

Nhưng càng nghĩ càng thấy nghịch lý, có thật Phàm Triệt bị điên hay không? Tại sao bình thường hắn luôn đối xử ân cần với y, còn mê luyến, khát khao y như thế? Biểu hiện của đối phương giống như một người đàn ông rơi vào lưới tình và chỉ muốn dâng hiến những gì tốt đẹp nhất cho y.

Nói đoạn, Trần Thiên đưa tay vỗ vỗ trán, y tự mắng bản thân một câu. Mắc mớ gì phải liên tưởng về hắn, chẳng lẽ mình cũng sắp điên rồi? Trần Thiên cố gắng lắc đầu cho những ý nghĩ ấy rơi ra, đột nhiên phía sau có một bàn tay vỗ vào lưng y.

“Hello anh Trần, anh đang làm gì thế?”

Trần Thiên quay đầu đã trông thấy Bahadwaj đứng đó. Y nheo mắt đầy ngạc nhiên: “Không có gì... Chỉ suy xét vài chuyện mà thôi...”

Bahadwaj đến gần y và ngồi cạnh: “Ồ, điều gì khiến anh phiền muộn như thế, có thể tâm sự với em ~”

Trần Thiên nhướng mày, vốn dĩ y không định nói ra nhưng giữ trong lòng lại buồn buồn, khó chịu. Bahadwaj là tuýp người đơn giản, nếu chia sẻ với cậu ta một chút chắc không sao... Trần Thiên đành nín thở, vì thế nét mặt y trở nên rầu rĩ.

“Tôi không hiểu... trên thế giới này thật sự có thứ tình cảm không màng sống chết hay sao? Đáng sao?”

Cậu cũng không ngờ y đề cập về chuyện này, vì thế chỉ ‘a’ một tiếng như đang rất ngạc nhiên. Trần Thiên thấy vẻ mặt của cậu ta thì cảm lòng không đành, y bất giác bật cười.

“Nghe rất kỳ cục nhỉ?”

Bahadwaj chớp chớp mắt rồi cậu nhanh chóng lắc đầu, biểu cảm cũng nặng nề hơn. “Không... Chỉ là em thấy hơi kinh ngạc, vì nó khiến em nhớ lại chuyện mà mình trải qua hai năm về trước.”

“Hai năm về trước?”

Cậu trai cúi đầu như đang nhớ tới những hồi ức xa xăm.

“Lúc đó em yêu một cô gái, nàng tên là Karina. Nàng không có họ, vì địa vị nàng thuộc tầng lớp thấp. Em và nàng đã sớm không thể đến với nhau. Cha mẹ em là Kshatriya (*), tuy rằng chúng em đã được đón nhận nền văn minh phương Tây, đối với chế độ dòng dõi cũng không khắt khe như trong tưởng tượng nhưng mỗi tín đồ theo Hindu giáo vẫn tôn tại sự khinh miệt tầng lớp sâu sắc. Trên thực tế, chúng em đã nghĩ đến việc bỏ trốn. Chúng em muốn gia nhập Sikh giáo, chẳng biết anh có nghe về đạo giáo này hay chưa. Nhưng giáo lý ấy đã dạy rằng mỗi người đều có sự bình đẳng, không phân biệt sang hèn.”

() Kshatriya: phiên âm tiếng Việt: Sát đế ly, đây là tầng lớp thuộc hàng vua chúa, quý tộc theo đạo Hindu.*

Trần Thiên yên lặng lắng nghe Bahadwaj kể chuyện.

“Rốt cuộc chuyện này bị cha mẹ em biết, bọn họ đã rất sợ hãi. Họ áp đặt lệnh cấm với em, họ đã chia lìa em và Karina mãi mãi. Lúc đó em vẫn còn đi học, cũng rất cứng đầu, đương nhiên em chỉ muốn đi theo tiếng gọi của tình yêu. Em chống đối với cha mẹ mình, vì thế họ nhốt em. Họ cấm em rời khỏi nhà, cấm gặp mặt Karina.”

Bahadwaj lặng thinh giây lát, bấy giờ y cảm nhận được sâu thẳm trong cậu trai này khác với những đứa bé bình thường, để rồi lòng y bỗng chốc xót xa.

“Sau đó thì...?” Trần Thiên hỏi.

Qua một hồi lâu Bahadwaj mới tiếp tục: “Karina đã chết, nàng tuổi đầu lên người mình và tự thiêu. Sau này em mới biết rằng lúc mình bị giam giữ thì cha mẹ em đã đến gặp Karina và nói gì đó, bằng không nàng ấy sẽ chẳng làm như vậy. Em thật sự rất đau khổ, lúc đó em chỉ muốn chết cho xong. Em nguyện kết liễu vì nàng, nhưng cha mẹ đã ngăn em lại. Bọn họ rất cứng rắn. Sau nửa tháng, chỉ mới nửa tháng ngắn ngủi trôi qua mà em đã sợ chết rồi. Em nghĩ mình không phải một người con trai tốt, chỉ hai năm qua nhưng em dần quên mất nàng... Thậm chí em không nhớ rõ dung nhan của nàng nữa. Mọi thứ bắt đầu phôi phai, nhưng nàng đã chết vì em mà? Nàng chết vì em đấy! Tất cả chỉ là xúc động nhất thời thôi sao...”

Xúc động? Thật sự là xúc động thôi? Trần Thiên ngẫm nghĩ, y nhớ khoảng thời gian mình ở bên Phạm Triệt, tiếp theo kiên định lắc đầu.

“Không, không phải xúc động, tôi biết những việc hấn làm không phải xúc động đâu.”

“Sao?” Bahadwaj cảm thấy khó hiểu nhưng Trần Thiên lại không trả lời.

Trần Thiên vẫn đắm chìm trong những lời tâm sự của Bahadwaj, nhưng y vẫn không cách nào lý giải thứ tình yêu đến từ Phạm Triệt.

Một lúc sau, tựa như cậu trai đã chậm rãi thoát khỏi hồi ức của mình, cậu quay đầu nhìn Trần Thiên, lại trở về một con người rộn ràng như cũ. Cậu bỗng hô to: “Ồi tóc anh dính lá cây kia!”

Trần Thiên sờ sờ tóc mình, mặt đầy nghi hoặc. “Ồ đâu...?”

“Từ từ, để em lấy nó xuống.”

Đôi mắt Bahadwaj mảnh như sợi chỉ, cậu cẩn thận phải lá khô xuống cho Trần Thiên.

“Xong rồi.”

Cậu ném phiến lá sang một bên, ngậy ngô cười, để lộ hàm răng trắng muốt có nét trong veo đặc trưng của thiếu niên. Y thấy cậu ta cười như vậy, bất giác vui theo.

Tuy nhiên, lá cây nơi rừng kia bỗng nhiên lay động! Trần Thiên rất nhạy cảm với điều này, y đảo mắt nhìn quanh nhưng không tìm ra sự bất thường nào. Bahadwaj thấy Trần Thiên có hành động đáng ngờ thì hỏi: “Anh nhìn gì đó?”

Đúng là Trần Thiên không phát hiện gì cả, cho rằng mình quá đa nghi nên xấu hổ đáp lời: “Không, không có gì đâu.”

26. Chương 26

Edit: Thỏ

Một ngày thật ra cũng không lâu đến vậy, Trần Thiên nghĩ hôm nay sẽ dài như ba thu nhưng mặt trời lại rất nhanh xuống núi, thế giới chìm vào một mảnh tối tăm. Trần Thiên sợ tối, bởi nó gợi nhớ đến việc hòn đảo này có sói và suýt chút y đã bị cắn chết rồi.

Trần Thiên quay về phòng mình, y muốn đi ngủ sớm hơn, và tin mọi chuyện sẽ kết thúc vào ngày mai.

Trần Thiên nằm trên giường gỗ rắn chắc, trong lòng thầm cầu nguyện. Y hi vọng mọi thứ đều trở nên thuận lợi, vì thế giới kia có sự nghiệp và cha mẹ của mình. Vốn dĩ Trần Thiên có linh cảm đêm nay sẽ mất

ngủ, thế mà không, vừa nằm lên giường y đã ngủ gà ngủ gật. Y bay vào mộng đẹp, và giấc mơ lần này không nhìn thấy Phạm Triệt xuất hiện đầu tiên nữa. Khung cảnh tràn ngập hi vọng và ánh dương, y mơ thấy cha mẹ đang gọi nhũ danh của mình, họ gọi y tới đó. Trần Thiên vô cùng phấn khởi, y chạy về phía cha mẹ đang đứng, tiếp theo cả nhà ôm lấy nhau.

Ấm áp, thật sự ấm áp... Trần Thiên bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, y bắt đầu khóc rống trong tức tưởi, mà đôi vợ chồng bên cạnh vẫn luôn an ủi đứa con.

“Con ngoan, con ngoan.” Bọn họ dịu dàng xoa đầu y.

“Cha... Mẹ...”

Ông Trần thấy con mình kêu lên như vậy thì thở dài: “Cực cho con tôi.”

Trần Thiên lắc đầu, tựa như y quay về thời tiểu học, gương mặt giàn giụa nước mắt sau đó lại bĩu môi: “Chỉ cần có cha mẹ con sẽ tốt!”

Lời vừa nói xong thì biểu cảm ông Trần trở nên trầm trọng. Trần Thiên cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, bọn họ rốt cuộc làm sao...

“Cha ơi, xảy ra chuyện gì?” Trần Thiên vội vàng hỏi nhưng ông không trả lời, ông chỉ nhìn y bằng vẻ mặt bi thương.

“Mẹ...?” Trần Thiên sốt ruột, chỉ đành ngờ vực quay sang bà Trần.

Vừa nghe câu hỏi ấy thì bà Trần đã khóc nức nở.

“Mẹ sao vậy, mẹ?” Trần Thiên thấy bà bật khóc thì vô cùng hoảng loạn, y muốn đuổi tay để lau đi những dòng nước mắt kia.

“Mẹ đừng khóc, đừng khóc.”

Rốt cuộc ông Trần mở miệng: “Con à, sau này cha mẹ không bên cạnh nữa, con phải lo lắng bản thân cho tốt.”

Trần Thiên cảm thấy nghi hoặc, y nhíu mày không hiểu hàm ý của bọn họ là gì.

“Khoan đã, chuyện này là sao?” Nét mặt Trần Thiên rất hoang mang, sâu trong nội tâm đã dần dần rơi vào sự bất an và khủng hoảng, đương lúc muốn hỏi cho rõ ràng thì không gian nổ đùng hai tiếng súng, sau gáy của họ xuất hiện hai lỗ thủng, máu tuôn thành suối. Cứ thế đôi vợ chồng ngã rạp xuống nền nhà.

“Cha, mẹ!!” Trần Thiên hét lên, y không biết vì sao mọi thứ lại diễn biến như thế!

Đột nhiên trước mắt y xuất hiện bóng dáng của Phạm Triệt, hân hươ hươ súng trong tay nhìn y mỉm cười ranh mãnh, đó chính là cảm giác thỏa mãn của thành công hay sao?

“Vợ à, em thuộc về anh.”

Trần Thiên bừng tỉnh trong cơn khiếp sợ, bấy giờ y mới nhận ra đối phương đã giết chết cha mẹ của mình! Tay hấn dính đầy máu tươi, y cảm thấy thế giới xung quanh đã tan vỡ, không thể khổng chế.

“A — —”

Trần Thiên đột nhiên trợn mắt, gương mặt vã đầy mồ hôi lạnh tựa như vừa được vớt lên từ biển, đồng thời cửa phòng bị gõ dồn dập.

Là mơ ư? Trần Thiên nhìn đôi tay của mình, khê hít một hơi. Chắc sau khi trở về y phải tìm một bác sĩ tâm lý, bằng không cả đời này y cũng không thoát khỏi bóng ma của Phạm Triệt.

Tiếng gõ cửa rầm rầm như cũ, chắc vừa rồi y mơ tiếng gõ cửa thành tiếng súng đẩy thôi.

Trần Thiên lau mồ hôi, y nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh – hiện tại 3 giờ 15 phút sáng. Trần Thiên cảm thấy bức bối vì muộn như vậy chẳng biết ai còn quấy rầy mình.

“Đến ngay!” Y một mỗi ứng tiếng rồi bước qua mở cửa.

Cửa rất nặng, là có người cố ý đẩy vào?

Trần Thiên không nghĩ ngợi nhiều, y chỉ dùng sức vặn chốt cửa ra, theo sau là một bóng đen đổ xuống, ‘đùng’ một tiếng – chất lỏng chảy xuống, giống như một dây tơ hồng uốn lượn.

Là máu!

Trần Thiên khủng hoảng lùi về sau hai bước, chỉ thấy máu toàn thân bắt đầu chảy ngược. Cơ thể cường tráng nhá nhem trong bóng tối khiến y nhận ra đó là Sanjay Gandhi, lúc này cả người hấn đầy máu, run rẩy không ngừng.

Sao lại thế, xảy ra chuyện gì? Nào Trần Thiên quay cuồng, tuy rằng lúc này y rất sợ hãi nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí để kéo thân thể đối phương vào trong. Bởi vì hấn thật to con nên Trần Thiên dùng hết sức bình sinh mới có thể kéo hấn được.

“Sanjay Gandhi! Sanjay Gandhi! Chuyện gì hả? Tại sao cậu lại thế này?!”

Hơi thở của hắn đã trở nên thoi thóp, hắn chậm rãi mở mắt ra, biểu cảm ngập tràn lo sợ. Sự khiếp đảm tràn đầy trong con người, rồi hắn nói một câu cuối cùng: “Ác — — ma — —”

Sau đó, Sanjay Gandhi lìa đời. Trần Thiên có thể cảm thấy đôi mắt khủng hoảng của hắn trong bóng đêm, dường như hắn đã gặp một ác ma thật sự.

Trần Thiên sợ hãi nhưng không còn cách nào khác, y cầm lấy đèn pin và khập khiễng chạy ra ngoài, y không biết những thuyền viên khác có gặp nạn hay không, y vừa chạy như điên vừa gào thét: “Bahadwaj! Thuyền trưởng Salman! Salman Josh! Các anh đâu rồi?!” Đi được một nửa, ánh đèn pin phản chiếu hai cái xác.

Là thuyền trưởng Salman và Salman Josh, Trần Thiên run rẩy đưa tay chạm vào chỉ thấy cơ thể lạnh băng.

Thâm tâm Trần Thiên bắt đầu vỡ nát, y không dám tin mà lắc đầu, đôi tay bịt chặt tai mình lẩm bẩm: “Không thể nào! Không thể nào!”

Trong phút chốc Trần Thiên chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là chạy. Phải chạy cho xa!

Y quay lưng, không ngừng cầm đầu cầm cổ chạy, nhưng cơ thể tật nguyền không kham nổi mộng tưởng kia, cứ thế y ngã mạnh xuống đất.

Trần Thiên nén đau ngẩng đầu, y đã phát hiện điều gì đó – rằng phía trên boong tàu tỏa ra ánh sáng vàng nhạt. Trần Thiên chỉ thấy khủng hoảng trong tim.

Thịch thịch thịch.

Lý trí mách bảo y đừng sốt ruột tới gần, nhưng thân thể lại vô thức bò từng chút từng chút về phía trước. Khoảng cách ước chừng mười mét, chín mét, tám mét, ngày càng tới gần, rốt cuộc Trần Thiên đã thấy rõ cảnh tượng kia.

— — Là Phàm Triệt, quả nhiên là Phàm Triệt, lẽ ra Trần Thiên sớm nên nghĩ đến.

Phàm Triệt cầm cây đuốc trong tay, người bị trói bên cạnh là Bahadwaj, trong miệng cậu ta bị nhét vải và đang khóc rống. Bahadwaj muốn gào to nhưng chỉ có thể phát ra những âm thanh vô nghĩa, trên người cậu chỉ chút những vết dao, cả to lẫn nhỏ. Toàn thân Bahadwaj đầy máu, chất lỏng màu đỏ loang đầy sàn, dưới ánh đèn chiếu rọi càng hiện lên rõ ràng hơn.

Phàm Triệt vẫn luôn dùng dao cứa vào người cậu, nét mặt thản nhiên đến lạ lùng – thậm chí còn vui vẻ huyết sáo. Hắn tựa như con ác quỷ đến từ địa ngục, mặc cho Bahadwaj liều mạng giãy giụa muốn gào thét,

muốn van xin nhưng hết thấy đều bằng không. Cậu trai bị Phàm Triệt trói chặt.

“Rầm!”

Bởi vì Trần Thiên quá mức sợ hãi nên đã làm rớt đèn pin, lúc này Phàm Triệt mới nhận ra sự hiện diện của vợ mình, ở đây.

Hắn xoay người nhìn y, nét mặt mau chóng thay đổi. Hắn cười, nụ cười rạng rỡ tựa như gã thanh niên đắm mình trong gió xuân, một chàng trai với tình yêu ngọt ngào, khắp người toát nên hơi thở của tuổi trẻ; tựa như hắn chưa từng làm chuyện xấu, bao gồm việc dùng dao cắt thịt Bahadwaj.

“Vợ ơi, em đã đến rồi!” Phàm Triệt nói như thể một người chồng đón vợ đi làm về, ngữ khí tràn ngập cưng chiều, say đắm.

“Cậu...” Trần Thiên không còn lời lẽ nào để diễn tả cảnh tượng đang diễn ra, bởi mọi thứ tựa như địa ngục trần gian vậy!

“Nếu đã đến thì anh biểu diễn cho em xem nhé? Vợ này, anh chờ em rất lâu.” Hắn ngắm Trần Thiên một cách sâu xa, sau đó ngoảnh đầu nhìn Bahadwaj. Cậu ta trợn to mắt, liên tục lắc đầu như là van xin đối phương dừng tay.

Phàm Triệt thản nhiên nói với cậu ta bằng giọng tiếng Anh chuẩn: “Hôm nay mày làm sai một chuyện, và chuyện này tao không thể tha thứ, mày đã biết chưa?”

Sự sợ hãi trong mắt cậu không ngừng tăng lên, cậu liên tục lắc đầu và gật đầu trong hoảng loạn. Đôi con ngươi của Phàm Triệt càng thêm âm u: “Mày dùng tay trái dơ bấn chạm vào tóc vợ tao, mày dám dùng tay trái chạm vào vợ tao như vậy? Mày có biết ngoại trừ tao thì không ai được đụng vào em ấy, dẫu là một sợi lông!”

Bahadwaj nhìn về phía Trần Thiên, dường như cậu đã hiểu ra điều gì. Cậu bắt đầu khao khát nhìn y, cậu hi vọng Trần Thiên có thể cứu mình, vì cậu không muốn chết!

Đôi môi Trần Thiên run lấy bấy, y chưa bao giờ nghĩ tới việc Phàm Triệt sẽ giết người, mà còn giết nhiều người như vậy...

“Đừng nhìn vợ tao bằng đôi mắt đó, nhìn một cái cũng không! Ừ thì, vốn dĩ tao chỉ định chặt tay trái và để mày chết trong khổ sở thôi, nhưng lúc này mày còn dám nhìn lên vợ tao nữa? Thế tao xin hai tròng mắt của mày nhé, đây là trừng phạt, hiểu không! Tao và vợ sẽ vĩnh viễn bên nhau, tao đã nói không ai chia rẽ tụi tao mà! Ai cũng không thể! Cho nên bọn mày đáng bị trừng phạt như thế.”

Nói xong, Phàm Triệt lạnh lùng đâm con dao Thụy Sĩ vào mắt phải của Bahadwaj.

Roẹt một tiếng, máu giăng đầy đất.

Phạm Triệt bắt đầu giết chóc điên cuồng, hấn không ngừng vung dao lên, hạ xuống, máu bắn như suối, máu vấy đầy mặt Phạm Triệt, vấy đầy tầm mắt Trần Thiên.

Thế giới quan của y bị sắc đỏ bủa vây, y dần dần không nghe thấy âm thanh nào nữa. Lọt vào tai người đàn ông là tiếng thở dốc của mình, y thấy cảnh tượng trước mắt trở nên đơng đưa, vụn vụn, rồi tan nát...

Rốt cuộc Trần Thiên không chống đỡ được, cơ thể của y nhẹ tênh, cả người ngã rạp về phía sau...

Một ngày mới lại bắt đầu.

Buổi sáng bình minh nhô lên tỏa những tia nắng rực rỡ đỏ thắm, rặng mây ửng hồng như bị máu nhiễm đỏ, trông thật đẹp.

Một người thanh niên cao lớn lặng yên ngồi ở mũi thuyền, cơn gió biển mơn man mái tóc hấn ta. Trong tay hấn ôm lấy một người đàn ông trung niên gầy gò, tựa như còn đang ngủ. Chàng trai trẻ nhẹ nhàng vỗ về người mình thương, không dám đánh thức.

Một lúc sau...

Vợ thân yêu trong ngực hấn như sắp tỉnh lại, y nhập nhèm mở mắt ra, rồi y trông thấy dáng vẻ của kẻ đang ôm lấy mình! Y rơi vào muôn trùng hoảng hốt, phản ứng đầu tiên là bắt đầu giãy giụa.

Hấn như sớm biết trước vợ mình sẽ làm gì bèn dùng tay siết chặt một cái, không cho đối phương có cơ hội thoát thân. Đôi mắt hấn dịu dàng như nước, toát lên chan chứa ái tình.

“Vợ à, anh có em cả đời là đủ. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn...”

Chàng thanh niên tươi cười xán lạn, một nụ cười của thỏa mãn và hạnh phúc.

Gió đột nhiên thổi mạnh, giống như làm sập đổ cái gì. Cơ thể bên cạnh thuyền hơi lảo đảo, hốc mắt trống rỗng, lạnh băng.

Đó là một cái xác bị chặt tay và không còn tròng mắt.

27. Chương 27

Edit: Thỏ

Sinh tồn ở đảo luôn tràn đầy thách thức, đây cũng chính là ý nghĩa của nơi này.

Phạm Triệt và Trần Thiên chung sống với nhau trên hoang đảo gần một năm, cũng có thể lâu hơn hoặc ít hơn nhưng cũng không ai bận tâm về nó, bởi lẽ nơi đây không tồn tại khái niệm về thời gian.

Hôm nay Phạm Triệt dậy sớm, vài bữa trước thời tiết trở lạnh khiến hắn cảm thấy lạ lùng. Theo lý thuyết đây là khí hậu vùng Đông Nam Á thì cơ gì lại có mùa đông? Nhưng thời tiết đột ngột thay đổi khiến người ta không kịp đề phòng, từ sáng tinh mơ hắn đã thấy những giọt sương trên lá đọng thành băng, và tiết trời thực sự quá rét. Sức khỏe Phạm Triệt rất tốt, hắn vừa trẻ vừa dồi dào năng lượng nên vẫn ra cửa với quần áo như mọi khi; ngược lại Trần Thiên có chút không chịu nổi. Chân y bị tật, vì không thể rèn luyện sức khỏe cho nên sức đề kháng rất yếu, vốn dĩ sống trong khí hậu ẩm áp đã quen nay trời đột nhiên trở lạnh chẳng khác nào đem hoa trong nhà kính ra hứng gió, suốt mấy hôm Trần Thiên vẫn luôn lạnh cóng cả mình.

Có những lúc y lạnh gần chết nhưng cũng không nói cho Phạm Triệt nghe. Bình thường, trừ khi Phạm Triệt chủ động bắt chuyện thì y mới nói, còn không thì thôi. Nhưng hiện giờ cũng khá hơn rồi, ít nhất y có thể nói vài câu với hắn. sau khi Phạm Triệt giặt sạch nhóm thuyền viên trên tàu, Trần Thiên đã luôn im lặng, không phải y không muốn nói mà bởi vì sợ hãi đến mức không nói thành lời.

Một năm qua bọn họ vẫn sinh tồn như vậy nhưng điều kiện sống lại khá hơn lúc trước. Phạm Triệt và y ở trên thuyền, rốt cuộc bên trong có giường và một ít đồ dùng sinh hoạt cần thiết – những vật dụng thuộc về thế giới văn minh tưởng chừng như không thấy nữa, nay lại xuất hiện trên đảo hoang và giúp ích cho họ rất nhiều, đầu chỉ là một chiếc kim khâu.

Tuy nhiệt độ hôm nay lạnh giá nhưng Trần Thiên vẫn vội vã ra ngoài, y mặc chiếc áo lông vũ đen size XXL to sụ, mà vóc dáng của Trần Thiên vốn chỉ mặc vừa size M mà thôi. Dù sao quần áo hiện đại cũng rất hữu dụng, có thể trùm cả nửa người, che phủ đôi tay.

Trần Thiên mang dép lê bước đi trên cát, đây là thời gian Phạm Triệt đi săn thú nên y mới được tự do đôi phần. Phạm Triệt quản y nghiêm lắm, bởi dục vọng chiếm hữu của hắn dường như biến thái hơn, những khi rảnh rỗi hắn thường ôm y thì thào kể chuyện, hắn sẽ nói về luận điệu của tình yêu, ví như thời cổ đại vợ là đồ sở hữu của chồng, vợ phải nâng khăn sửa túi cho chồng và xem chồng là tất cả. Trần Thiên chỉ đành chấp nhận số kiếp, sau khi cơn khủng hoảng tâm lý qua đi y đã tận dụng khả năng để hòa theo hắn, giống như một diễn viên hạng A đóng vai người vợ hèn mọn để lấy lòng một kẻ tâm thần.

Trên thực tế việc này vô cùng có ích, bởi Phạm Triệt rất thích ‘ăn ngọt’. Mỗi khi Phạm Triệt săn thú trở về chỉ cần Trần Thiên gọi hắn là chồng ơi lập tức hắn sẽ cười như hoa, sẽ ôm lấy Trần Thiên hôn môi đá lưỡi, có lúc hắn hôn thô bạo hoặc có lúc không kìm được sẽ đè Trần Thiên ra làm tình.

Trần Thiên cũng đã quen với kích cỡ thô to của hắn, rốt cuộc bị hắn chơi suốt một năm nên bông cúc đã thành hướng dương, nhưng chuyện này cũng tốt cho mỗi lần đi vệ sinh, rất thông thoáng. Ngấm lại thì

cực vật của Phàm Triệt thô như vậy... Trước đó Trần Thiên đã tự cho tay vào hậu huyệt của mình, kết quả dùng bốn ngón tay cũng không cảm thấy đau đớn, y càng chẳng biết phía dưới đã rộng đến bao nhiêu?!

Phàm Triệt làm tình không biết mệt, phỏng chừng lúc hần cắm vào cũng chẳng có cảm giác đúng không?

Trần Thiên thâm giễu cợt bản thân, cả ngày y không có việc gì làm, những khi đối mặt với Phàm Triệt chỉ cảm thấy lo lắng. Hần đi rồi y liền suy nghĩ miên man, y ngẫm từng chuyện trong quá khứ nhưng không mơ tưởng đến việc có ai đó sẽ cứu mình nữa. Y từng bắt lấy cơ hội cũng từng nhìn kết cục rồi, y quá sợ!

Gió ngoài trời thổi mạnh, cơn gió rét tựa như lưỡi dao cứa vào mặt Trần Thiên khiến y bất giác rụt đầu, giấu mặt vào mũ áo lông rộng rãi.

Phía trước là một cây cọ ngã, chắc do thời tiết khắc nghiệt nên đã chết đi.

“Chào bạn già, tôi lại đến thăm mọi người đây.”

Đây chính là nơi mà nhóm thuyền viên được mai táng, và y vẫn còn nhớ rõ tình huống lúc đó. Bởi vì quá mức sợ hãi nên hai ngày sau Trần Thiên mới hồi phục tinh thần, năm ngoái thời tiết oi ả nên quá trình phân hủy xác diễn ra rất nhanh, chỉ mới hai ngày mà thi thể đã bốc mùi hôi và một sinh ra một ít dòi bọ.

Ghê tởm! Thật ghê tởm! Trần Thiên nhớ tới cảnh tượng ấy chỉ thấy buồn nôn. Y biết Phàm Triệt muốn vớt đồng xác kia xuống biển làm mồi cho cá, nhưng y không chấp nhận. Tuy Trần Thiên không phải hạng người lương thiện nhưng bọn họ đã vì y mà chết, việc hạ nhục thi thể của họ y không làm nổi đâu! Trần Thiên sợ lúc ngủ say sẽ thấy nhóm thuyền viên tìm mình tính sổ.

Khi đó Phàm Triệt ngang ngạnh vô cùng, mặc kệ Trần Thiên khổ sở van xin thế nào hần vẫn không đồng ý. Trước hết hần đem xác của Bahadwaj vớt xuống biển, vừa nghe ‘bùm’ một tiếng thì Trần Thiên đã muốn nhảy theo để vớt xác lên. Nhác trông bộ dạng lao đi không màng sống chết của vợ đủ khiến Phàm Triệt sợ run trong lòng, bởi người bị què chân nếu nhảy xuống dưới chỉ có đường chết! Phàm Triệt hết cách, hần đành trấn an Trần Thiên sau đó nhảy xuống vớt thi thể Bahadwaj lên, mấy thi hài còn lại đều được chôn cất dưới tàng cây cọ, để rồi Trần Thiên cũng có thói quen lâu lâu sẽ đến thăm viếng và giải bày.

Y tới lui không cố định, có khi cách một hai hôm, có khi cách cả tuần.

“Bạn tôi ơi, bạn có khỏe không?”

Sau tiếng gọi kia, Trần Thiên chống một tay xuống đất, chậm rãi ngồi xuống. Cái lạnh của bờ cát như xuyên qua quần thấm vào xương cốt khiến y bất giác run lên. Y chậm rãi thích ứng với nhiệt độ này, tiếp theo lâm bầm với gốc cọ: “Cũng lâu rồi nhỉ, nhưng bao lâu? Tôi không nhớ rõ nữa rồi, các anh ở dưới vẫn khỏe chứ? Tôi chẳng biết có kiếp sau hay không... Mong là có, bằng không sẽ tội cho các anh lắm.”

Thanh âm trở nên nắc nhen, y dùng giấy lát, tiếp đó chậm rãi vuốt ve bờ cát ráo hoảnh, lạnh băng.

“Các anh đừng trách tôi... Không, vốn dĩ nên trách tôi mới phải! Là tôi hại các anh ra nông nỗi này, tội của tôi nặng lắm, chi bằng kiếp sau tôi làm trâu làm ngựa bù đắp lỗi lầm...”

Trần Thiên nói vài câu như thế, bỗng ngẩn ra. Thời tiết không còn như xưa, bây giờ thật lạnh, gió biển mang hơi nước thổi từng hồi khiến cơ thể ấm nóng trở thành một khối băng nhưng người đàn ông vẫn ngồi bất động như cũ, tựa như một thầy tu khổ hạnh. Y cảm thấy áy náy, và việc hứng chịu trận gió rét này sẽ giúp y bớt day dứt trong tâm.

Ngồi tầm nửa giờ Trần Thiên cảm thấy mình nên trở về, tuy nhiên toàn thân y đông cứng. Y chậm rãi cựa quậy trên mặt đất một chút rồi mới đứng lên, khập khiễng đi về hướng con thuyền.

Lúc quay lại y đã thấy Phàm Triệt trở về, đầu tóc hăn rối tung, khoang thuyền hỗn độn, vừa xem một cái đã biết ban nãy xảy ra chuyện gì. Phàm Triệt không sống cầu thả thế đâu, chẳng qua hăn không tìm thấy y nên mới xóc tung căn phòng như vậy.

Y mỉm cười đầy mỉa mai: “Hôm nay anh về sớm!”

Phàm Triệt gấp đến đỏ mắt, vừa vào cửa không thấy Trần Thiên thì hăn trở nên hoảng hốt vô cùng, hăn tìm một vòng lân cận cũng chẳng thấy đâu, ngay khi định mở rộng phạm vi tìm kiếm thì Trần Thiên đã xuất hiện đúng lúc.

Y thông thả bước vào thuyền, thản nhiên giao tiếp như không có chuyện gì xảy ra, điều này đúng là làm khó Phàm Triệt. Bình thường hăn là một kẻ cực kỳ tinh táo, nhưng chỉ cần liên quan đến Trần Thiên thì hăn lại rơi vào tình cảnh cuồng loạn, bất an.

“Vợ, em mới đi đâu hả?!”

Phàm Triệt thấy Trần Thiên thì vội vàng bước đến ôm vợ vào lồng ngực, thân thể y lạnh ngắt khiến hăn nhói đau trong lòng.

Trần Thiên không phản kháng, cứ mặc cho đối phương áp ôm. Y đã từ bỏ hành vi phản kháng lâu rồi, bởi vì thể lực chênh lệch nên cố quá cũng thành quá cố nên hăn muốn yêu sao thì yêu.

“Không gì cả, em chỉ đi dạo mà thôi.”

Trần Thiên vẫn cư xử bằng điệu bộ bình thản, y không muốn làm lớn chuyện nhưng chỉ một câu băng quơ từ y đủ khiến Phàm Triệt tức hộc máu mồm. Hăn rống giận: “Dạo cái gì, lạnh như vậy còn đi dạo, thân thể lạnh cóng rồi đây!”

Trần Thiên sững sốt, y không ngờ Phàm Triệt kích động như thế, hăn càng ôm siết Trần Thiên hơn. Ừ thì hiện tại y rất ngoan, y hiểu rằng mọi chuyện lớn nhỏ đều nghe theo hăn, làm vợ phải biết nghe lời ‘chồng’.

Trần Thiên thở hắt ra rồi nói: “Ừm, em đã rõ, trời lạnh sẽ không đi dạo lung tung.”

Nghe Trần Thiên nói vậy Phàm Triệt mới thoảng buông lỏng tay, hần hít thật sâu mùi vị trên người y – đó là thứ khát vọng hần luôn mê luyến, mà đáp án Trần Thiên cho hần cũng thực vừa lòng.

“Cơ thể em rất lạnh, có phải lạnh hỏng rồi không?” Một Phàm Triệt dữ dằn ban nãy đã biến tan, thay vào là một Phàm Triệt cún con đang ngoe nguẩy đuôi tỏ ra tội nghiệp.

“Vẫn tốt mà, thân nhiệt em vậy đấy, hơi lửa một chút sẽ ấm thôi.”

Phàm Triệt nhắc nhở Trần Thiên lên, cứ thế hai chân Trần Thiên cách xa mặt đất, hần buộc Trần Thiên phải nhìn trực diện như vậy cùng mình.

“Nhưng tim anh rất đau, đau lắm. Nhờ vợ anh lạnh hỏng thì anh biết làm sao, biết làm sao đây?”

Trần Thiên quan sát người thanh niên, đầu óc trống rỗng. Y sợ nhất một Phàm Triệt thế này, vì chung sống đã lâu nên y biết đây là lúc cảm xúc của hần không ổn định – điển hình của việc giây trước còn cười nhưng giây sau đã nổi điên lên, y cũng tìm ra cách ứng phó thể nào cho tốt. Trần Thiên bèn áp ứng: “Em... Em ổn mà...”

“Về sau có nghe lời chồng không?” Đôi mắt hần như đóng đinh Trần Thiên.

Y rụt rè né tránh ánh nhìn kia, chỉ im lặng gật đầu khe khẽ, nhưng Phàm Triệt cũng không hài lòng cho lắm.

“Nói bằng lời.”

“...Nghe.” Trần Thiên đành mở miệng.

“Gì cũng nghe?”

“Ừm.”

Trần Thiên ngoan ngoãn khiến Phàm Triệt nheo nheo đôi mi, cực kỳ hưởng thụ.

“Gọi anh một tiếng — —”

“Chồng ơi!”

“Vợ ngoan!” Phàm Triệt kích động đáp ngay, thanh âm nũng nịu kia như xuyên thẳng vào người hắn khiến cảm thấy hạ thể của mình vì tiếng *rên* này nhanh chóng cương lên.

Phàm Triệt bắt đầu mơn trớn cổ y bằng những nụ hôn ướt át, hắn dùng bàn tay hư hỏng thò xuống bóp mông Trần Thiên.

“Vợ à, em thơm quá, chồng đói bụng, chồng muốn ăn em...”

Phàm Triệt đã bắt đầu cởi áo khoác của Trần Thiên, mà y cũng biết giờ phút này ngăn cản đã muộn. Y chấp nhận số mệnh, nhắm mắt, dù sao không chỉ một hai lần... Trần Thiên gật đầu chậm rãi: “Anh nhẹ thôi...”

28. Chương 28

Edit: Thỏ tâm tịnh lòng tịnh

Lưu ý: Cảnh H không biến thái, Phàm Triệt mới biến thái

Trần Thiên số khổ, 36 tuổi đầu vẫn phải chơi trò cảm giác mạnh UwU

Trần Thiên chưa bao giờ có tư tưởng kỹ nữ phải lập đền thờ, đối với việc ân ái cũng không phải lần đầu tiên, dù có lần hai, lần ba hay lần thứ một trăm đi nữa thì vẫn như vậy. Khi đã phá tan ranh giới đạo đức thì y sẽ không tỏ ra phản kháng làm gì, Trần Thiên nghĩ nếu mình còn nuôi ý định chống cự đời sống đòi chết nếu ngẫm lại chỉ thấy buồn nôn.

Chuyện gới chần y không bài xích, chỉ cần Phàm Triệt làm tình đừng quá thô bạo, dù sao quan hệ quá mức cũng rất đau. Tuy nhiên một trận tình ái cũng chẳng khiến y mất mát gì, y chỉ việc ngoan ngoãn nằm và dạng chân ra, việc còn lại phụ thuộc vào đối phương. Trên thực tế nếu y không phản kháng thì cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực.

Phàm Triệt nhẹ nhàng cởi áo Trần Thiên xuống, cứ thế y trần trụi trụi. Bởi vì tiết trời giá rét nên Trần Thiên sờn cả da gà, y bất giác run lên, đôi tay ôm lấy ngực.

Phàm Triệt vừa ngắm Trần Thiên vừa tự cởi áo và thắt lưng của mình, hắn chỉ mặc áo phông màu đen và một cái quần ngắn, đó là vật phẩm có sẵn trên thuyền, ngay cả lót ra cũng rất đơn giản. Hắn vẫn còn trẻ, tinh lực vẫn dồi dào, lại muốn ‘vận động’ ngay tức khắc nên nhiệt độ cơ thể càng nóng bỏng hơn. Làn da màu lúa mạch bởi vì phơi dưới ánh nắng một thời gian dài nay càng đậm đà hơn, cũng may dung mạo lẫn vóc dáng của hắn đều rất Tây nên nước da nâu chỉ làm tăng sự gợi cảm của hắn.

“Lạnh à?” Phàm Triệt thấy vợ mình run rẩy thì khẽ ôm lấy y.

Khi chạm vào cơ thể ấm nóng của Phàm Triệt khiến Trần Thiên thoải mái hơn rất nhiều, đúng là thân nhiệt của hắn vẫn ấm hơn y vài độ.

“Ôm chặt anh đi, vợ, ôm chặt, dùng sức ôm chặt lấy anh...” Hạ thể Phàm Triệt đã cứng lên, Phàm Triệt vốn cao hơn Trần Thiên rất nhiều và thứ nóng rẩy ấy đang cọ vào bụng y, bị ôm như thế nên cơ thể kẹp chặt thứ đó của hắn.

Y càng ôm chặt gã thanh niên thì cự vật giữa chân càng thêm cứng nóng, Phàm Triệt đã không chịu nổi nữa rồi, toàn thân hắn như run lên.

“Sướng quá, chồng được vợ ôm thật sướng...”

Phàm Triệt ngửa mặt lên trời hưởng thụ, mà Trần Thiên cũng có cảm giác bụng mình ngày càng dính nhớp. Dương vật của hắn như con cá chạch không ngừng chuyển động, Phàm Triệt càng va chạm nhanh hơn, bởi vì tiết ra chất lỏng quá nhiều nên thằng em hắn bị trượt sang một bên. Phàm Triệt buông lơi Trần Thiên rồi tự thủ dâm cho mình, chất giọng vốn trầm nay lại càng trầm thấp: “Vợ ngoan, mau liếm cho anh, dùng cái miệng nhỏ của em ngậm lấy nó, liếm đại quy đầu, anh muốn sướng, nhanh đi...”

Những lúc Phàm Triệt rơi vào dục vọng thường nói năng bậy bạ, muốn bao nhiêu thô lỗ có bấy nhiêu thô lỗ, muốn bao nhiêu phóng đảng có bấy nhiêu phóng đảng. Phàm Triệt ấn vợ mình ngồi xuống và đẩy cự vật to nóng về phía Trần Thiên, y cũng bó tay, chỉ đành nuốt bước bọt ngồi xồm trên đất.

Thứ đó trông thật kiêu căng, nó vừa cương vừa nóng chĩa thẳng vào Trần Thiên tựa như vua chúa đang chờ y hầu hạ. Trần Thiên đưa tay ấn xuống rồi nó lại nảy lên như vô cùng tức giận, phía đầu nắm toát ra một mùi nam tính đặc trưng khiến Trần Thiên bất giác cúi đầu nhìn lại ‘cậu em’ của mình, nó co thành một cụm như... đã chết, trong phút giây bất chợt y có cảm giác mình đã đầu thai nhầm chỗ, không thì tại sao làm một người đàn ông nhưng lại bị liệt dương? Y vô cùng tội nghiệp cho bản thân...

Phàm Triệt thấy y ngần ngại chỉ nắm lấy dương vật mình thì mắt kiên nhẫn đẩy đẩy vài cái, bấy giờ Trần Thiên mới hoàn hồn lại. Một năm qua hắn đã khai phá cơ thể Trần Thiên đến cực hạn rồi, mấy việc khẩu giao thể này y đã quá quen, hoặc có thể nói trời sinh vốn ‘lành nghề’ nên dù đối mặt với kích cỡ thô to như thể y vẫn có thể nuốt hết cự vật vào sâu trong khoang yết hầu từ gốc đến ngọn.

Trần Thiên hiểu rõ bản thân hơn ai hết, y rất sợ chết, bởi vì sinh tồn nên không từ thủ đoạn; nhưng y không cảm thấy mình sai, người ta sợ chết là lẽ thường tình. Trần Thiên thâm khinh bỉ bản thân, y chẳng hiểu tại sao mình không đủ dũng khí để đối mặt với tử vong – ngay khi mà Phàm Triệt giết sạch những thuyền viên, dẫn y đến đường cùng nhưng y vẫn không dám tự sát, hiện tại càng không.

Trần Thiên há miệng mút lấy cự vật của gã thanh niên, đầu lưỡi y không ngừng khiêu khích, chẳng biết do nước bọt hay dịch thể ứa ra mà Phàm Triệt sướng đến rướn người, hắn gào lên khe khẽ: “Vợ, nhìn anh, vừa liếm vừa nhìn anh, nhanh đi!”

Phàm Triệt vội vàng đưa tay nâng mặt y lên, khiến y phải ngửa cổ nhìn hắn. Đây là hình ảnh đậm đặng đến cỡ nào? Trần Thiên một bên vừa ngậm dương vật đàn ông một bên nhìn hắn bằng ánh mắt vô tội, Phàm Triệt quả thật bị y làm phát điên lên mất. Hắn ghì lấy gáy Trần Thiên, phần hông vận động mãnh liệt tựa như một chiếc mô-tơ tốc độ cao.

“Vợ à, em thật đẹp, em thật đẹp, anh muốn em, cơ thể em đều thuộc về anh. Vợ anh chỉ có thể để anh chơi, bị của quý của chồng chơi chết!”

Phàm Triệt lại bắt đầu nói bậy, cho dù Trần Thiên đã có kinh nghiệm trong chuyện này nhưng mỗi khi Phàm Triệt thọc vào rút ra nhanh như thế y vẫn luôn cảm thấy buồn nôn, y lắc đầu muốn bỏ cuộc nhưng sau gáy vẫn bị giữ lấy làm y không thể động đậy tí nào. Trần Thiên khó chịu đến rơi nước mắt, nhưng không vì khổ tâm đến rơi lệ, nếu vì điều đó mà khóc thì y đã sớm khóc mù mắt rồi; chẳng qua thân thể khó chịu nên tiết ra nước mắt sinh lý. Phàm Triệt thấy y nước mắt lưng tròng thì càng mất khống chế hơn.

Tần suất đẩy đưa trong miệng ngày càng mạnh, y thật sự không chịu nổi bèn mạnh bạo hất Phàm Triệt ra, rốt cuộc cũng thoát khỏi sự trói buộc của hắn. Y ngửa cổ hít lấy hít để không khí bên ngoài.

Phàm Triệt sững sốt một lúc rồi mới hoàn hồn, hắn nhận ra mình đã có hơi quá đáng nhưng vẫn không thể ngăn được dục vọng đang dâng cao, hắn vội vàng ngồi xuống bế vợ lên, nhìn vợ khổ sở ứa nước mắt bèn cười bảo: “Em đẹp quá, đẹp ngửa cả tim anh...” Rồi hắn ôm y ngồi đối diện với mình.

Nhưng Trần Thiên hạ quyết tâm nhắm mắt.

“Nhìn anh, đừng nhắm mắt.” Giọng Phàm Triệt có phần ép buộc.

Bất đắc dĩ, Trần Thiên đành run rẩy hé mắt ra. Thấy y nghe lời mình như thế hắn vui vẻ sờ mặt người đối diện: “Ngoan, để chồng liếm liếm.” Phàm Triệt kề môi đến gần mắt trái của đối phương, sau đó hắn thè lưỡi liếm vào con ngươi vẫn rưng rưng nước mắt. Đầu lưỡi trơn trượt khiến Trần Thiên ngứa ngáy, y tỏ ra bất hợp tác bằng cách lắc đầu.

Bấy giờ Phàm Triệt mới lui đi, hắn tặc lưỡi, tựa như vẫn còn nhắm nháp hương vị ấy.

“Ừm, hơi mặn — — nhưng ngon.” Phàm Triệt nghiêm túc nhận xét rồi nhìn sang tròng mắt còn lại của đối phương, hắn khẽ cười: “Bên kia cũng đừng lãng phí.”

Trần Thiên không còn ý chí phản kháng, mặc hắn muốn chơi sao thì chơi.

Sau khi tận hưởng xong ‘mỹ vị’ thì Phàm Triệt mới bỏ qua, rồi hắn tham lam liếm vành tai, chiếc mũi của vợ, tựa như không bao giờ thấy đủ.

“Vợ anh là tốt nhất, tuyệt nhất — —”

Trần Thiên bị liếm mút ngứa ran người, tuy y sợ ngứa nhưng không dám chống cự Phạm Triệt. Khi nhấm nháp đủ rồi hắn mới đứng dậy, cự vật vẫn như cũ giương cao, bởi vì chưa được bắn tinh nên luôn trong trạng thái chào cờ, trước đầu nầm còn rỉ ra một tia chất lỏng, cũng không biết là dịch của tuyến tiền liệt hay nước bọt của Trần Thiên.

Vừa rồi Trần Thiên sợ hãi vô cùng, y sợ hắn ép mình phải khẩu giao nên sắc mặt trắng bệch, y lắc đầu khổ sở nói: “Đừng dùng miệng được không?”

Hiếm khi nghe Trần Thiên cầu xin nên hắn đương nhiên đồng ý rồi, đôi mắt hắn híp lại, ngữ khí nhẹ nhàng: “Vậy dùng lỗ dưới của em nhé.”

Trần Thiên nghe hắn nói xong mới thở phào nhẹ nhõm, y ngoan ngoãn xoay người, nhắc mông để đối phương tiến vào.

Mà Phạm Triệt cũng chẳng muốn làm tư thế bình thường như vậy, hắn vung tay bế thốc Trần Thiên lên, để y đối diện với mình.

“Mặt đất lạnh lắm, sẽ bị cảm, chi bằng chúng ta đổi tư thế trên không.”

Trần Thiên nghe xong bèn nhúu mày lại, y biết đối phương rất gian xảo nhưng chỉ dám nghĩ trong bụng mà thôi, nào dám nói. Mặt khác Phạm Triệt tin rằng im lặng là chấp nhận.

“Đến đây ôm cổ anh, dùng hai chân kẹp chặt hông anh. Anh sẽ không giữ em đâu nên coi chừng ngã.”

Động tác của Trần Thiên lúc này như một chú khỉ bầu chặt nhánh cây, toàn bộ trọng lượng đều đè trên người hắn, mà tư thế này người bình thường không thể chịu được. Tuy Trần Thiên thấp bé nhưng vẫn là thể trạng nam giới, tuổi tác đã gần bốn mươi nên không được dẻo dai như xưa, hơn nữa cân nặng cũng hơn 50kg... Nếu người khác bị ôm như vậy chắc chắn sẽ lão đảo ngay, nhưng may mắn đối phương là Phạm Triệt. Hắn đứng sừng sững tựa cây tùng, cây bách, không mảy may suy suyễn chút nào, trọng lượng của Trần Thiên đối với hắn cũng chẳng là bao. Thấy Trần Thiên hoàn thành động tác mà mình yêu cầu thì cảm thấy vui mừng quá đỗi, hắn bắt giác mơn trớn giữa đùi y sau đó một phát đâm thẳng vào hậu huyệt.

Trần Thiên vì muốn chống đỡ thể trọng của mình nên cả người đều căng ra, đương nhiên phía dưới cũng càng thít chặt. Phạm Triệt thúc cự vật vào nơi vừa hẹp vừa nóng, khoái cảm tăng vọt khiến gã trai suýt chút bắn rồi. Trần Thiên bị hắn đâm mạnh như vậy cũng buông lỏng tay, xém rơi xuống đất, tuy nhiên Phạm Triệt đã vội vàng bỏ đỡ Trần Thiên, chuyện này làm hắn cảm thấy hài lòng: “Vợ ngoan, đừng nản chí. Mau ôm chặt cổ chồng, để chồng sướng chết đi!”

Trần Thiên lần nữa nhắm mắt, chỉ đành quăn chặt lấy hắn ta.

Trước hết Phạm Triệt thông thả chuyển động để đôi bên có thể thích ứng nhau, khi cảm thấy mọi chuyện ổn bèn thô bạo gia tăng tần suất. Hắn bắt đầu điên cuồng giao hợp, thậm chí vừa đi vừa thúc liên tục vào trong chẳng khác nào một cỗ máy tình dục.

“Vợ, em nóng quá, ẩm quá, muốn chồng sao? Hửm? Nói đi, nói em muốn anh đi.”

Phạm Triệt càng lúc càng dập mạnh đến nỗi Trần Thiên cảm thấy hậu huyệt sắp trầy da rồi, nghe thấy Phạm Triệt thúc giục mình nói muốn nên cố hết sức để truyền đạt yêu cầu của đối phương, y thừa biết nói như vậy sẽ khiến hắn mau chóng kết thúc trận giao hoan này.

“Muốn... em muốn, cho em...”

“Cho cái gì?” Thanh niên cố tình hỏi.

Trần Thiên xấu hổ nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn phải nói: “Em muốn tinh dịch của chồng bắn vào cơ thể em, toàn bộ bắn hết vào trong.”

Lời này khiến hắn càng thêm cương cứng, khoái cảm ập đến từng cơn.

“Được, vợ ngoan, tinh dịch của chồng đều cho vợ cả, không cho ai, chỉ cho vợ thôi...”

Nói xong Phạm Triệt đâm thêm vài phát, hắn rít lên, cơ thể run run như bị điện giật. Trần Thiên chỉ cảm thấy bên trong hậu huyệt ngập tràn tinh dịch nóng bỏng, khoảnh khắc chất lỏng ấy xối vào như đã rút cạn đi sức lực của y. Phút chốc y buông lỏng toàn thân, cứ thế ngã xuống.

Phản ứng đầu tiên của Trần Thiên chính là ngày hôm nay đã kết thúc, đúng không?

29. Chương 29

Edit: Thỏ

Lần giao hoan này như vắt kiệt sức Trần Thiên, cả người đều là mồ hôi nhớp nháp, y khẽ thở dốc, quả thật bọn họ cày cuốc quá độ rồi.

Tiết trời băng giá, vài cơn gió thổi vèo tới nhưng trước đó Trần Thiên không cảm thấy quá lạnh bởi vì y đã ‘vận động’ mà, mãi đến khi Phạm Triệt thôi làm thì y mới thấy lạnh, cơ thể vốn trần trụi nay càng lạnh đến thấu xương.

Trần Thiên không hề than van, ngay lúc y run rẩy muốn đi lấy áo lông thì Phạm Triệt đã nhận ra điều đó, hắn lập tức cầm lấy áo khoác bên cạnh và bọc kín Trần Thiên.

“Lạnh ư?” Phạm Triệt nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu có hơi tự trách bản thân sao không phát hiện điều đó sớm

hơn.

“Không sao.” Trần Thiên sưng sốt giầy lát rồi lắc đầu, từ đầu chí cuối cuộc đối thoại giữa bọn họ vẫn luôn đơn giản như vậy, một bên hỏi một bên trả lời.

Phạm Triệt thở dài khẽ ôm siết y: “Lạnh thì ôm chặt chồng, chồng ấm lắm.”

Trần Thiên nhìn hắn một hồi mới bảo: “Anh chuẩn bị nước cho em đi, anh xuất bên trong em thấy hơi khó chịu.”

Trần Thiên cố gắng đứng vững, chỉ thấy chất lỏng trắng ngà chảy dọc theo bắp đùi y. Trên thực tế Phạm Triệt rất có ích trong những trường hợp này, hắn sang bên kia thuyền để lấy nước, sau khi hòa nước nóng vào nước lạnh hắn mới đưa cho Trần Thiên.

Y không nói gì, chỉ biết tư thế hiện tại vô cùng xấu hổ, thân là một người đàn ông mà phải rửa mông như thể đàn bà trước sự chứng kiến của kẻ khác – việc này rất khó diễn tả thành lời. Nhưng dù sao trên đảo hoang cũng chẳng ai quan tâm, chẳng ai nhìn thấy và chẳng ai biết đến, Trần Thiên chậm rãi moi ra một ít tinh dịch, y ngồi xổm đưa ngón tay vào trong để tẩy rửa, dáng vẻ tựa như gà mẹ đang đẻ trứng. Bởi vì điều kiện có hạn nên y cũng chỉ tạm rửa sạch thôi chứ không thể nào sạch hẳn, do đó một ít dịch thể vẫn còn sót lại bên trong.

Phạm Triệt muốn hỗ trợ nhưng Trần Thiên không cho, lửa gần rơm rất dễ bén, y chỉ sợ hắn không kìm được mà chơi thêm phát nữa thì biết làm sao? Tuy rằng đã học được cách thích nghi nhưng nếu làm liên tục hai lần chắc chắn y không chịu nổi.

Phạm Triệt không nhìn y nữa, hắn dành rửa tay sạch sẽ rồi đi làm thức ăn. Những rắc rối trong mùa đông không chỉ nằm ở chỗ thời tiết lạnh hay không, mà vấn đề lớn nhất chính là nguồn thức ăn cũng nhanh chóng giảm mạnh. Hôm nay hắn dạo một vòng nhưng không săn được nhiều, vì tiết trời khắc nghiệt nên động vật cũng đề cao cảnh giác, kể cả chim biển thường ngày cũng bay lượn thưa thớt hơn.

Hôm nay Phạm Triệt săn được vài con gà rừng – chúng khó tóm hơn so với thường lệ, hắn đang nghĩ đến việc rắc một ít muối biển lên chúng để làm thịt khô hay không. Hắn cũng dự định ăn kèm khoai lang, vì Trần Thiên không thích ăn mỗi thịt. Ở đây không có gạo hay lúa mì, nếu muốn bổ sung thực phẩm có chứa tinh bột thì chỉ có thể sử dụng khoai lang để thay thế.

Phạm Triệt rất thành thạo trong việc chế biến thịt và nhóm lửa để nướng, hắn còn cho khoai lang vào nồi và hấp cùng một lượt.

Sau khi tẩy rửa xong xuôi Trần Thiên mới khoác áo lông màu đen bước ra, Phạm Triệt đang nấu nướng dở tay, vừa trông thấy vợ thì vội cầm chiếc ghế con đặt sang bên cạnh: “Vợ ngồi đây, thịt lát nữa mới chín, nhưng khoai sẽ chín nhanh hơn.”

Trần Thiên nhìn Phàm Triệt rồi khe khẽ thở dài, vừa nói dứt câu hắn đã đưa tay kéo y vào trong ngực, hắn vừa chờ thức ăn chín vừa vuốt tóc Trần Thiên; hắn quyến luyến khung cảnh và cảm giác này – chẳng khác nào đôi vợ chồng đang tựa sát vào nhau, bởi vì vợ hắn rất khó gần nên Phàm Triệt bỗng cảm thấy may mắn vì đã có được người vợ như Trần Thiên vậy.

“...Em có chuyện muốn hỏi.” Thật lâu sau y mới lên tiếng, thanh âm chậm rãi và nhẹ nhàng, hẳn là do trận ẩu yếm này tốn quá nhiều sức lực và đó cũng là một trong những lần hiếm hoi y chủ động giao tiếp với Phàm Triệt sau quãng thời gian dài.

Phàm Triệt nghe thấy vợ muốn hỏi mình gì đó thì hơi ngạc nhiên, hắn bèn gật đầu ngay lập tức: “Vợ, em cứ hỏi!” Ngữ khí hưng phấn cực kỳ.

Trần Thiên thấy hắn vui mừng như vậy nhất thời chẳng biết nên nói hay không, y lưỡng lự cả buổi mới hé răng: “Em muốn hỏi anh... hỏi anh...”

Lời nói còn chưa nói hết Phàm Triệt đã cắt ngang, giọng điệu rõ ràng mất hứng: “Đừng có anh anh anh, anh là ai em còn chưa rõ à?”

Từ trước tới nay Phàm Triệt luôn là kẻ vui buồn thất thường, Trần Thiên vốn dĩ chim sợ cành cong, y đành thở dài trong lòng rồi nhắc lại: “Anh là chồng em!”

Bấy giờ Phàm Triệt mới tiếp tục tươi cười.

“Vừa nãy gọi sao thì sau này phải nhớ, à phải, em muốn hỏi gì?”

Trần Thiên liếm liếm môi một chút: “Em thắc mắc năm nay chồng bao nhiêu tuổi rồi? Chắc nhỏ hơn em nhiều đúng không...”

Phàm Triệt không quan tâm lắm, hắn nhú mày rồi gật đầu: “Chuyện thường thôi, anh kém em 11 tuổi, chúng ta không chênh lệch bao nhiêu. Anh thấy như vậy hợp nhau rồi, sao đấy?”

“11 tuổi?” Trần Thiên biết hắn nhỏ tuổi hơn mình nhưng đâu ngờ lại nhỏ đến thế, y đành nhìn bọn họ kém nhau 7, 8 tuổi là cùng, tuy nhiên... Y thật không cách nào lý giải vì sao một gã thanh niên trai tráng lại phải lòng một người đàn ông đứng tuổi như y? Cho dù đối phương là đồng tính luyện ái thì cũng nên thích người trẻ trung như hắn chứ? Đúng là y không hiểu nổi mà!

Phàm Triệt thấy Trần Thiên tỏ ra suy tư thì hắn bắt đầu trở nên kỳ quặc: “Vợ, sao em đột nhiên hỏi chuyện này?”

Trần Thiên bị hắn ôm chặt cứng, chỉ đành nhượng mắt quan sát biểu cảm của đối phương.

“Không gì hết, em đang thắc mắc vì sao anh lại nói yêu em.”

Trần Thiên chẳng thấy mình nói sai chỗ nào, y đúng là thắc mắc như vậy nhưng nào ngờ lời lẽ đã kích động đến ông chồng hay lên cơn. Hắn nhẹ nhàng buông Trần Thiên ra và buộc y phải đối diện với mình: “Em hỏi thế là sao? Tại sao anh không thể nói yêu em? Bởi vì quá yêu em nên thổ lộ với em, có phải em không tin anh hay muốn anh phải chứng minh gì đó? Chẳng lẽ em lại muốn bỏ rơi anh? Hả?”

Phạm Triệt dần dần rơi vào khủng hoảng trầm trọng, hắn vẫn luôn có ý thức chiếm hữu mãnh liệt trong đầu. Dây thần kinh của Trần Thiên như căng ra, y vội vàng phủ định: “Không! Không! Ý em không phải thế! Em nào có thể đi đâu, em vốn không thể rời khỏi đảo, nếu không thể rời khỏi sao em lại bỏ rơi anh được!”

Mỗi một câu Trần Thiên nói ra đều là lời thật lòng, mà vốn dĩ thực tế là vậy, chỉ cần một ngày còn sống ở đây y sẽ không bao giờ chia xa hắn. Phạm Triệt nghe y nói xong thì cảm thấy... đúng, cảm xúc vốn đang kích động lần nữa ổn định như ban đầu. Hắn gật gù, nhẹ nhàng thở ra, lần nữa ôm Trần Thiên thật chặt.

“Vợ ơi, chúng ta cứ mãi mãi bên nhau, anh không rời xa em, em cũng đừng nghĩ về chuyện đó! Chúng ta phải sống với nhau cả đời, sống ở đây, nguyện vọng của anh chỉ vồn vẹn thế.”

Phạm Triệt vuốt ve Trần Thiên rồi lẩm bẩm, những lời này lọt vào tai Trần Thiên vừa châm chọc lại quá đổi xót xa.

“Nếu... Một trong hai chúng ta có kẻ chết trước thì sao? Chúng ta sẽ không thể bên nhau trọn đời được, thật không thể hiểu... Em sẽ chết trước anh vào ngày nào đó.” Y chẳng hiểu vì sao mình lại nói như thế, nhưng y muốn nói thế, cứ xem như là một loại phản kháng đi.

Phạm Triệt nghe xong hơi sững sốt, hắn chưa bao giờ nghĩ về vấn đề này, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng nếu một ngày Trần Thiên rời khỏi thế giới này trước hắn thì hắn sẽ làm sao? Phạm Triệt nghĩ mãi rồi cuộc vẫn nghĩ không ra, hắn bàng hoàng, rồi hắn kiên định đáp: “Không! Anh sẽ không để vợ chết trước anh, không thể! Vợ à em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, bảo vệ em thật tốt!”

Trần Thiên bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, sống chết có số, nào tới lượt người ta an bài?

30. Chương 30

Edit: Thỏ

Hôm sau Trần Thiên cảm thấy không khỏe lắm, cả người nặng như đeo chì. Phạm Triệt đã ra cửa một lúc nhưng Trần Thiên vẫn thấy đau đầu không thôi, y tự rót một ít nước ấm cho mình, cảm giác vừa nóng vừa lạnh ập tới khiến y vô cùng khó chịu. Y sờ sờ trán, chắc phát sốt rồi đây, có lẽ sau trận giao hoan hôm qua mà ra nông nổi. Trước kia gặp tình trạng này chỉ cần uống vài viên thuốc là xong, hơn nữa Trần Thiên

chưa từng xem bệnh cảm sốt là chuyện lớn, nhưng lần này có nằm mơ y cũng ngờ cơn sốt suýt thì khiến y phải lìa đời.

Khi Phàm Triệt quay về Trần Thiên hỷ còn đang ngủ, thần trí mơ mơ màng màng, cũng không biết đang nói mê gì đó. Hắn đưa tay chạm vào người y để kiểm tra nhiệt độ, rõ ràng còn nóng hơn cả hắn! Điều này khiến Phàm Triệt hoảng sợ thót tim.

Trần Thiên đang nóng như thiêu, nay văng trán được tiếp xúc với lòng bàn tay lạnh lẽo của Phàm Triệt thì cảm thấy rất thoải mái, người đàn ông ‘ưm’ một tiếng như đang tỏ ra hài lòng. Phàm Triệt sợ y sốt đến hôn mê bèn lập tức vỗ vỗ mặt y và gọi cho tỉnh.

“Vợ! Vợ! Dậy đi!”

Bị vỗ vào mặt khiến Trần Thiên có hơi choàng tỉnh, y mở mắt, đầu lưỡi bất giác liếm liếm cánh môi khô ráo.

“Giờ là lúc nào?” Sau khi uống nước xong y nằm xuống lần nữa, vì khi tỉnh lại cũng quên cả thời gian.

“Sắp trưa rồi.” Hắn nhìn dáng vẻ của y mà lòng đau như cắt, chỉ ước mong người đang bị sốt là mình!

“Đây là đâu? Đây là đảo nhiệt đới mà, tại sao nhiệt độ lạnh như thế?”

Phàm Triệt thấy Trần Thiên liên tục lắc đầu ngẫm nghĩ thì vội ngăn cản ngay: “Em đổ bệnh rồi!”

Đương nhiên Trần Thiên biết mình bị bệnh, chỉ thấy y gật đầu một cái: “Chắc là sốt, đừng lo, sẽ ổn thôi.” Tuy giọng điệu Trần Thiên thản nhiên nhưng Phàm Triệt lại không cảm thấy như vậy.

“Em nằm nghỉ đi, đừng gượng nữa. Anh mới săn được một con dê, vừa định nướng, khi nào chín anh đem cho em ăn.” Phàm Triệt kiên nhẫn vỗ về, rõ ràng hắn vô cùng làm tốt bổn phận của một người chồng đối với người vợ.

Nhưng Trần Thiên vẫn lắc đầu, chỉ cần nghĩ tới mùi tanh của thịt dê trong lúc còn bệnh thì y đã không chịu nổi nên bèn từ chối: “Em không đói, em nằm một chốc là khỏe.”

“Không không, em phải ăn uống để bồi bổ thêm, ngoan nào.” Phàm Triệt dỗ dành Trần Thiên như đang dỗ dành trẻ con nhưng thái độ và ngôn từ lại kiên quyết không cho đối phương cơ hội phản bác.

Rốt cuộc Trần Thiên vẫn bị hắn ép ăn thịt dê, y luôn nghĩ rằng cơn sốt này sẽ khỏi rất nhanh, vì dù sao chỉ sốt nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như trong tưởng tượng. Ấy thế mà trận sốt khổ sở khổ sở kéo dài không dứt và không một dấu hiệu báo trước.

Ngày đầu y vẫn thấy ổn, vẫn còn tỉnh táo, tuy rằng đầu vẫn luôn đau nhưng cũng không đến nỗi mất đi ý thức. Thẳng đến ngày thứ ba thì nhiệt độ cơ thể bất thường dẫn đến Trần Thiên càng thêm sốt nặng và dần dần rơi vào hôn mê.

Đã năm ngày trôi qua kể từ lúc bệnh tình Trần Thiên chuyển biến xấu, có lúc y sẽ tỉnh táo và nói mấy câu, nhưng đa số thời gian thì y đều chìm vào bóng tối, có lúc y còn cảm thấy cơn sốt này sẽ cướp đi mạng sống của mình.

Phàm Triệt lo lắng sắp phát điên, hắn không tài nào tưởng tượng một căn bệnh thông thường lại đủ khả năng hủy diệt niềm hạnh phúc mà hắn luôn hi vọng, rõ ràng mọi thứ vẫn đang tốt đấy thôi? Phàm Triệt túc trực bên cạnh y không rời một giây, đôi mắt hắn đỏ bừng, âu cũng đã vài ngày không ngủ. Hắn cứ trông chừng Trần Thiên như thế, hắn sợ nếu mình thiếp đi Trần Thiên sẽ không thể nhờ vả mình, hắn dùng suy nghĩ ấy để ép bản thân phải thật tỉnh táo. Phàm Triệt giúp Trần Thiên lau mồ hôi, vì sợ cơn sốt làm ảnh hưởng đầu óc nên cách nửa giờ hắn lại thay khăn lạnh. Lúc mệt mỏi Phàm Triệt bèn chớp mắt một lát, nhưng thời gian đó cũng rất ngắn ngủi.

Đã hai ngày qua Phàm Triệt đi săn chỉ khoảng một đến hai giờ, vì thời gian hạn hẹp nên không tóm được mồi ngon, giỏi lắm thì chỉ săn được vài con thỏ hoang gì đó. Một con thỏ vốn không đủ nhét kê răng của hắn huống chi đa số hắn đều chuẩn bị cho Trần Thiên, lại nói Phàm Triệt đói bụng suốt hai hôm rồi, bởi vậy hắn cũng gầy đi chút ít.

Mỗi khi Trần Thiên khó chịu nhíu mày khiến hắn vô cùng bức rức – sự khổ sở và dày vò ấy tựa như sự trừng phạt trí mạng khiến hắn không ngừng tự trách bản thân, hắn trách mình không bảo vệ vợ cho thật tốt, hắn không dám tưởng tượng y sẽ gặp chuyện bất trắc gì. Đối với hắn, Trần Thiên là tính mạng, là lẽ sống, nếu mất đi Trần Thiên... Hắn đâu dám nghĩ.

Ngày thứ sáu vẫn sốt cao, Trần Thiên bắt đầu sinh ra ảo giác và nói mơ: “Mẹ... mẹ... con muốn về nhà! Con phải về! Đến đón con đi, đón con đi...”

Những ý niệm từ sâu trong nội tâm trào dâng khiến y không thể nào áp chế, y không ngừng gọi mẹ trong cơn mộng tưởng.

Vừa rồi Phàm Triệt cảm thấy vui mừng vì Trần Thiên đã có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng sau đó hắn chợt nhận ra bởi vì phát sốt nên dẫn đến mê sảng mà thôi.

Em nói sao? Về nhà? Em muốn về nhà ư?

Phàm Triệt bỗng dưng sợ hãi, hắn nắm lấy tay Trần Thiên và vội vàng cầu xin: “Không, không thể! Em không thể trở về, tuyệt đối không! Em có chồng rồi, em có anh là đủ rồi, đừng về nữa...”

Hắn đặt tay y trên miệng mình và liên tục hôn, tựa như làm vậy sẽ khiến bọn họ thêm gần nhau hơn.

“Đừng đi, đừng đi...”

Trần Thiên lơ lửng giữa không trung, y vốn đang lâm vào hôn mê bỗng nghe thấy tiếng van xin của hân, chẳng biết vì sao thần trí hỗn độn nay trở nên tỉnh táo không ít. Y biết mình đang nằm, y muốn tỉnh dậy nhưng làm thế nào cũng không thể mở mắt ra, đôi mi nặng như đeo chì.

Đó là cảm giác của linh hồn hoàn toàn lìa khỏi xác, y bắt đầu phiêu đảng bồng bềnh như một sợi khói phất phơ, y thấy mình nằm đó và Phàm Triệt đang ghé vào giường lăm bầm. Y... chết rồi sao? Trần Thiên suy nghĩ trong tiềm thức như vậy.

Y đắn đo về chính mình, y như người ngoài cuộc nhìn thấy hết thấy mọi thứ và biết rằng Phàm Triệt vẫn luôn ở cạnh y, tay hân nắm tay y thật chặt, bộ dạng hình như tiều tụy hơn lúc trước – kể cả đám râu kia chắc cũng năm, sáu ngày không cạo rồi, trông có khác gì Van Gogh không! Trên thực tế nếu ba, bốn ngày hân không cạo râu thì râu sẽ mọc rậm rạp ở vùng cằm và hai bên mặt của hân.

Trần Thiên không thích người để râu dài, vì chiều lòng y nên Phàm Triệt luôn làm sạch râu của hân mỗi ngày trước khi ra cửa. Nhưng ngoại hình của hân bây giờ trông thật khó coi!

Thấy Phàm Triệt túng quần như vậy đột nhiên y cảm thấy hả hê như vừa trả thù thành công, nếu y không hôn mê chắc chắn sẽ ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng.

Thì ra cậu sẽ đau lòng quá độ vì cái chết của tôi, vậy trước kia thế nào? Ai kêu cậu không buông tha tôi, tôi đã từng khổ sở cầu xin, chuyện gì cũng làm nhưng cậu vẫn không chịu buông tay. Giờ tôi sắp chết rồi, sắp chết... Ha ha, tôi thật vui vẻ.

Một Trần Thiên của hiện tại khác với Trần Thiên đang nằm bất động kia, y mất đi bản tính kiêu ngạo, chín chắn của ngày thường, mỗi một câu nói đều là mệnh lệnh. Giờ đây y như một người đàn ông tính nết trẻ con, vừa kiêu căng vừa ích kỷ, chắc hẳn đây mới là nội tâm chân chính của Trần Thiên. Y thấy vui sướng khi người gặp họa, chính xác mà nói thì biểu cảm hối hận, khổ sở và đáng thương của Phàm Triệt đã khiến y hả dạ vô cùng.

Đúng vậy! Ai bảo cậu quần lầy tôi, rõ ràng chúng ta không nên ở cái chỗ chết dẫm này.

Trần Thiên thở dài một tiếng và chậm rãi bay đến gần Phàm Triệt, đó cũng là lần đầu tiên y ngấm nghĩa tử mĩ gương mặt của chàng thanh niên.

Thì ra Phàm Triệt điển trai lắm! Cho dù đã gầy hơn lúc trước nhưng đường nét vẫn rất cương nghị. Trần Thiên nhìn hân rồi cảm thán, này là mũi, này là mắt, cùng là nam giới nhưng ngoại hình lại khiến người ta ghen ghét không thôi! Một gã đẹp trai xán lạn như thế mà lại thích đàn ông? Hơn nữa còn thích đàn ông lớn hơn hân 11 tuổi? Rốt cuộc hân thích lái máy bay hay thích lái mình? Đúng là thằng nhóc kỳ quặc!

Lúc này Phàm Triệt chỉ khép hờ mắt và dùng tay đỡ lấy đầu, xem chừng rất mệt, hân đã nhiều đêm thức trắng rồi sao? Đều vì mình? Y thấy hân mỗi một chống tay, phát ra tiếng ngáy ngủ nho nhỏ, nhưng hân

chỉ duy trì động tác này chỉ hơn mười phút rồi thôi, bởi vì nhận ra mình sắp ngủ quên nên cố lắc mạnh đầu để tỉnh táo lại.

Hắn lấy khăn chườm trên trán Trần Thiên xuống, đứng dậy muốn thay cái mới. Phàm Triệt đã không nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian dài, hơn nữa ăn uống không đủ chất nên hành động đứng lên đột ngột đã khiến hắn mất thăng bằng, thân hình cao lớn bất giác loạng choạng vài bước.

Vốn dĩ Trần Thiên thờ ơ nhìn hắn ta, nhưng cảm giác vui sướng khi thấy người gặp nạn bỗng hóa thành không đành lòng, cái gã này... đây là lần đầu tiên Trần Thiên thấy hắn suy yếu như vậy. Chẳng phải hắn vẫn luôn khỏe như voi hay sao?

Phàm Triệt vì y mà chăm nom không biết mệt, không ngại phiền, dù là việc nhỏ cũng rất nghiêm túc. Trần Thiên cứ nhìn mãi, nhìn mãi, cho đến khi trời tối.

Buổi tối, Phàm Triệt dứt khoai lang tán nhuyễn cho Trần Thiên. Hắn vẫn ngắm Trần Thiên như thế, tiếp theo vuốt ve gương mặt trắng bệch kia, cẩn thận vỗ về. Hắn nhắm đếm số ngày Trần Thiên đổ bệnh thì áp lực và sự khủng hoảng trong lòng ngày một gia tăng.

“Vợ à, mau khỏe đi, mau đi! Vợ có biết vợ sắp làm chồng phát điên không? Mỗi ngày chồng đều lo lắng, đề phòng nhìn vợ, chỉ sợ lúc chồng ngủ quên thì vợ tỉnh giấc. Lúc đó... vợ sẽ rời xa chồng. Nếu không có vợ thì chồng biết làm sao, nếu không có em, anh sống còn ý nghĩa gì?”

Những lời Phàm Triệt lẩm bẩm đều lọt vào tai Trần Thiên, sự mỗi mệt bi thương bỗng khiến Trần Thiên nảy sinh cảm giác tội lỗi.

Ý nghĩa? Tôi là ý nghĩa của cuộc đời cậu sao? Tuy rằng lời này Trần Thiên không thể hiểu nhưng cảm giác tội lỗi đang bủa vây lấy y, vốn dĩ y cho rằng mình chỉ là một người ngoài cuộc thôi mà.

“Vợ ơi, mau tỉnh... Anh đồng ý, anh thật sự đồng ý. Chỉ cần em tỉnh lại em muốn đi đâu thì đi, muốn bỏ rơi anh cũng được, muốn anh lìa xa em cũng được. Chỉ cần em tỉnh, có được không...” Thanh âm của hắn trở nên run rẩy, hắn không ngừng hứa hẹn, không ngừng hứa hẹn.

“Tỉnh lại đi, em muốn gì anh cũng đồng ý...” Một giọt nước trong suốt lăn dài trên gương mặt và rơi xuống đất vỡ tan, tiếng vang thật nhẹ, nhưng lọt vào tai y chẳng khác nào từng đợt chuông vọng về làm nhiễu loạn tâm trí. Y dần dần tự hỏi bản thân rằng mình phải làm sao bây giờ...

“Cầu xin em...”

Phàm Triệt lặng lẽ khóc nức, điều đó như lưỡi dao cứa vào lòng Trần Thiên. Y cảm thấy khó chịu, phải chăng đây cũng là một nỗi xót xa?

Rốt cuộc Trần Thiên mỉm cười nhìn hắn, y đến gần Phàm Triệt, thở dài một tiếng: “Tôi bị cậu đánh bại

rồi...”

Tựa như khi đối diện với Phàm Triệt, y vẫn luôn là kẻ thất bại.

Sáng sớm, tia nắng ban mai len qua song cửa khê rơi trên gương mặt Trần Thiên, có thể do đã hôn mê quá lâu nên khi vừa chậm rãi ‘sống’ lại giác quan y nhạy cảm vô cùng. Y bị ánh nắng làm cho tỉnh giấc, sau đó đưa tay che mặt lại. Bởi vì lâm bệnh nên bờ môi cũng khô nứt, nếu không nhờ Phàm Triệt đút nước thì chẳng biết tê dại cỡ nào. Y mấp máy đôi môi, bèn nhìn sang Phàm Triệt nằm ngủ quên bên mép giường.

Hắn đã quá mệt mỏi.

Hắn ngủ yên như một con mèo lớn.

Mà gây hơn lúc trước rồi sao! Khóe miệng Trần Thiên cong lên, y duỗi tay sờ mái tóc cứng cứng của thanh niên. Y nghĩ, từ hôm nay trở đi, cuộc đời y sẽ bước sang một trang mới...

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mong-tuong>